

Concurs - Câștigă o vacanță la... Mama Cozonacilor!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

Ai o CARTE
cadou!

Malliku,
șamanul
din Anzi

Femeile est-europene,
între gheisha și bitch

Muzeul spionilor

Cum a „câștigat” PSD,
cum a „pierdut” PD-L

Stefan Bănică junior,
A Beautiful Life

Salman Rushdie,
un proscris
al lumii musulmane

Euro 2008
— Armada spaniolă
a reabilitat fotbalul

exclusivitate

ADEVĂRUL DESPRE
CUTREMURELE
DIN VRANCEA

P/13605

24

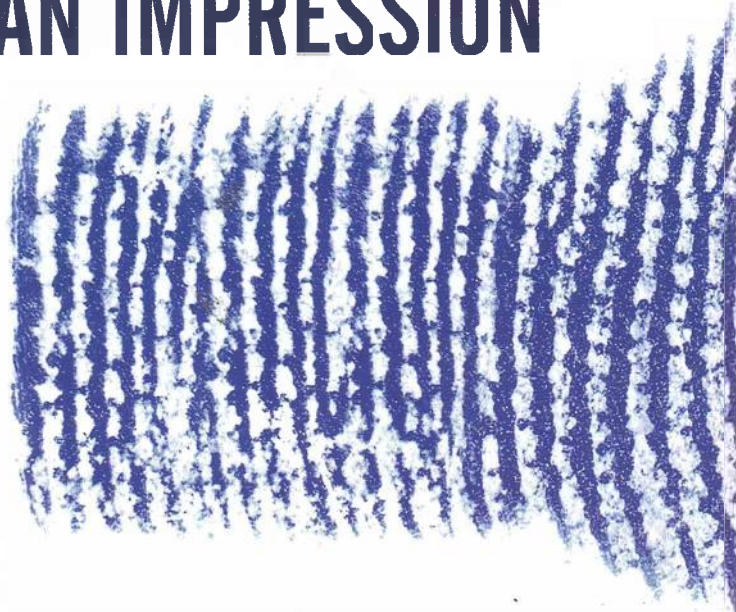
1-B-6493

6 422258 000016 00007

Ballantine's®

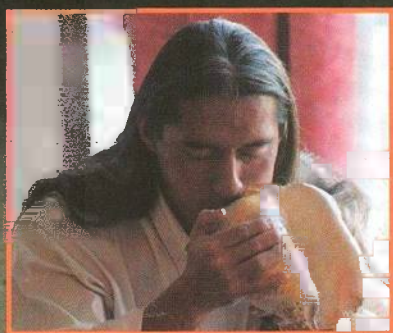
LEAVE AN IMPRESSION

MALLKU șamanul din Anzi

Ceea ce noi numim miracol, pentru el este un loc comun. Călătorește în lumea spiritelor și în cea a viselor aproape mai des decât în lumea reală. Cere ajutorul naturii, îi aduce ofrande. Vorbește cu animalele și cu plantele, transformate în instrumente de putere. Cel mai drag îi e Condorul din Anzi. Când își desface aripile, în zbor, i se întind până la trei metri. Și fâlfâie o vibrație ener-

getică aproape divină. Doamnelor și domnilor, James Arevalo! Unul dintre cei mai fascinanți șamanii în martie 2000, de echinox, în timp ce medita pe o insulă sacră de pe lacul Titicaca, a primit o mândrețe de nume spiritual: Mallku. Înseamnă, ați ghicit, *Spiritul Condorului*. Și, în tradiția incașă, are rol de conductor.

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

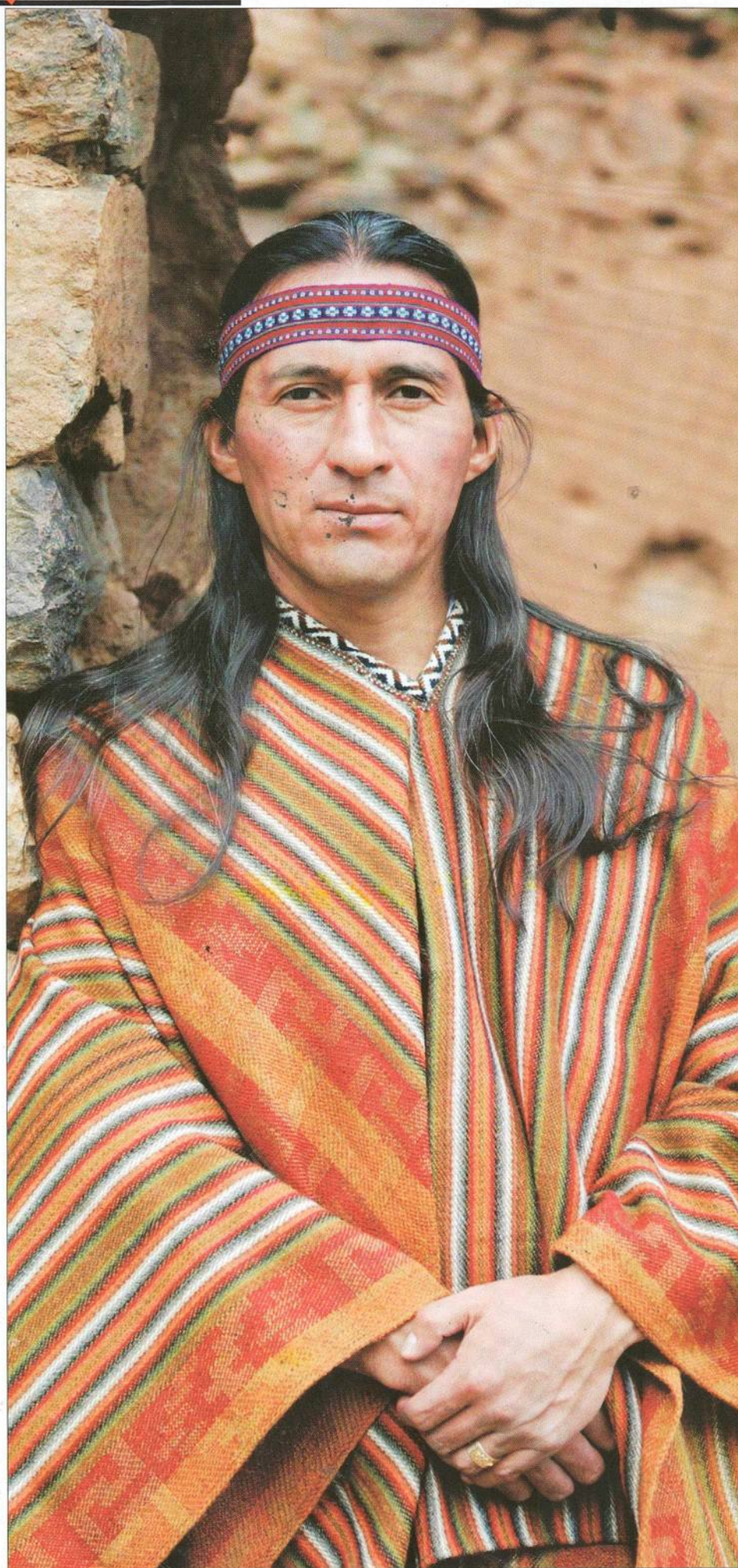
La 14 ani mergea singur în deșert, ca să postească

James Arevalo s-a născut pe coasta de nord a statului Perù, într-o familie catolică tradițională. Mama lui este indiană *Mochica*, un popor preincaș. Între cei șapte frați alături de care a crescut, viitorul șaman a fost, întotdeauna, un ciudat. Îi plăcea să stea singur, să privească spectacolele naturii, să-și facă jocuri printre ele: „Începând de la nouă ani, am conștiința lumii magice din Anzi. Îmi duceam prietenii în pelerinaj, în munți, timp de mai multe zile, spre disperarea părinților. Între mine și natură s-a creat o comunicare totală. Primul și cel mai important maestru al meu a fost și este *Pachamama*, *Mama Pământ*. Iar ghidul meu pe drumul șamanic este *Wiraqocha*, *Marele Spirit*”.

La 12 ani a devenit vegetarian, la 14 mergea singur în deșert, ca să postească și să mediteze. Peste încă doi ani le-a spus părinților că pleacă. Ei au crezut, firește, că e vorba de câteva zile. Nu s-a mai întors niciodată. A călătorit prin Perù, a stat uneori în *ashramuri*, s-a apucat de yoga și a învățat cele mai dificile *asane*. Își făcea singur hainele, din materiale naturale, purta sandale și părul lung, ca un apostol.

O vreme s-a retras în munți, a trăit ca un pustnic. Apoi a coborât în pădurile tropicale ale Amazonului. Tot pentru meditație și comuniune cu *Mama Pământ*. Căreia îi mulțumea pentru hrana cea de toate zilele. Spirituală și fizică. Evident, trăia doar cu apă și fructe.

A fost condamnat ca terorist

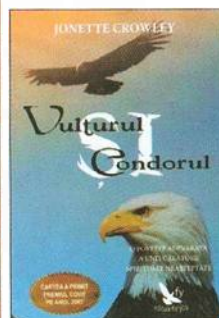
Mallku este și președintele Uniunii Scriitorilor Andini. Cărțile lui, traduse și în Europa, sunt tot un fel de inițiere în tainele înțelepciunii incașe: *Trezirea Pumei – Drumul inițiativ* (1997); *Pentru Eternitate, Machu Picchu, Orașul pelerinilor* (1999) și *Centrii de Putere* (2007). Mai mult, șamanul nostru a devenit și subiect de literatură. Cartea *Vulturul și Condorul*, a scriitoarei Jonatte Crowley, tradusă și în România, la editura For You, îl are ca personaj principal. Povestea adevărată a unei călătorii spirituale neașteptate a fost recompensată cu premiul COVR pe anul 2007.

Mallku a fost tentat și de filosofia estică și de ideile de egalitate. Mergea în piețe, cu prietenii, și țineau discursuri împotriva lăcomiei și a dictaturii religioase. Mai exact, împotriva Bisericii Catolice din Peru, a Guvernului corupt și a *Căii Strălucitoare*, mișcarea de gherilă de inspirație maoistă. De aici până la arestare, în 1980, n-a mai fost decât un pas. A fost condamnat ca terorist și aruncat în pușcărie. Opt zile a stat într-o celulă minusculă, umedă, fără lumină, alături de alți zece prizonieri. Au băut apă din toaletă, că despre mâncare nici vorbă. Apoi, așa, din senin, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, au fost eliberați. De atunci a rămas cu un mare „drag” de polițiștii de orice fel. Din fericire, însă, nu-i întâlnește prea des. Ei nu umblă prin Anzi, pe cărări șamanice. Prin lumea spiritelor, nici atât. Uneori, prin aeroporturi, se uită încremeniți la bagajele lui: fluiere, tobe, clopoței, scoici, pene de condor. După „vămuire”, le spune, așa, în glumă: „Sunt instrumente de putere, domnilor, purtătoare de vrăji, n-o să mai dormiți și o să aveți mari necazuri dacă ați pus mâna pe ele!” Apoi pleacă, amuzat de faptul că, întotdeauna, polițiștii rămân cu gura căscată și cu ochii holbați.

După ce a învățat Anzii, metodele spirituale străvechi, secretele incașe de iluminare și tehnicile de vindecare practicate în societățile andine timpurii, Mallku a ajuns și la școală. Nu că ar fi avut nevoie, dar asta e legea, ca să fie ghid, chiar și spiritual, e obligatorie o patalama. În prezent, Mallku este proprietarul unei agenții de turism care inițiază grupuri de pelerini din toată lumea pe drumul șamanic, în Anzi.

Mallku și soția lui, Alanna Aisha, maestră în tehnici de eliberare prin dansuri sacre și meditații, au fost, de curând, oaspeții centrului de Dezvoltare Personală *Amaneser*, din București. În două săptămâni de workshop-uri, consultații individuale și conferințe, câteva zeci de români au învățat *abc-ul* înțelepciunii sacre incașe. De unde rezultă că interesul, sau fascinația, pentru calea șamanică este în creștere și pe la noi. Cu atât mai mult cu cât locurile au fost limitate și mulți amatori au rămas pentru data viitoare.

Să nu vă imaginați, cumva, că Mallku predă niște lecții de șamanism. Nici vorbă, asta e cale lungă, e treabă de destin, e scris în stele, cum s-ar zice. El vă poate învăța, însă, ceva mult mai important, sub aspectul vieții de zi cu zi: cum să ajungeți la esența voastră, la amplificarea conștiinței spirituale, care trezește și susține vitalitatea. Altfel spus, cum să

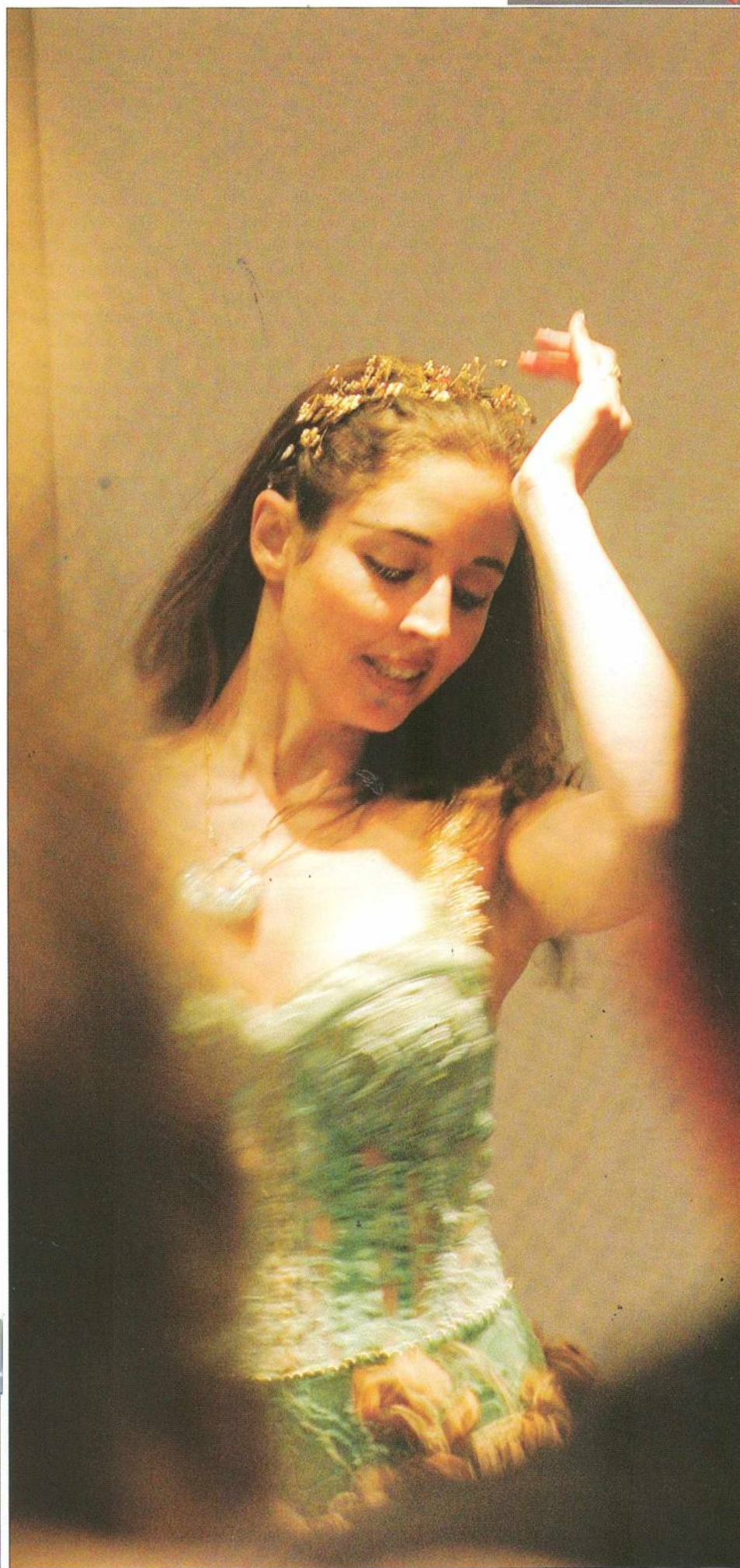
vă eliberați de spaime, vinovății, furii, convenții sociale sau religioase, frustrări, încărcături de stres ori umbre de zădărnici. Ca să puteți trăi liberi, în armonie cu voi, cu natura și cu semenii. Ceea ce vă face fericiți. Sigur că povestea asta cu fericirea sună ca dracu', cel puțin pentru unii dintre noi, dar eu, una, chiar îi dau dreptate șamanului: „Oamenii s-au îndepărtat de natură, de ritualuri, de ei înșiși, de esența lor divină. Nu trăiesc în prezent, ci sub povara trecutului sau în proiecția viitorului. Nu sunt atenți la amănunte, se bazează doar pe ceea ce cred că știu, nu pe ceea ce simt. Ar trebui să ne folosim inima mai mult și mintea mai puțin. Să punem bază pe a fi, nu doar pe a avea, a face... Altfel, vedeți, sunteți prizonierii emoțiilor negative. Ele vă blochează dezvoltarea spirituală și lucrează și în plan fizic, transformându-se în boli”.

Conferința *Pelerinaj și Cosmoviziune Andină*, susținută de Mallku și Alanna, la București, și la care am participat și noi, a inclus și o meditație. De conexiune între Pământ și Cer, spre a crea unitatea dintre minte și inimă. Astfel încât emoțiile noastre să conviețuiască pașnic cu părțile raționale din noi. Să nu se mai atace, să nu se mai sfășie reciproc. Împărțindu-ne în jumătăți schizofrenizate. Când ingeri, când demoni, ba în Rai, ba în Iad.

Pentru meditație, toți participanții au stat cu ochii închiși. Cu instrumentele sale de putere, tobe, fluiere, scoici, plante, pene de păsări, Mallku a creat, pur și simplu, o altă realitate, total diferită de aceea în care, practic, ne aflăm. Respectiv o banală sală de conferințe, dintr-un hotel. Sunete metalice, răgete de animale, triluri de păsări. Și, peste toate acestea, „aripile” de condor ale Alannei, bășind aerul într-un dans sacru, eliberator. Participanții la meditație mi-au spus că efectul a fost o liniște interioară de zile mari. Ca și când s-ar fi rezolvat toate problemele din viața lor. Eu nu pot să vă spun impresii, am stat cu ochii foarte deschiși, fără să mă concentrez. Voiam să văd ce se întâmplă în partea șamanică și să surprindem asta în fotografii. În schimb, mi-a plăcut exercițiul de *îmbrățișare a ființei*. Vi-l recomand, este chiar folositor. Când sunteți supărați, agitați, copleșiți de griji, vă ajută să găsiți scurtătura către pacea interioară. Așadar, întindeți palma stângă spre Pământ și dreapta spre Cer. Imaginați-vă că sunteți o punte între ele. Apoi, așezați-vă palma stângă în zona plexului solar și dreapta pe inimă. Ca și când v-ați îmbrățișa ființa. Cu toată puterea Cerului și a Pământului. Ca să vă echilibreze și să vă apere de rele.

Exercițiu de îmbrățișare a ființei

Alanna Aisha și-a lansat la București cartea *Pelerinul Universal – Călătoria atemporală către Orașul Cristal din Machu Picchu*, tradusă, din spaniolă, de Claudia Jimeno Beltran

„Cancerul este un efect emoțional”

▶ Prin ce se deosebește calea șamanică de celelalte căi de vindecare?

– Pe calea șamanică, omul se confruntă cu blocajele lui cele mai profunde: frica, dependența, prejudecata. Foarte pe scurt, toate acestea sunt transformate, pe drumul extazului, prima condiție care face să se miște șamanismul. Eliberarea de blocaje deschide mintea și inima, activează puterile noastre inconștiente și astfel accesăm o altă dimensiune a existenței.

– Cum se ajunge la starea de extaz sau de transă, cum o numim noi?

– Este vorba de o aliniere energetică prin care individul poate să transcedă lumea comună. Armonia corpului, a minții, a inimii și uniunea tuturor corpurilor noastre ne permit ca, la un

moment dat, să accesăm starea de extaz. De regulă, se ajunge la această stare prin meditație, dublată de alte tehnici șamanice.

– Am înțeles că lucrați cu spiritul naturii. Cum intrați în legătură cu el?

– În primul rând, trăind în natură, în armonie cu ea. Apoi prin meditație, dinamică corporală, contact direct cu plantele de putere și cu elementele naturale vitale: pământ, apă, piatră.

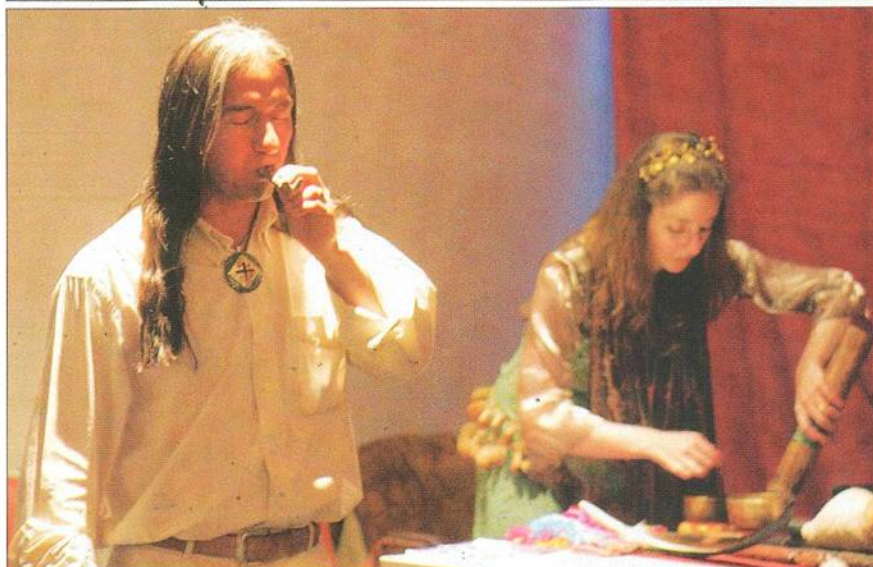
– Se spune că în timpul călătoriei șamanice primiți informații vindecătoare din alte lumi...

– În călătoria aceea sunt niște trăiri speciale, într-un centru de putere, care te ajută să înțelegi lucrurile în înălțuirea lor și să ajungi la propria ta esență. La vin-

decătorul tău interior.

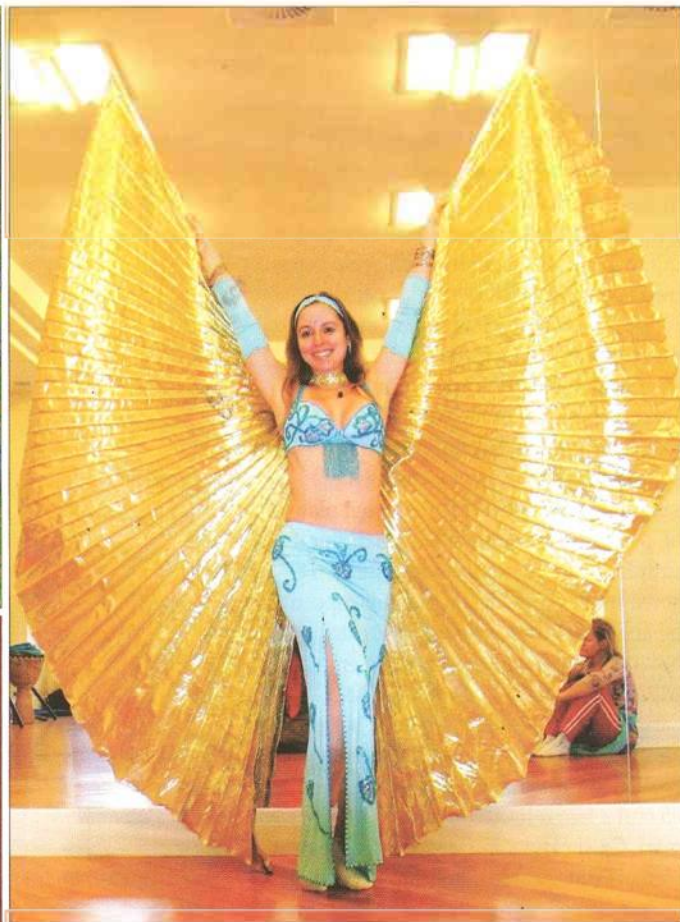
– Cum tratați o boală fizică?

– Dacă pacientul are o reacție fizică, o alergie, să zicem, ne ocupăm de ea, prin metode de medicină alternativă. Dar așa tratăm doar efectul. Apoi mergem la cauză, la partea emoțională. Identificăm de unde vine boala și tratăm zona respectivă, pe parte energetică. Dar nici asta nu aduce vindecarea completă, așa că lucrăm, apoi, pe partea spirituală, ea fiind cea mai importantă. Pe blocaje, dogme, idei. Funcție de pacient, vedem cât de departe putem merge. Dacă am o persoană creștină, în mod radical, de pildă, nu pot să-i spun că-i vine ceva din viața ei trecută, că nu mă crede. În fine, dacă omul este foarte deschis facem o

Extazul și călătoria șamanică

Preot și vrăjitor, vindecător și oficiant de ceremonii, șamanul este, de departe, cel mai fascinant personaj al credințelor primitive. Inițial, numele de șaman a fost purtat doar de preoții vrăjitori din Siberia. Prin extensie, însă, în timp, au fost numiți așa toți vindecătorii care se folosesc de plante, animale, forțe ale naturii sau viziuni. Șamanismul se practică și astăzi, în forme ușor modificate, în Siberia, Laponia, Africa,

America și Australia. În esență, este vorba despre vindecarea unor boli fizice, prin tratarea cauzelor lor spirituale.

Șamanii susțin că nu există bariere de timp și spațiu decât în mintea noastră. Ei pot călători în lumea spiritelor, în alte vieți, în infern, în viitor... Pentru a porni într-o călătorie șamanică, vindecătorul trebuie să intre într-o stare de conștiință modificată, de extaz, de transă, cum o numim noi. Starea cu pricina se obține prin meditație, instrumente de putere, autohipnoză, licori, fum sau plante halucinogene. Aproximarea sacră a șamanului de anumite droguri, greu de înțeles în Occident, este, totuși, fundamentală pentru incursiunea în lumea spiritelor, de unde se primesc informațiile vindecătoare. În ceremoniile șamanice, cel mai adesea se folosesc ciuperci halucinogene, gen *pălăria șarpelui* (în Siberia), cactuși *peyote* (în America de Sud și Centrală) și *ayahuasca* (în Peru și Ecuador).

Dacă doriți să mergeți într-o călătorie inițiată în Peru, în intervalul 16-29 decembrie 2008, sub îndrumarea lui Mallku și a Alannei, vă puteți înscrie la Centrul de Dezvoltare Personală Amaneser (www.amaneser.ro)

restructurare energetică și atunci el poate găsi, în interiorul lui, drumul de vindecare pentru orice.

- Vindecați și cancerul?

- Dacă pacientul are deschiderea necesară, da. Cancerul este un efect emoțional, în cele mai multe cazuri. În loc să aibă o viață ordonată, liniștită, să fie împăcați cu ei înșiși, oamenii își umplu corpul cu gunoi fizic, de la alimente, și, mai ales, cu gunoi emoțional, de la furie, teamă, ură, vinovăție, nemulțumire... Toate acestea se așază și macină undeva, până apare cancerul. Dacă în momentul acela persoana bolnavă este foarte puternică și zice da, pot să-mi schimb viața, se va vindeca. Și toți cei din jur se miră, vai, s-a întâmplat un miracol! Când, de fapt, e vorba doar de

activarea puterii noastre din interior.

- Cât de importante sunt instrumentele de putere în vindecarea șamanică?

- Păi, nu se poate fără ele, n-ai cum să deschizi porțile! Uite, toba asta, de pildă, e putere! Tam-tam-ul ei rezonază cu inima și deschide centrul vital, drumul vindecării.

- Sunt mulți șamani în Anzi, respectiv multe vindecări numite de noi miraculoase?

- O, nu, șamanii putem să-i numărăm pe degete! Nici vindecările nu sunt chiar un lucru comun, dacă ar fi așa am fi liderii lumii, or nu este cazul. Șamanismul nu e o cale tocmai ușoară, impune disciplină zilnică, responsabilitate, echilibru personal și în familie, în societate. Dintre persoanele aflate pe drumul șamanic, foarte puține au

reușit să păstreze și o armonie în familie. Eu și soția mea suntem un caz fericit, avem o conviețuire specială. Măncăm aproape la fel, facem sport, medităm pe aceeași frecvență, ne iubim și regăsim plăcerea în aceeași dimensiune, da, noi am reușit.

- Cum vi s-au părut românii interesați de vindecare și dezvoltare personală, prin comparație cu alte nații?

- E prea multă durere aici, n-am văzut bucurie și plăcere de a trăi. Și nici prea multă toleranță! Cred că românii trebuie să lucreze mai mult cu inima lor, că ea a rămas în urmă, undeva, pierdută!

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr și arhiva Amaneser**

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2005

DIRECTOR: Mihail Gălbănuș
mihail.galbatus@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apăstol, Mihai Belu, Dumitru (Puși) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Laurențiu
Gheorghiu, Clăudia Golea Surriya, Călin Hennea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Lăscu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrășcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Latin Șterian, Raluca Șeinou, Băzi Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR-FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dlp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabiș (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lora Haranșu (Portugalia), Andu Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Luiza Polariu (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Ieșu Lauw (Senegal), Haan
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Gândari (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al:
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,
DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:
Corina Anghel - corina.anghel@publicatiileflacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Iana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandealea
Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cilitorii din țară și din străinătate se pot abona
prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cilitorii se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Cum
a „câștigat”
PSD, cum
a „pierdut”
PD-L

DOCUMENTAR

Vrancea,
pământ
în mișcare

INEDIT

Femeile est-europene,
între gheisha și bitch

INTERVIU

Salman
Rushdie,
un proscris
al lumii
musulmane

VIP

Ștefan Bănică junior,

CĂLĂTORII

Egipt, ținutul uitat de timp

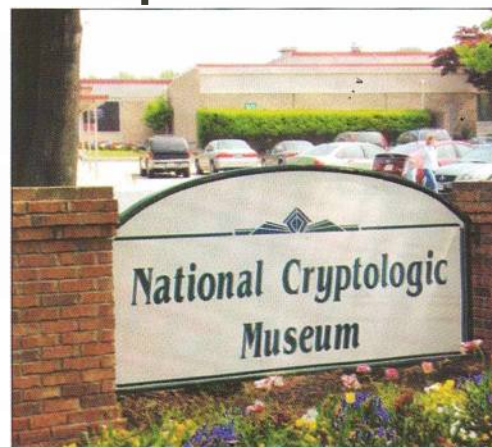
EURO 2008

Armada spaniolă
a reabilitat
fotbalul

GLOBE-TROTTER

Muzeul spionilor

REVISTA PRESEI

Maria Toghină: „Avem cea mai mare cotă de piață în media din România“ 23

GLOBE-TROTTER

Gozo și Ta Pinu, un loc al miracolelor 44

FILM/TEATRU/SHOW

Sex and The City – The Movie 46

MEDIA

Mircea Mihăieș: „Televiziunea și ziarele reprezintă o înghițitură de otrăvă“ 48

SPECTACOL POLITIC

Așa se scrie istoria 50

UNDE IEȘIM

Upstairs, original, plăcut, intim 52

SĂNĂTATE

Migrena, o durere de cap ciudată 55

TURISM

De senzație, Sardinia și Mallorca 58

STIL DE VIAȚĂ

TinaR 66

AUTO

Ambiție franceză 72

BRAND TO BRAND

Cocktail-uri cu un ingredient special 76

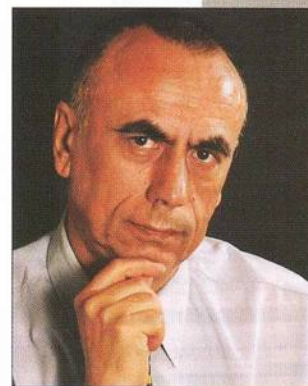
SPORT

Campionatul de limba portugheză 78

coperta 1
Cutremurul din martie 1977
foto Andrei Pandele

Altceva

Uneori, suntem de o sensibilitate împinsă la extrem. Pe noi nu ne poate atinge nimeni nici cu o floare, în schimb, tare ne mai place să-i luăm pe alții în zefleMEA. E un semn al complexelor de care nu reușim să scăpăm.

FRUSTRĂRI

Noi avem voie să le spunem „broscari“, ei nu au dreptul să ne spună „mămăligari“. Noi avem toată libertatea să-i numim „purători de saboți“, ei comit o impietate dacă ne numesc „țigani“. Noi socotim firesc un titlu de gazetă din care să reiasă că la cină mâncăm „borș de cocoș“, ei însă sunt lipsiți de *fair-play* dacă fac vreo aluzie la opincile pe care nu le-am lepădat de prea mult timp. Și ce dacă le strigăm în față că sunt niște „macaronari“? Pentru asta înseamnă că trebuie să le acceptăm opinia că suntem „leneși și hoți“? Iar vecinii de la sud nu sunt niște „zarzavagii“? De ce se supără și ne fac „neam de căruțași“? Ce să mai spunem de „bozgori“! Cum îndrăznesc ei să spună că suntem „murdari“?

Însă culmea obrăzniciei vine de la „perfidul Albion“. Cum își permit ei să difuzeze un clip de televiziune în care, pe un stadion, sunt prezentați niște burduhănoși, goi până la brâu, cu lanțuri de aur la gât, groase-cât brațul? Pe bună dreptate protestele noastre au interzis clipul cu pricina. Și ce dacă la unul dintre meciurile pe care le-am jucat la Euro, în câteva imagini, au apărut indivizi asemănători cu aceia din secvențele care ne-au inflammat până la nivel de Minister de Externe? Cameramanii nu puteau să filmeze alte aspecte din tribună? Nu miroase asta a conspirație împotriva noastră?

Într-un filmuleț transmis înaintea partidei România – Olanda, o portocală era strivită sub crampoanele unui bocanc de fotbalist. Nimeni din „țara lalelelor“ n-a sărit ca ars și n-a cerut represalii împotriva realizatorilor. Au trecut cu vederea moșicia și au preferat să ne învingă pe teren. E singura reacție firească a cuiva cu adevărat puternic.

Desigur, pe orice român civilizat trebuie să-l deranjeze fiindcă suntem asimilați cu niște inși care ne fac de râs. Dar ce facem pentru ca ei să nu mai fie atât de vizibili și să nu mai fie socotiți reprezentativi?

Sergiu Bricea

În numărul viitor:

● În campania VINDECĂTORI CU HAR, dar și la rubrica de SĂNĂTATE/MEDICINĂ: APA VIE CONTRA CANCER ● WASHINGTON MALL sau CE AVEM DE ÎNVĂȚAT DE LA AMERICANI ● REPORTAJ CU SUFLETUL LA GURĂ DIN ISRAEL: GHAZA + SINAI = TROUBLE! ● UN „TERMINATOR NIPON“: ORIBIL, ÎN STIL JAPONEZ

Concentrând, putem spune că avem un subiect despre cum face și desface Washington-ul ștele politicii externe, dar și ale vieții noastre „globale“, în general. Dar și o poveste din Japonia, care alternează între hoții bikinilor de damă de pe sârmă și asasinii în serie. Și o „fâșie“ de reportaj din fâșiile Ghaza & Sinai, în rest multă politică internă, vedete – plus o poveste despre „români contra cancerului“. Una peste alta, sumarul și revista vor respira un autentic aer original.

Fără limite?

Jamaicanul Usain Bolt a realizat o cursă istorică în finala probei de 100 de metri plat a unei reuniuni atletice din New York: 9 secunde și 72 de sutimi, nou record mondial, cu două sutimi de secundă mai rapid decât precedentă performanță, care îi aparținea compatriotului său Asafa Powell. Fostul record mondial fusese stabilit nu de mult, mai exact în septembrie 2007. Era o vreme în care se câștiga o sutime de secundă la câțiva ani distanță. Pe de altă parte, oare chiar nu există o limită? Vom trăi să vedem suta sub nouă secunde? În fine, de remarcat că, după o lungă perioadă de dominație nord-americană, performanțele sprintului s-au mutat în Jamaica.

Relicvă celebră

Papa Benedict al XVI-lea a anunțat că legendarul Giulgiu din Torino, considerat de mulți creștini ca fiind pânza cu care Iisus ar fi fost acoperit după coborârea de pe cruce, va fi prezentat din nou publicului în 2010. Ultima oară când materialul a putut fi văzut de către oamenii de rând a fost în 2000, când peste un milion de persoane au vizitat Catedrala din Torino, cu ocazia Anului Sfânt. Analizele riguroase făcute giulgiului nu au putut proba originea care i se atribuie, dar nici nu au demonstrat că ar fi vorba de o confuzie, fie ea intenționată sau nu. Drept urmare, fiecare e liber în continuare să creadă sau nu.

British Dream

Un homeless britanic a câștigat la loto nici mai mult nici mai puțin decât trei milioane de euro. Herbert Plant, de 49 de ani, din Blackpool, Worcester, era să facă infarct când a descoperit că a devenit peste noapte multimilionar, după ce până atunci făcuse foamea. Bine că măcar a avut bani de bilet – ar putea spune un malițios. Oricum, ar fi interesant ce va face cu banii (cât va investi, cât va dona foștilor „colegi” de stradă, cât va risipi) și ce va fi peste câțiva ani – căci în România se pare că nici unul dintre marii câștigători la loto nu s-a bucurat prea mult de banii căzuți pească peste el.

Invitați și neinvitați

Într-un cadru și într-o desfășurare nesperat de spectaculoasă, Regele Mihai și Regina Ana și-au sărbătorit nunta de diamant (60 de ani de căsătorie), înconjurați de personalități, dar și de un numeros public. Spectacolul festiv de la Ateneu, dineul oferit de Casa Regală, lansarea volumului dedicat evenimentului – totul a fost frumos și emoționant. În mod uimitor, a lipsit președintele Traian Băsescu. Misterul s-a lămurit repede: n-a fost invitat! De

invitații s-a ocupat soțul Principesei Margareta, Radu Duda. Ei, bine că l-a invitat pe Iliescu, cel ai cărui oameni l-au fugărit pe autostradă și l-au expulzat pe Majestatea Sa!

Agonie și extaz

După ce Yahoo a refuzat oferta de cumpărare lansată de Microsoft, documente publicate de acționari ai companiei au arătat că gigantul IT propusese 40 de dolari pe acțiune, valoarea din această vară coborând la 26 de dolari! Drept care un cabinet de avocatură a început să se ocupe de o plângere a acționarilor împotriva conducerii companiei (în imagine, președinta Yahoo, Susan Decker). Când să iasă scandal mare, ce să vezi? Firma

anunță că a încheiat un acord cu Google prin care va putea utiliza tehnologia de publicitate a motorului de căutare, ceea ce va aduce venituri de 800 de milioane de dolari anual. *Touché!*

Premiere electorale

Pentru prima oară după 18 ani, Bucureștiul s-a așternut (indirect, dar evident) la picioarele lui Ion Iliescu, cel care, în patru campanii prezidențiale, a evitat să facă un miting în Capitală. Tot pentru prima oară, tot indirect și tot evident, Traian Băsescu a înregistrat un eșec răsunător. În fine, pentru prima oară, un partid (și nu o alianță) a ajuns egalul PSD (sub consecutivele sale denumiri). La aceste premiere se adaugă un consiliu local fără nici un reprezentant al etnicilor români, primele alegeri anulate și totodată primele pentru care s-a putut dovedi că s-au plătit voturile, miza fiind imobiliară.

Consumați cu moderație.

Post-electorale/din ciclul: „Primari fără voie“

Cum a „câștigat“ PSD, cum a „pierdut“ PD-L

În primul rând, PD-L a pierdut în „locale” datorită unei gafe incomensurabile: alegerea candidaților. Cum să-l pui pe Leonard Oprea, la Iași, în fața lui Gheorghe Nichita, primarul în exercițiu, care are în mână toate pârghiile puterii? Și ce să caute el, Oprea, acolo? Din start, n-avea nici o șansă! Și cum să-l pui pe Blaga, viol cu forța, să candideze, împotriva voinței lui, la București, în fața lui Sorin Oprescu dezlănțuit care, tocmai, dimpotrivă & viceversa, voia să candideze cu orice preț, chiar al ruperii de partid?

Rumorile de culise spun că, în alegerea candidaților, mai ales a lui Vasile Blaga, un rol definitoriu l-a avut și Traian Băsescu. Precum și Emil Boc. În fine, un rol nu se poate să nu îl fi avut și echipa de campanie. Staff-ul pedelist s-a dovedit competent, onest, dar total neinspirat și, cumva, lipsit de experiență politică directă.

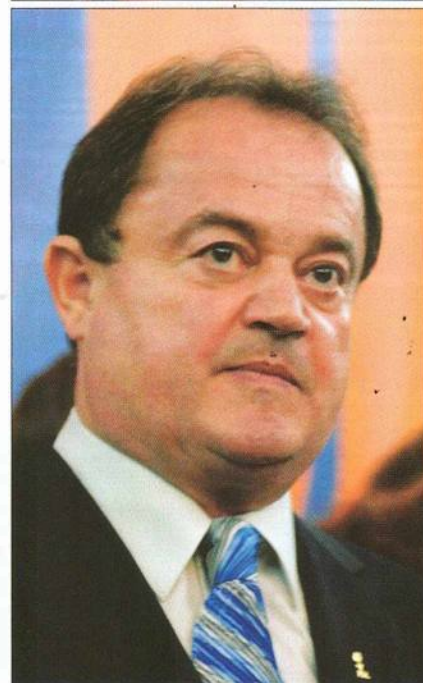
**Radu Silaghi,
un outsider scos din mănecă**

Oricine (care nu era chior din naștere!) ar fi văzut că Radu Silaghi n-are noimă la cursa pentru sectorul 4 din Capitală. În primul rând că unei campanii zgomotoase a Partidului Conservator pentru Cristian Popescu-Piedone i-ar fi trebuit răspuns pe măsură. Dar Silaghi a fost un *outsider*, un păcălici în toată povestea asta – și nu e nicicum vina lui. E vina celor care au orchestrat campania electorală. Dar Primăria Sectorului 4 a fost chiar un *obiectiv* în care PD-L (cu amintitul Rađu Silaghi) și PNL, celălalt „pol” al guvernării actuale (de fapt, deținătorul de drept al portofoliului, în mandatul tocmai încheiat!) au reușit, mai cu grație, mai (mult) fără, să piardă în fața unui PC bătaios, agresiv, interlop.

Un primar făcut de... contestatarii!

Așa. Acum să zăbovim puțin asupra lui Sorin Oprescu. E un caz fără precedent, nu numai din cauză că e independent. L-am cunoscut pe om cu mai bine de zece-doi-sprezece ani în urmă, când o colegă din

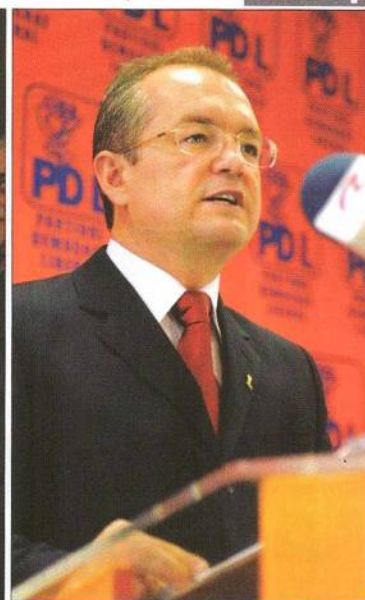
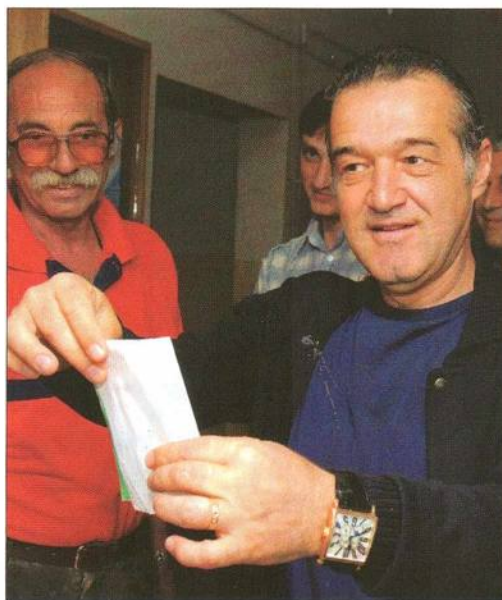
Galați, care avea o rudă grav bolnavă, de cancer (mama, parcă) m-a rugat să ne întâlnim la Spitalul Municipal. Omul Oprescu este inteligent, are spontaneitate, replică, prezență de spirit, volubilitate, lasă impresia că e băiat de viață – și chiar așa și e. Are mulți dușmani, cu mine s-a purtat de parcă eram amici de douăzeci de ani, nu te scoate din „bătrâne” chiar dacă te-a văzut prima dată, este extrem de comunicativ și lipsit de rigiditate (în aceste privințe, chiar opusul/sau, mă rog, antonimul aproximativ) al lui Vasile Blaga, care arborescă, continuu & cam plicticos, o mutră de om (prea) serios cu lumea și cu viața. Sorin Oprescu are viteză de reacție și de mișcare, a trebuit să ne ținem de el de la etajul nouă sau zece până la parter – și invers. Era după-amiază și am rămas împreună până seara. Între timp, rubedenia a făcut analize, a fost plimbată pe la toate examenele, iar Oprescu a vorbit cu fața întoarsă spre noi, cei din spate, până i s-a strâmbat gâtul. Personaj popular, pitoresc. A îmbrăcat, de câteva ori, halatul alb, dar l-a dezbrăcat, iarăși, de alte câteva, nehotărându-se dacă să rămână în blugi sau la „ținută albă”. În schimb, pe noi ne-a potcovit cu două halate albe, fără drept de apel. Extrem de uman, extrem de prietenos, Oprescu a câștigat mai cu seamă datorită calităților sale foarte „umane”. Dar și campaniei fără precedent făcută de cei care s-au opus candidaturii lui. A se vedea mai ales cetățenii indignați & turmentați ai PSD, dar și Biroul Electoral Central, instituții care i-au ridicat mîineea la plasă.

Pe două tășuri: alianța cu Becali

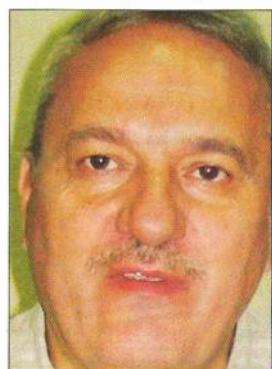
De data asta, pentru un scurt segment de timp, Gigi Becali a avut pâinea și cuțitul în mână. El a comandat muzica. Se putea alia, post-electoral, și cu PSD, PNL, dar a preferat să fie singurul umăr de sprijin al Partidului Democrat Liberal (PD-L) și al lui Traian Băsescu. Din punctul de vedere al jocului politic, Gigi Becali a procedat corect: aliindu-se cu PD-L, nu riscă să mai fie refuzat sau întâmpinat cu reticență de PSD sau PNL, în cazul în care, mai târziu, se va suci. Nota de plată va fi vârată în buzunarul PD-L, care va deconta, ulterior, riscurile de imagine ale unei asemenea asocieri. Dar, să nu uităm, PD-L e mai singur decât o femeie trecută de optzeci de ani...

text Mihail Gălățanu

Vox politicus

Alegerile locale 2008 au trecut. Cu furtună, grindină și soare. Pentru unii, dar și pentru alții. Marea majoritate a românilor au rămas indiferenți la pelteaua politicianilor lansată în campania electorală. După anunțarea rezultatelor toți și-au revendicat succesul. O scurtă prezentare postelectorală văzută prin prisma a trei personalități publice.

Mircea Mihăieș, jurnalist, scriitor:

„Nu m-au dezamăgit neapărat aceste alegeri locale, aș putea spune că ele m-au dezamăgit înainte de a avea chiar loc. De altfel am și scris un

articol în care anunțam că nu am de gând să mă duc la vot și m-am ținut de cuvânt. Nu m-am dus la vot fiindcă știam deja că jocurile sunt făcute. Am văzut cine erau candidații, nu am simțit acel suflu nou, nu am văzut acea dorință de înnoire pe care o așteptăm cu toții. Din contră, am simțit că încreștarea e mult mai dură decât a fost până acum și, prin urmare, ar fi fost un vot – pentru oricine aș fi votat – pus fără credință. Chiar dacă aș fi votat pe stilul *Gică contra*, tot ar fi fost pentru niște oameni în care nu credeam. Alegerile locale au un anumit specific pe care nu-l vom mai reîntâlni în aceeași proporție ca voturile parlamentare. Acolo mă voi duce, pentru că este important să se dea un semnal măcar pentru direcția în care văd eu că ar trebui să meargă România. Și aici cred că există câțiva politicieni și câteva partide care merită un credit mediu, nu foarte entuziast, dar cred că s-ar putea face ceva cu oameni care există acum. Dar în același timp există câteva forțe extrem de bine consolidate, noi avem impresia că toată politica României se face la televizor

și se face pe zece hectare în București. România este mai mult decât zona asta centrală a Bucureștiului și atunci e extrem de greu să faci judecăți de valoare globale. Există și o specificitate locală, care e din ce în ce mai puțin vizibilă, dar după aceste alegeri locale e suficient să privești la harta României și să vezi că există trei Români. În 1990 erau două: o Românie care încerca să privească spre viitor și una care încă mai privea în trecut. Acum a apărut și o a treia cale: Iliescu se vede reconfirmat, există forțe conservatoare, dar și forțe care, măcar așa, declarativ, cred că mergem spre valorile de tip european, modern, dar avem și o zonă la fel de substanțială, însă cenușie, a unor oameni care ai impresia că semnalizează dreapta, dar merg la stânga și, invers, a unora care semnalizează stânga, dar fac dreapta. Totul seamănă cu o societate care ai impresia că se faultează, în permanență, pe sine. Suntem ca pe vremea lui Lenin, când se făceau un pas înainte și doi înapoi, sau dacă nu înapoi, într-un lateral care este la fel de periculos ca și o reîntoarcere în trecut, fiindcă nu știm ce e la dreapta și ce este la stânga noastră. Oamenii nu mai au entuziasmul din anii '90.”

Tudor Octavian, jurnalist:

„Aș cataloga alegerile locale drept drăguțe. Evolute. Poporul a alergat mai repede decât politicianii, românii sunt mai deștepti decât aleșii fiindcă ei au sancționat

prin indiferență. Indiferența e bună. Orice lucru bun duce la rezultate bune. Această indiferență a românilor nu este precum cea de acum cinci ani. Acum a fost vorba despre o indiferență foarte decisă și motivată. Cine a câștigat? Există un fari-seism la politicienii români, acela de a nu recunoaște când pierzi, e ca și cum după un meci să se spună că ambele echipe au câștigat. Nu se

poate așa ceva! Cineva trebuie să piardă întotdeauna. Dacă politicianii spun toți că au câștigat, eu spun că în realitate au pierdut cu toții, cred că mai degrabă fiecare dintre ei a pierdut câte ceva. Aceste alegeri au fost și un test pentru alegerile generale, când avem votul uninominal. Ați văzut că au pierdut bucureștenii care au candidat în consiliile locale județene, fiindcă oamenii de acolo apreciază mai mult candidații locali decât cei veniți de aiurea. Alegerile locale au fost un test pentru cele generale, care oricum vor avea o altă miză, va fi altceva la toamnă.”

Răzvan Theodorescu, PSD:

„Din perspectiva mea, cu prilejul alegerilor din 2008 am remarcat două lucruri importante: 1) s-a produs pentru prima oară un echilibru între trei partide,

nu am mai avut de-a face cu partide și partidulețe fărâmițate, România a început să semene cu o țară civilizată, cu adevărat europeană, iar acest lucru pentru mine constituie un succes; 2) un alt succes l-a constituit alegerea **cu adevărat independentului** Sorin Opreșcu – subliniez **cu adevărat independentului** fiindcă îl cunosc foarte bine pe dl Opreșcu – care a reușit să convingă alegătorii. Iată că românii sunt sensibili în fața candidaților independenți, și aici mă refer mai ales la românii cei mai îndărătnici: revoluționarii bucureșteni. Privite în ansamblu, alegerile locale au fost chiar civilizate, cu toate că au mai existat pete de culoare inerente României, precum cazul Ștefănești. Cred că toți acei lideri de partide care își proclamă victoria în alegerile locale din 2008 sunt niște **Pițigoi**. Chiar așa vreau să scrieți: **Pițigoi**.”

text Alice-Claudia Gherman

foto Rompres

Vrancea, pământ în mișcare

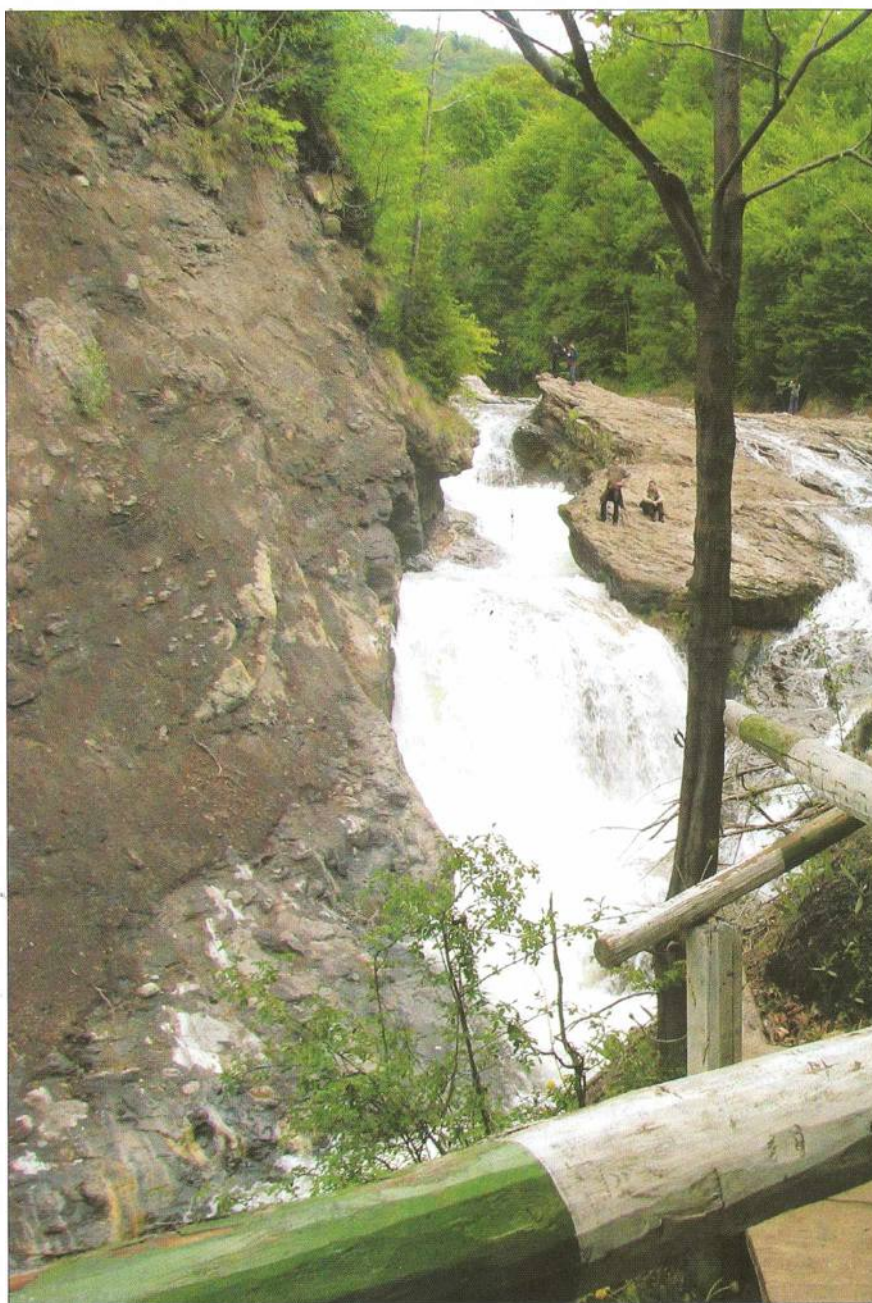
Undeva în adâncul pământului, sub dealurile cu viță-de-vie din Vrancea, doarme un balaur cu șapte capete. Are coadă lungă, solzi, gheare și dinți de oțel. Când tresare, Vrancea se clatină ușor, când se întoarce de pe o parte pe alta se simte până la Dunăre, iar când se ridică și se răsucesce, tremură toată România, din Carpați, până la Marea Neagră.

Cutremurele vrâncene fac parte din categoria seismelor subcrustale, care au focarul localizat între 70 și 300 de kilometri adâncime în scoarța terestră. Durata acestor seisme este de ordinul zecilor de secunde până spre maxim două minute (acesta este intervalul de timp mediu în care energia acumulată în focar se descarcă) și au o oarecare periodicitate. Focare similare celor din Vrancea, identificate și studiate, mai sunt în Mexic, în Munții Hindukush – Asia și în Bucaramanga – Columbia. Zona seismică a Vrancei este unică în Europa.

În Vrancea se intersectează trei plăci tectonice: placa est-europeană (mai exact colțul de sud-vest al marii plăci est-europene care ocupă nord-estul României, până sub Carpații Orientali), subplaca intraalpină (Podișul Transilvaniei, parte a plăcii vest-europene) și subplaca Moesiana, în sud, parte frontală a microplăcii Mării Negre. Mișcarea în direcții diferite a acestor microplăci produce la 60-200 de kilometri adâncime presiuni cu energie potențială foarte mare. În momentul în care una dintre zonele de contact cedează, se produce ceea ce se numește o fractură și se degajă energiile manifestate la suprafață prin cutremur.

**Doar
din 1900
începe**

**1802
— Marele
Cutremur**

**Martie 1977 —
30 august 1986
— 30 mai 1990**

**2004—2007
— cinci
cutremure
resimțite la
București**

Conform celor povestite
de Traian Moldoveanu,
după seismul din 4
martie 1977
Securitatea
a pus la dispoziția unui
grup de seismologi și
geologi din Institutul de
Fizică a Pământului tot
ceea ce aveau nevoie
pentru cercetarea
fenomenului în sine.
Ordinul a venit direct
de la Ion Mihai Pacepa,
care a înțeles cât de
important este ca
oamenii de știință să
poată studia toate
aspectele acestui
fenomen. Așa se face
că specialiștii au avut
la dispoziție mașini, un
elicopter și libertate
totală de mișcare.

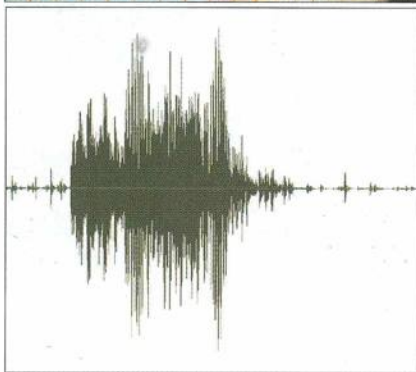
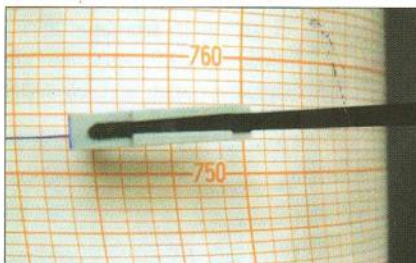
Energia eliberată în timpul unui seism de gradul cinci, pe scara Richter, este echivalentul exploziei unei bombe atomice de nivel mediu, ca aceea de la Hiroshima, respectiv o degajare de energie de ordinul a 10, urmat de 14 zerouri Jouli, sau a exploziei a 32 kilotone de exploziv convențional. Nu încercați să vă imaginați ordinul de mărime, pentru că nu se poate!

Până în prezent, oamenii de știință nu au putut găsi formula, mecanismul sau sistemul prin care producerea unui seism să poată fi prevăzută. Pentru aceasta ar fi necesar să știm trei detalii: locul, ora și intensitatea seismului. Nu știm decât locul – Vrancea. În aceste condiții datele științifice despre dinamica tectonică a acestui loc, vorbind doar din punct de vedere al probabilităților, vin din studiul geologic al zonei și din datele geo-fizice rezultate din analiza seismelor anterioare. Foarte important de spus este faptul că înregistrări, analize și studii despre mișcările telurice din Vrancea se fac doar din anul 1900. În aceste condiții există practic date certe doar despre patru cutremure majore.

Studiile izvoarelor istorice au arătat că au mai avut loc mișcări ale scoarței din cauza balaurului vrâncean, în 1471, la 29 august, cu intensitatea de 7,5 grade, în 1620 la 8 septembrie, de Sfânta Maria Mică, cu intensitatea de 7,3, în 1738, în 11 iunie, cu intensitatea de 7,7 grade. În 26 octombrie 1802, de ziua Sfântului Dumitru, ora 10.55. La 130 kilometri adâncime se produce o fractură în scoarță, care se manifestă ca un seism a cărui intensitate a fost apreciată (recent) ca fiind de 7,5 pe scara Richter. În memoria colectivă a rămas ca fiind *Marele Cutremur*. Au urmat

mișcări importante în 1838, pe 23 ianuarie, cu intensitatea de 7,5, după unii, și de 6,9 după alții, care a dus la formarea Lacului Roșu, lac produs prin alunecarea unor stânci și a unui val de pământ, ceea ce a dus la blocarea naturală a cursului râului Bicăz, urmare a seismului. Apa acumulată în spatele barajului natural a înghițit o pădure de brad.

Alți 30 de ani mai târziu, în 1868, la 13

noiembrie, s-a produs un alt seism, cu intensitatea de 6,7 și, două zile mai târziu, un altul cu intensitatea de 6,5. A urmat o altă tresărire în 1908, în 6 octombrie, cu intensitatea de 7,1, dar precedată, pe parcursul aceluiași an, de alte trei seisme sub patru grade intensitate.

Anul 1940 este un moment aparte din viața balaurului din Vrancea. Caracteristic acestei mișcări telurice a fost faptul că în anii 1938, 1939 au avut loc o serie de seisme pre-

cursoare. În cursul anului 1940, până la momentul seismului maxim au avut loc 16 mișcări tectonice resimțite la București, dintre care două de aproape șase grade Richter. Înainte de mișcarea majoră, din 10 noiembrie, cu intensitate de 7,4 grade pe Richter, cu mai puțin de 24 de ore înainte s-a produs un seism de 5,6, al doilea din acel an de această intensitate. S-a înregistrat o situație atipică, deoarece după un seism puternic s-a produs unul major. Nimeni nu a fost însă capabil să descifreze aceste mesaje de avertizare.

Vineri, patru martie. Ora nouă seara. Nouă și 21 de minute. Și încă 54 de secunde. Acesta a fost momentul zero al seismului, produs în segmentul 100-120 kilometri adâncime în dealurile Vrancei, locul fracturii fiind reflectat la suprafață prin coordonatele 45,77 latitudine și 26,76 longitudine.

Dacă mișcarea din 1940 și-a transmis vestitori, pe care însă nu i-a auzit nimeni, cel din 1977 a fost mut. Înaintea descărcării de intensitate 7,4 grade pe Richter, ultima mișcare peste trei grade s-a produs în 15 octombrie 1976, după care, în Vrancea, s-a așezat o liniște suspectă vreme de aproape cinci luni. Nici un cutremur peste trei grade!

Seismul a fost o descărcare de energie, în urma mișcării tectonice evaluată la magnitudinea de 7,4 pe scara Richter care a durat 55 de secunde, cu mișcare pe verticală, transversală și ulterior pe orizontală. În adânc, la 109 kilometri, ruptura din scoarța terestră, în urma presiunilor la care a fost supusă, s-a produs în zig-zag pe direcția sud-vest, s-a întors spre sud-est, apoi din nou s-a dus către sud-vest. De aici cele trei planuri ale mișcării, de aici dezastrul din București și Zimnicea. Unda de șoc s-a simțit în toată Peninsula Balcanică.

De vorbă cu un seismolog pasionat

Traian Moldoveanu este șeful Departamentului de Geofizică și Seismologie Inginerească din cadrul Institutului de Studii Geotehnice și Geofizice. Este unul dintre reputații specialiști în seismologie. Fascinat de acest domeniu, Traian Moldoveanu studiază de peste 40 de ani activitatea din Vrancea. L-am întrebat dacă se teme de ceea ce ne rezervă viitorul și mi-a răspuns foarte calm: „Stau la etajul IX, și nu am de gând să-mi schimb apartamentul. Nu îmi este frică, dacă m-ar prinde în casă. Nu vreau ca un cutremur să mă prindă pe stradă, mă gândesc că aş putea păți ceva din cauza cioburilor de la geamurile sparte, sau din cauza altor corpuri care ar cădea. În '77 nu mi-a fost frică. Șocul și spaima au avut alte cauze, și le-am simțit în plin după...”

▶ Care sunt șansele producerii unui cutremur mare în Vrancea?

– Un cutremur cu intensitatea de până la șapte grade Richter poate avea loc oricând. Este chiar așteptat. În ceea ce privește un seism cu intensitatea mai mare de șapte, probabilitatea este mică, cel puțin în următorii 7-10 ani.

– Și un cutremur de șapte grade este puțin?

– Un seism de șapte grade înseamnă o mișcare cum a fost cea din 30 august 1986. Nu s-a întâmplat nimic rău, nici în București, nici în țară. Un cutremur de șapte grade ar fi trebuit să aibă deja loc. Practic, Vrancea a rămas în urmă cu această mișcare de șapte grade. Pe de altă parte, dacă este să vorbim strict din punct de vedere statistic, seis-

mul din 30 august '86 nu trebuia să aibă loc. A fost o mișcare care a dat peste cap toate statisticile despre Vrancea.

– Cutremure de o anumită intensitate ar trebui să se repete la anumite intervale de timp?

– Da. Un seism de cinci grade se produce o dată la 14 luni, unul de șase grade, la opt-zece ani, unul în intervalul șase – șapte grade, la 15-20 de ani. La intensități de peste șapte intervalul este de 40-50 de ani.

– Unii seismologi susțin că mișcările de mică intensitate descarcă tensiunile în falia din Vrancea. Este adevărat?

– Nu. Nu este adevărat. Este vorba despre etaje diferite, unde structurile geologice sunt diferite.

Ceva care se petrece la 10 sau 30 de kilometri adâncime nu are relevanță pentru etajul 100-120 unde se produc seismele de peste șapte. Mișcările mici la etajul 100-120 nu înseamnă nimic. În Vrancea au loc mai multe seisme, în fiecare zi, la diferite adâncimi!

– Atunci, ce mai rămâne adevărat din ideea, vehiculată, mai ales în ultima perioadă, după cutremurele majore din Pakistan și China, că acestea au detensionat falia vrânceană...

– După cutremurul din '77, în următoarele 24 de ore s-au înregistrat seisme la Bicăz, pe Argeș, și ulterior la Sinaia. Un seism de mare intensitate produce o serie de unde lente care nu sunt percepute, care se deplasează, prin scoarță, cu viteză mică, dar care

Ce ne rezervă viitorul

Charles Francis Richter s-a născut în aprilie 1900 și a murit în septembrie 1985. Celebru seismolog american, fizician de profesie, este cel care a conceput scara care îi poartă numele, în 1935, inspirându-se după studiile unui seismolog japonez. Este o scară logaritmă și care crește exponențial în intensitate. Tot Richter este cel care a făcut aprecierile despre modificarea intensității unui seism raportat la distanța față de epicentru. Richter este cel care a spus că scara logaritmă este un dispozitiv al diavolului, referindu-se la ritmul creșterii intensității cutremurelor după formula logaritmică stabilită chiar de el.

Au murit, oficial, 1.578 de oameni, dintre care 1.424 numai în București. În total au fost 11.400 de răniți, oficial (nu uitați că tragedia s-a produs în plin regim cearșeto-comunist, când secretomania era politică de stat). În București au căzut 33 de clădiri, câteva mii fiind avariate, iar 400 dintre acestea, considerate instabile, au fost consolidate în 1977-1980. Raportat la energia șocului principal, prin comparații cu seismul din 1940, seismologii români, dar nu numai ei au observat că „lipsește ceva”. Replicile cutremurului din 4 martie 1977 au durat doar două luni – ceea ce nu este normal, pentru că replicile unei mișcări de peste șapte grade durează peste cinci luni. Ceea ce lipsea era intensitatea acestora, mult mai mică raportat la valoarea șocului inițial. Ceea ce lipsea s-a întâmplat în 30 august 1986. Seismul produs la 133 de kilometri adâncime a avut o intensitate de 7,2 pe scara Richter. Produs la mai puțin de 10 ani de la cutremurul din martie '77, acesta a fost considerat de unii seismologi ca fiind o ultimă replică. Alții sunt de părere că a fost vorba despre o mișcare în sine. Replicile acestui cutremur au atins un maxim de 4,3 pe Richter și s-au potolit în mai puțin de o lună și jumătate. A urmat cutremurul din 30 mai 1990, care a avut o intensitate de 6,7 pe Richter.

În perioada 2004 -2007, cinci cutremure, produse în Vrancea, s-au resimțit la București. Cel mai puternic a avut șase grade pe scara Richter și s-a produs la 27 octombrie

2004. Evenimentul s-a consumat seara, la opt și jumătate, și a produs panică în București. Poate că ar trebui menționat că în seara respectivă Luna era în faza de lună plină. În plus, la câteva ore după cutremur a avut loc o eclipsă totală de Lună.

În 14 mai 2005, în jurul orei nouă dimineața, s-a simțit la București un seism de 5,2 grade pe Richter. Au urmat alte două cutremure, de 4,1 și 4,2 grade pe Richter, în 16 februarie 2006 și respectiv 17 ianuarie 2007, percepute la București doar de cei ce se aflau la etajele superioare ale clădirilor.

Trebuie spus că toate aceste mișcări telurice au avut epicentrul în segmentul 90-110 kilometri adâncime, adică la nivelul unde s-au produs toate cutremurele majore din Vrancea. În februarie 2007, în zilele de 14 și 15, s-au produs două seisme, unul de 4,3, altul de 4,2, la mai puțin de 24 de ore distanță. Oficiali din Institutul de Fizică a Pământului susțineau că nu a fost nimic anormal, evenimentele înscriindu-se în activitatea obișnuită din Vrancea.

Curiozitatea despre viitor, raportat la Vrancea și balaarii din adâncuri este mai mult decât firească. Însă, din păcate, nu poate fi satisfăcută.

Traian Moldoveanu ne-a detaliat: „Ca să faci o predicție trebuie să știi unde este epicentrul, când se produce seismul și care este intensitatea lui. Evident, acesta este lucrul cel mai important. Noi știm care este locul epicentrului, dar când și cât de mare este intensitatea seismului, nu! Există metode de monitorizare, și aici au contribuit – și cu bani și cu tehnică – și japonezii și nemții, banii fiind de ordinul milioane de euro. În schimbul investiției beneficiază de informațiile despre seismicitatea din Vrancea. Sunt instalate microfoane pentru a înregistra microfisurile din rocă, urmare a creșterii tensiunilor interstițiale. Este, însă, o metodă aflată la început. Vrancea este plină de astfel de microfoane. Despre predicție efectivă nu poate fi vorba. Rămâne intervalul de la producerea fracturii în adânc în scoarță și până la momentul în care

unda ajunge în orașe, în București, la Iași... dar este vorba despre maxim câteva zeci de secunde.” Și totuși, statistic au loc în Vrancea, în medie, trei seisme pe zi. De exemplu, în 21 nu a fost nici unul. În 22 iunie au fost două, în 23 patru... În 24 iunie au fost cinci, cu maxim de intensitate de 2,5 pe Richter. Concluzia ar fi că, ne place sau nu, suntem la mâna balaarului din adâncurile dealurilor Vrancei. Acum doar...

Text: **Silvana Pătrășcanu**

pot activa diferite zone cu potențial seismic. În '77, după cutremurul din 4 martie, am descoperit la Sinaia – unde a și avut loc, un cutremur de aproape șase grade – o falie despre care nu se știa că este activă. Cutremurul din '77 a fost precedat de o serie de mișcări în Iran, Turcia și Grecia... Un seism de mare intensitate produce o descărcare masivă de energie în scoarță, care se disipează lent, dar care poate stimula zone seismice. Asta ar fi opinia unui mare specialist rus. Există și alte păreri, dar este greu de crezut că un cutremur de suprafață, cum a fost cel din China, care a avut epicentrul la 19 kilometri, poate detensiona presiunile de la 100-120 kilometri adâncime din Vrancea. Unda seismică însă poate face probleme... Așa că...

– Care poate fi intensitatea maximă a cutremurelor vrâncene?

– 7,7-7,8 este potențialul maxim în epicentru, la adâncimea de 60-100 kilometri, din Vrancea. Mai mult de atât nu sunt condiții. Iar această informație este una de certitudine. Nu este puțin... este o intensitate mare. Sunt cutremure puternice, dar cum

se produc la adâncime, sunt resimțite la nivel de 7,4-7,5. Și prin așa ceva am mai trecut. Deci, este bine că avem experiență. Depinde, însă, cum știm să o folosim.

– Afirmatiile dumneavoastră îl contrazic, în punctele esențiale, pe Gheorghe Mărmureanu.

– Nu țin să-l contrazic pe Mărmureanu, pur și simplu am alte opinii față de cele ale lui. Mărmureanu este un foarte bun manager, este devotat pentru ceea ce face, dar nu este seismolog! Uneori afirmațiile lui sună foarte prost în urechile specialiștilor. Cel mai bun seismolog român este un neamț! A fost alături de noi după cutremurul din martie '77, am colaborat excepțional cu el. Este vorba despre Klaus Bonjer. S-a dezvoltat un adevărat parteneriat cu institutul din Karlsruhe.

– Este adevărat faptul că Luna, în fazele de lună plină, poate favoriza producerea unui seism?

– Se fac tot felul de speculații pe marginea unei astfel de asocieri. Au fost mai multe evenimente în Vrancea care s-au produs când Luna era în creștere sau în faze maxime... (Are unele rețineri în a conti-

nua cu răspunsul, așa că insist – n.a.)

– Cutremurul din '77, cel de șase grade din 27 octombrie 2004... era lună plină!

– Un ofițer de marină a calculat pentru Institut, imediat după seismul din '77 că marea terestră a fost maximă în Vrancea în seara zilei de 4 martie. Uneori poate că se potrivește, alteori nu! (Marea terestră este fenomenul la care este supusă scoarța terestră sub acțiunea gravitației solare și a Lunii, similară mării acvatice. Fenomenul se repetă la fiecare 24 de ore, variază în intensitate în funcție de poziția Soarelui și a Lunii. Are valori de maxim și minim. Poate ajunge la o valoare maximă, pe verticală, de 39 de centimetri, în funcție de distanța Lunii față de Pământ și de faza Lunii–n.a.)

– Există instituții – gen SRI, Președinție și așa mai departe care vă solicită informații, prognoze?

– Înainte de 1989, da. Securitatea se interesa foarte atent de datele de la Fizica Pământului. Acum, nu! Am o bună comunicare cu cei de la Situații de Urgență, și aici mă refer la colonelul Nemeș.

– Vă mulțumesc!

CORFU

CURSA CHARTER TAROM

Plecari in fiecare Marti,
sejururi de 7/14 nopti

HOTEL IBEROSTAR REGENCY BEACH 4*

Ag. Ioannis - all inclusive

www.iberostar.com

tarife de la **664 euro**

HOTEL DASSIA BEACH 2*+

Dassia - mic dejun

tarife de la **379 euro**

HOTEL DELFINIA 4*

Moraitika-demipensiune

www.delfiniahotels.gr

tarife de la **584 euro**

HOTEL DASSIA CHANDRIS 4*

Dassia-demipensiune

www.chandris.gr/dassia

tarife de la **673 euro**

RUSIA EXTREMĂ

Femeile est-europene, între *gheisha* și *bitch*

Între săraci și bogați, cele două mari categorii care există actualmente în Rusia postcomunistă, prăpastia este uriașă. Pe de o parte, decesul comunismului a reușit să arunce femeia rusă în hăul disperării, obligând-o să apeleze la consumul de droguri și alcool, pe de altă parte s-a declanșat o masivă vânatoare de bărbați bogați, pentru asigurarea unui trai cât mai bun. Atât piața de droguri, cât și cea a serviciilor prin care poți învăța cum să pui mâna pe un milionar au devenit două dintre marile afaceri din Rusia de azi. Uneori, lacrimile disperării se confundă, ele provenind atât din frica de închisoare, cât și din teama că soțul milionar ar putea divorța, lăsându-și soția efectiv pe drumuri. Frica și suferința sunt locurile în care, deseori, săracii cu bogații se întâlnesc.

Evenimentele din Rusia de după căderea comunismului au împărțit, efectiv, țara în săraci și bogați. Femeile reprezintă categoria care a primit cea mai dură lovitură. Din cele 5,5 milioane de persoane înregistrate ca neavând un loc de muncă în Rusia, 70% dintre ele sunt femei, conform datelor **Organizației Internaționale a Muncii**. Odată cu acest dezechilibru, s-a înregistrat și o creștere spectaculoasă a numărului femeilor care au comis acte criminale, acesta urcând de la 193 de mii în 1992 la 376 de mii în 2004. Aceste manifestări au fost puse pe seama avântului pe care l-au luat alcoolismul și consumul de droguri, chiar în condițiile în care consumul de alcool are o lungă tradiție în Rusia, înregistrându-se o cantitate de 17 litri alcool pur pe cap de locuitor anual. Experții cred că numărul real al consumatorilor de droguri se ridică la 3,5-4 milioane de persoane.

„O femeie trebuie să fie întotdeauna frumoasă”, spune **Natalia Kapova**, de 26 de ani, în timp ce alte trei femei o înfrumusețează pentru concursul de Miss la care urmează să participe. „Nu doar în afara zidurilor, ci și în interiorul lor”, completează ea. Da, este vorba despre un concurs de frumusețe desfășurat într-o închisoare de femei din

Profesia:
vânătoare de
bărbați

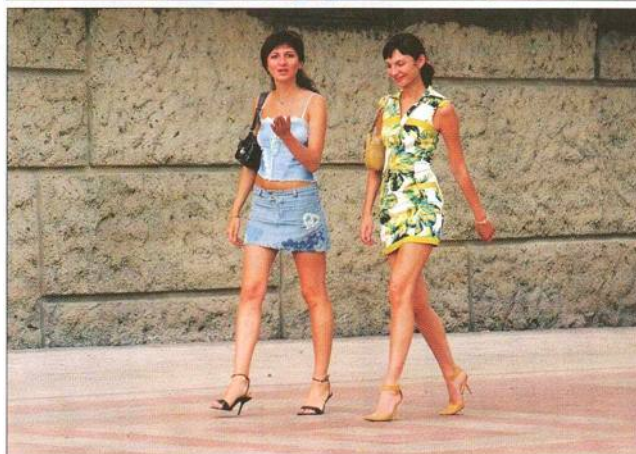
Cursuri de
măritat și
felație

Tehnicile
perfecte costă
mult

Siberia. Înăluntru sau în afara închisorii, o femeie simte nevoia să rămână frumoasă. Natalia stă pe un taburet în mijlocul unei săli cu pereți murdari, decorați, care odată au fost vâruți în alb și pe care atârnă câteva tablouri cu Iisus. Rochia pe poalele căreia trei femei care stau în genunchi cos de zor flori este una dintre cele trei toalete pe care Kapova le va prezenta pe așa-zisa scenă a concursului anual **Miss Primăvara**, desfășurat în închisoarea **UF 91/9**. Nu se știe prea sigur de ce este închisă Natalia. Inițial, spunea că a fost doar martoră la o crimă, dar după un timp cineva a auzit-o murmurând că, de fapt, a fost complice. Pentru asta a primit șase ani și jumătate, fiind una dintre cele o mie de femei închise aici, pentru acuzații care merg de la posesie de droguri până la crimă. Acest eveniment anual, pe care prizonierile încep să-l pregătească cu multe săptămâni înainte și care se vrea o copie a unui **Miss America** nu este altceva decât o deviere de la monotonia zilnică a vieții în detenție, atât de bine venită pentru toată lumea. Concurența este acerbă și, din pricina asta, imaginația concurențelor este greu pusă la încercare. Fiecare vrea să iasă prima deoarece premiul cel mare nu se cântărește nici în bani, nici în contracte de modelling sau publicitate, ci în ceva cu mult mai prețios: un bilet către libertatea condiționată. Nu oricum, ci doar cu aprobarea personalului închisorii. Primul criteriu de îndeplinit pe drumul spre acest vis este participarea activă la viața socială din închisoare.

Concursul **Miss Spring** este în plină desfășurare, scena construită pentru eveniment fiind ca un bazar multicolor. Există țigări, băuturi, mâncare, produse sanitare, haine, toate aduse din afara zidurilor, fiind inspectate mai întâi de gardieni. O fostă câștigătoare a concursului, azi liberă după 14 ani de detenție, povestește cum zilele de închisoare i-au amprentat întreaga viață. Singura slujbă primită după ce a lucrat, înainte de a fi închisă, vreme de 9 ani în cadrul forțelor armate, este una ilegală, în cadrul unei școli, plătită cu doar 15 dolari pe lună. Nimeni nu a vrut să se uite la ea iar autoritățile nu i-au mai eliberat pașaport, în condițiile în care toți angajatorii în Rusia cer așa ceva. **„Zilele de închisoare continuă să mă vâneze”**, spune ea. **„Nu pot spune că viața din afara zidurilor este ușoară, dar libertatea este cu mult mai bună”**.

Sunt minus 10 grade la Moscova și străzile înghețate sunt un furnicar de fete strălucitoare, ieșite la shopping. Înveșmântate în blănuri și purtând accesorii scilipitoare, frumoasele tinere navighează pe gheața trotuarelor într-un echilibru perfect. Unele sunt, deja, nevestele unor oameni foarte bogați. Altele, râvnesc să ajungă. A negocia dragostea și căsătoria presupune a deține anumite instrumente, asta deoarece concurența este acerbă. **Abigail Haworth**, reporteră

a revistei **Marie Claire**, a mers la Moscova unde a întâlnit-o pe **Iulia Varra**, 38 ani, „instructor de dragoste”, care ține cursuri despre sex și seducție. Numărul milionarilor ruși este atât de mare încât vânătoarea lor a devenit o adevărată profesiune. În noua Rusie capitalistă, țară unde oamenii sunt înnebuniți după bani și după asigurarea unui statut, a pune mâna pe un bărbat bogat este cu adevărat o afacere. Moscovitele nu se mai mulțumesc cu orice, ele vor un bărbat care să aibă avion privat, un yacht, un lanț de magazine sau unul hotelier. Toate astea au devenit posibile, dar femeile care râvnesc la așa ceva **„nu mai pot fi, azi, niște simple amatoare”**, ci au nevoie de o **„calificare superfantastică pentru a reuși”**, este de părere Varra.

Varra își ține cursurile în subsolul unei clădiri din Moscova și ele se referă la **„Cum să te măriți în trei luni”**, **„Sex oral pentru**

experte” sau **„Cum să fii amanta nr. 1 a iubitului tău”**. Lecțiile sale includ învățarea masajului erotic, practicarea felației cu ajutorul acadelelor și bananelor sau cum să lauzi performanțele sexuale ale iubitului. Școala sa nu e unică, ci doar una dintre multele existente la Moscova, unde starea economică a creat o oligarhie de super-bogați și o uriașă clasă socială formată din antreprenori plini de bani și unde femeile preferă, decât să muncească pentru a deveni ceva prin ele însele, să recurgă la vânătoarea de bogați. Varra își îndeamnă elevele să privească nu doar la contul din bancă al celui vânat, ci și la alte calități, care să le asigure un trai îndelungat lângă acesta, deoarece legile aberante ale Rusiei în materie de divorț pot lăsa femeia fără nici un ban în maximum o oră, acesta fiind timpul în care se încheie, din punct de vedere legal, o căsnicie, divorțul fiind extrem de facil. **„Căsnicia este ca un joc de ruletă pentru rusoaicele moderne, ele pot avea enorm de câștigat și totul de pierdut”**, spune Varra. Cursurile Varrei durează un an și jumătate iar elevele sale au între 18 și 60 de ani. **„Dacă un bărbat se simte bine în pat, ați câștigat pe jumătate. Dar numai pe jumătate, deoarece până și cele mai acrobatiche femei în materie de sex nu pot reuși decât dacă știu cum să le manipuleze și mintea”**, le spune Varra elevelor sale. **„Trebuie să știți să le arătați că aveți respect pentru voi însevă, că sunteți o bijuterie prețioasă”**, este de părere Varra, care a învățat psihologie și are la activ trei căsnicii. **„Problema este că bărbații ruși au rămas profund patriarhali și așteaptă de la femei să le fie slugi”**, îi spune „profesoara” reporterei de la **Marie Claire**. La cât costă cursurile Varrei, nu e deloc de mirare că ea însăși nu vânează nici o partidă.

Cursul **„Cum să te măriți în trei luni”** costă 1.800 de dolari. **Maria Markova**, o rusoaică zveltă, frumoasă, blondă, cu păr lung, de 24 ani, este foarte mândră că a absolvit acest prim curs. **„Nu am avut niciodată probleme în a avea un bărbat, pentru că sunt frumoasă, dar mereu m-au tratat ca pe un obiect de joacă și nu știam cum să opresc acest comportament”**, mărturisește fata, care își dorește **„un bărbat adevărat care să aibă grijă”** de ea. **Ella Videnina**, de 60 de ani, a trecut prin cinci căsnicii. Când a absolvit cursul, a dat de un bărbat care părea promițător și care deja i-a oferit cadou de ziua ei o mașină nouă și o plasmă. **„Cel mai important lucru pe care l-am învățat aici este că niciodată nu trebuie să**

Inele vaginale
și baloane cu
silicon

Învățământ
sexual
alternativ

Neo Vita
— clinica
miliardarilor
ruși

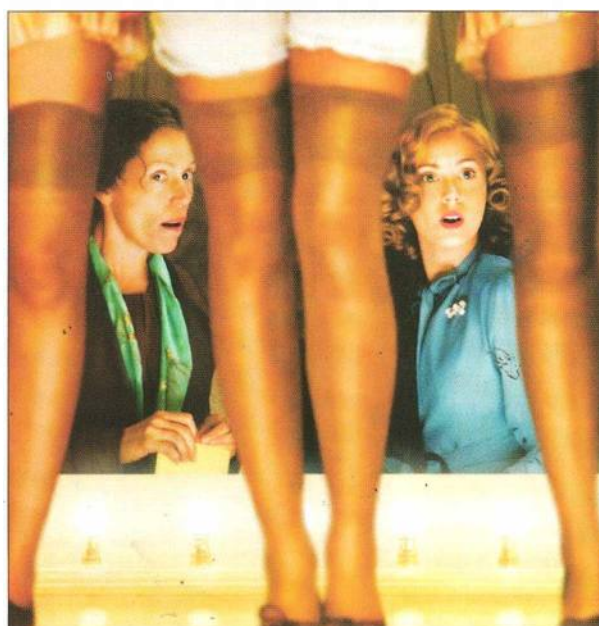
refuzi nimic bărbatului în pat", spune ea. Dar nu doar femeile în căutare de o partidă bună vin la extrem de scumpele cursuri ale Varrei, ci și cele căsătorite. „După nouă ani de căsnicie, soțul meu a încetat să mă mai vrea“, spune **Olga Rosnina**, 37 ani, soția unui bogat director de agenție imobiliară. Rosnina ia parte la cursul denumit „Cum să realizezi o nouă lună de miere“. Aici a învățat nu doar cum să-și schimbe ținuta de zi cu zi, ci și cum să-și amenajeze din nou dormitorul, schimbarea ducând la rezultate instantanee în căsnicia ei. „Este mult mai cald ca înainte. Și îmi oferă tot ceea ce-i cer“, declară femeia despre soțul ei.

Dar nu toate femeile își permit să plătească cursurile Varrei. Pentru celelalte, stă la dispoziție unul dintre ultimele trenduri, **VUM-building**, care „poate transforma o rusoaică dintr-o Lada veche într-un Ferrari“ față de care un bărbat poate dezvolta o adevărată adicție. VUM înseamnă nimic altceva decât **Vaginally Used Muscles**, adică cursuri de întărire a musculaturii vaginale. Vă surprinde, nu-i așa? Pe rusoaice, nu. Într-o țară unde vânătoria de bărbați bogați a devenit sport național, nici un mijloc de a accede la o astfel de pradă nu poate fi rușinos. În afara inelelor vaginale, ca instrumente de lucru se mai folosesc baloane cu silicon introduse în vagin, cu ajutorul cărora se poate măsura presiunea indusă de musculatura vaginală asupra lor. Exercițiile urmăresc întărirea musculaturii, pe principiul „vinul roșu face bine femeilor când îl beau bărbații“.

La Moscova există chiar și o **școală de gheșe** care le învață pe cursante arta seducției și dansul erotic. Până și o școală „bitch“ și-a găsit locul în peisajul moscovit, aceasta predând cursuri în care femeile învață tactici pentru câștigarea curselor pentru bărbați în defavoarea altor femei, doar competiția e mare, nu-i așa? Aceste școli, care urmăresc, toate, nu orice fel de supraviețuire, ci una high life, sunt atât de căutate, iar competiția între femei este atât de mare încât s-au înființat școli și pentru adolescente. Să urmezi astfel de cursuri la 15 ani face parte, la Moscova, din normalitate. Și nici nu e de mirare, după sărăcia în care regimul sovietic a ținut o țară cu atâta populație. Azi, tinerele rusoaice echivalează un trai bun cu o mașină nemțească, îmbrăcăminte italienească, un ceas elvețian și masa luată la un restaurant unde nota de plată duce la cel puțin 300 de dolari. Pentru asta, oricine are la dispoziție chiar și școli *on line*, cu prețuri între 600 și 25.000 de dolari

sau linii telefonice taxate cu 80 de dolari pentru 90 de minute.

Dacă ești miliardar și dorești un tratament absolut special în privința sănătății tale, dar mai ales a pretențiilor tale, atunci poți da o fugă în Beverly Hills-ul Moscovei, la **Rubliovka**, la **Neo Vita**, clinica lui **Atiom Tolokonin**, unde, de exemplu, după ce vei efectua un test de sânge, vei fi servit cu caviar de cea mai bună calitate în scopul unei refaceri rapide. Tolokonin este un tânăr rus de numai 33 de ani, de formație psihanalist, care-și vinde serviciile pentru suma de 10 mii de euro pe ora de consultație. Cum o psihanaliză durează de la 2-3 ani în sus, cu un ritm mediu de cam trei ședințe pe săptămână, putem face cu ușurință un calcul să vedem cam câte milioane de euro ar putea

costa o cură completă. Pentru a intra în clinică trebuie ca mai întâi să treci de un post de poliție supravegheat cu camere de luat vederi. Apoi, îți descalfi frumusețea pantofii de stradă și ești invitat să te încalți cu unii pentru interior. Pătrunzi astfel într-un interior iluminat cu jeturi de lumină, potrivite cât să nu te deranjeze dar, oricum, cât să le și iei în seamă. Imediat ești luat în primire de către muzica special compusă pentru relaxarea împotriva stress-ului care te-a adus la **Neo Vita**. Pe plasmă uriașe sunt proiectate imagini idilice, la fel de relaxante. Aici totul este aranjat nu doar pentru a te simți foarte bine, ci și pentru ca ego-ul tău de miliardar să fie permanent flatat. Clinica și-a câștigat deja clienți renumiți, personaje dintre cele mai puternice ale Rusiei și nu numai, dar ale căror nume rămân, desigur, secrete, doar practica confidențialității este prima regulă, care aici nu se încalcă niciodată. Unul dintre clienții lui Tolokonin i-a plătit acestuia suma de 200 de mii de euro pentru a închiria

întreaga clinică preț de câteva ore, pentru a nu fi deranjat de nici un alt miliardar venit la tratament sau consultație. Pur și simplu omul a vrut să fie, în acea zi, singurul client. Și la un asemenea tarif, sigur că nu a întâmpinat nici o problemă. **Neo Vita** pune la dispoziția miliardarilor un număr de 20 de specialiști, alesi și ei pe sprânceană. Una dintre paciente, în vârstă de 30 de ani, cu zece ani mai tânără decât consortul ei și care a refuzat să-și spună numele, spune că, alături de soțul ei care lucrează în domeniul petrolier, frecventează acest loc în fiecare week-end.

„Plătim un pic mai puțin de 10 mii de euro pe oră, dar sănătatea este mai valoroasă decât banii“, spune ea, aproape cu modestie...

Femeia, care părase camera de examinare ginecologică în care trona un fotoliu din piele naturală roz, se îndrepta spre cabinetul psihanalistului cu speranța că ședințele cu acesta o vor ajuta să rămână însărcinată. Tolokonin, care practică psihanaliza de șase ani, spune că cei bogați au puterea financiară să meargă oriunde în lume pentru a-și trata o carie, dar sufletul, spune el, nu și-l pot salva decât la el în cabinet, de aceea extraordinarele sale tarife sunt totalmente justificate. Până la urmă, de ce nu, am spune noi, de vreme ce există clientelă dispusă să le plătească? Sigur că doar calitatea de a fi miliardari nu le conferă respectivelor imunitate sau protecție de vreun fel, referindu-ne la sănătate, fie ea psihică sau fizică. Și ei suferă ca toți ceilalți oameni de stress, probleme sexuale, insomnie, depresie, abuz de substanțe, impotență etc. „Psihanaliza din Vest nu cunoaște mentalitatea rusului“,

spune Tolokonin, încercând să sugereze că rușii nu și-ar putea trata problemele psihice nicăieri altundeva în lume. „Mă gândesc că, dacă clienții mei sunt capabili să cheltuiască un milion de euro pe noapte, și eu sunt capabil să-i tratez de două milioane“, completează tânărul psihanalist. Dincolo de inflamarea personală a lui Tolokonin, ceea ce este foarte adevărat este faptul că, în psihanaliză, tariful clientului joacă un rol foarte important în bunul mers al terapiei. Așadar, cum ar putea fi motivat un miliardar să lucreze în propria-i cură dacă aceasta ar fi tarifată cu... să spunem, 100 de euro ședință? Probabil că pentru banii ăștia nici nu s-ar da jos din pat. Și cum la Tolokonin se pare că au apelat **Roman Abramovici** și soția sa, **Irina**, în 2006, pentru consiliere după momentul divorțului, nici nu e de mirare că, având o asemenea carte de vizită, clienții de la **Neo Vita** curg. Poate nu tocmai ca pe bandă rulantă, așa cum curg banii.

text: **Ioana Scoruș**

Maria Țoghină:

„Avem cea mai mare cotă de piață în media din România”

Pe 1 noiembrie 1928 se lansa în eter prima emisiune a *Societății de Difuziune Radiotelefonică din România*. Au trecut 80 de ani de istorie radiofonică presărată cu sușuri și coborâșuri, cu realizări și eșecuri. Acum *Societatea Română de Radiodifuziune* se află în plin proces de **rebranding**, un proces care a început odată cu venirea în fruntea *SRR* a dnei Maria Țoghină, Președinte Director General al *SRR*, care a avut amabilitatea să ne acorde un scurt interviu.

▼ **Societatea Română de Radiodifuziune se află în acest moment într-un proces de rebranding, ce presupune acest proces?**

– *SRR* se află de trei ani încoace în mijlocul unui proces de modernizare și dezvoltare. În ultimii trei ani de zile am încercat să modernizăm programele *SRR*, să le îmbunătățim calitativ, să oferim ascultătorului nostru ceva care să le diferențieze de oferta celorlalte radiouri private și am făcut acest lucru raportându-ne la misiunea noastră de post public. Ne-am fixat un reper în ceea ce privește credibilitatea informațiilor care se difuzează la *Radio România*. Din această perspectivă, în ultimii ani am investit foarte mult în pregătirea profesională a angajaților noștri, am făcut traininguri și am încercat să creștem coeziunea echipei care lucrează în fiecare departament. Mai mult, am lucrat la un document de identitate a *SRR*. Un document care să ne ofere pentru următorii cinci-șapte ani viziunea *SRR* asupra misiunii pe care noi o avem de îndeplinit și valorile și principiile pe care noi trebuie să le promovăm.

– **Unde vă situați acum pe piața FM?**

– Pe piața FM suntem, ca și până acum, lideri în domeniul audienței pe corporație, dar și cu *Radio România Actualități* la nivel național, ceea ce ne gădălește orgoliul. Pe de altă parte, ne îngrijorează faptul că există radiouri private care cresc în audiență. Analizăm competiția și încercăm să aflăm răspunsurile.

– **A crescut ponderea publicității?**

– Și aici am înregistrat un succes, ne-am profesionalizat în domeniul vânzării publicității și am externalizat vânzarea de publicitate. Am organizat o licitație de vânzare de publicitate transparentă. Prima dată am avut un obiectiv foarte înalt și nu l-am putut atinge, pentru că nu a venit nimeni. A doua oară ne-am ajustat ambițiile la potențialul *SRR*. Am

„Avem 37% din cota de piață media, este cea mai mare cotă de piață din România. Guvernul a alocat anul trecut – și sperăm să aloce și în acest an la prima rectificare de buget – bani care să acopere 90% funcționarea României Internațional.”

reușit acum să depășim plafonul de un milion de euro din publicitate. Dacă atunci când am preluat mandatul încasam cash 400.000 de euro din publicitate pe un an, în 2007 am încasat din publicitate 1.500.000 de euro ceea ce pentru noi este un succes. Niciodată nu ne-am propus să scoatem bani 100% din publicitate, fiindcă atunci devii comercial și abdică de la misiunea de post public, dar a trebuit găsită balanța corectă dintre misiunea de post public care informează corect și culturalizează și atragerea de venituri suplimentare din publicitate.

– **Există critici care spun că ați mai pierdut din abonamente, au plecat familii întregi, SRR își câștigă existența bazându-se în mare parte pe abonamente...**

– Noi nu am avut nici un fel de semnal cum că ascultătorii noștri pleacă către un alt post de radio. Ceea ce spuneți dv. se referă la situația în care o persoană nu dorește să plătească abonamentul radio care este unul modest – costă doar 2,5 lei. Dacă l-am privi ca pe un ziar sau o revistă, putem spune că este cel mai ieftin mijloc de informație. Cu 2,5 lei primești informații 24 de ore din 24 și ai la dispoziție cel puțin două posturi de radio pe care le poți asculta. Noi acoperim țara cu cel puțin două oferte jurnalistice. La București plătitorul de abonament radio recepționează cinci posturi ale *SRR*. Ceea ce înseamnă că oferim publicului foarte

mult pentru taxa pe care o plătește. Este incorect să ascuți un post de radio, să îl apreciezi; dar să nu fii dispus să contribui la susținerea lui financiară.

– **În afara documentului pe care l-ați elaborat, procesul de rebranding va presupune și schimbarea siglei, noi programe, ce altceva mai presupune acest proces de rebranding?**

– Noi am fi dorit un rebranding profund, pentru că am constatat, pe măsura construirii identității *SRR*, că nu suntem mulțumiți cu identitatea noastră vizuală. Ne-am fi dorit un rebranding profund, dar un asemenea rebranding ar fi costat foarte mult pentru ceea ce ne-am putea permite noi acum. Așa

ceva ar costa aproximativ 500.000 de euro. Nu am găsit acești bani în bugetul nostru fiindcă resursele puține pe care le avem le redirecționăm către creșterea calității emisiunilor noastre și am ales o redefinire a identității vizuale. Am lucrat cu agenția *McCann Erikson* care a făcut acest lucru *pro bono* și le mulțumesc pentru încrederea pe care ne-au acordat-o.

– **Cât de benefice sunt acțiunile pro bono fiindcă, de obicei, asemenea acțiuni sunt privite cu reticență, deja am văzut critici destule pe internet referitoare la această acțiune?**

– Asta face parte dintr-o gândire pervertită, asta înseamnă că noi nu am învățat să gândim în termeni de normalitate. Nicăieri în lumea occidentală, o acțiune *pro bono* nu e suspectată, tocmai fiindcă vine dintr-o nevoie socială. Or, când vorbești despre radioul public, care a însemnat timp de 80 de ani culturalizarea României, o forță extraordinară din punct de vedere educațional și cultural, ce este mai generos, pentru o firmă specializată în publicitate decât să susții *pro bono* o astfel de instituție cu tradiție și cu valoare în societatea românească? Din acest punct de vedere, cred că dacă te implici *pro bono* într-o asemenea acțiune dai tot ceea ce este mai bun în tine pentru că e o chestiune pe care nu ești obligat să o faci și nu te leagă nici un fel de contract.

Text, **Alice-Claudia Gherman**

Foto, **Octavian Tibăr**

SALMAN RUSHDIE,

un proscris al lumii musulmane

▼ **Sunteți cel mai cunoscut scriitor în viață din întreaga lume.**

– Nu sunt, numele meu este, pentru că este pus în legătură cu anumite evenimente, și toată lumea are impresia că mă cunoaște, chiar dacă nu a citit nici o carte scrisă de mine.

– **Vă măgulește acest lucru?**

– Dimpotrivă! E ca și cum celebru ar deveni altcineva, nu eu. În anii în care am trăit sub amenințarea cu moartea datorită Fatwa, mi se părea că alții erau cei care îmi scriau povestea vieții. Fiecare șofer de taxi avea ceva de zis la adresa mea. Erau mii de voci, la care nu reușeam să ajung cu propriul meu glas.

– **Și astăzi cum stau lucrurile?**

– Încă mi se mai întâmplă, atunci când intru într-o încăpere plină cu oameni pe care nu i-am întâlnit în viața mea, să citesc pe fețele lor faptul că fiecare are deja anumite idei preconcepute despre mine, care nu au nimic de a face cu cel care sunt eu în realitate. Așa încât mai întâi trebuie să îl elimin pe acel Salman Rushdie drept care mă iau ei, pentru ca ei să poată înțelege mai apoi cine stă de fapt înaintea lor.

– **Acesta e însă un lucru de care se lovește orice celebritate.**

– Corect. Dar în cazul meu s-a mai adăugat încă un factor de stres, și anume întrebarea dacă eu sunt de fapt un om bun sau un om rău. Multă vreme a existat o serie întreagă de oameni, și nu mă refer la musulmani, care mă priveau cu enorm de multă suspiciune.

– **S-a spus că doar dv. sunteți vinovat pentru nenorocirea care v-a lovit. Și că tocmai dv. ați atras asupra propriei persoane, scriind *Versetele satanice*, acele lucruri nu tocmai plăcute de mai târziu.**

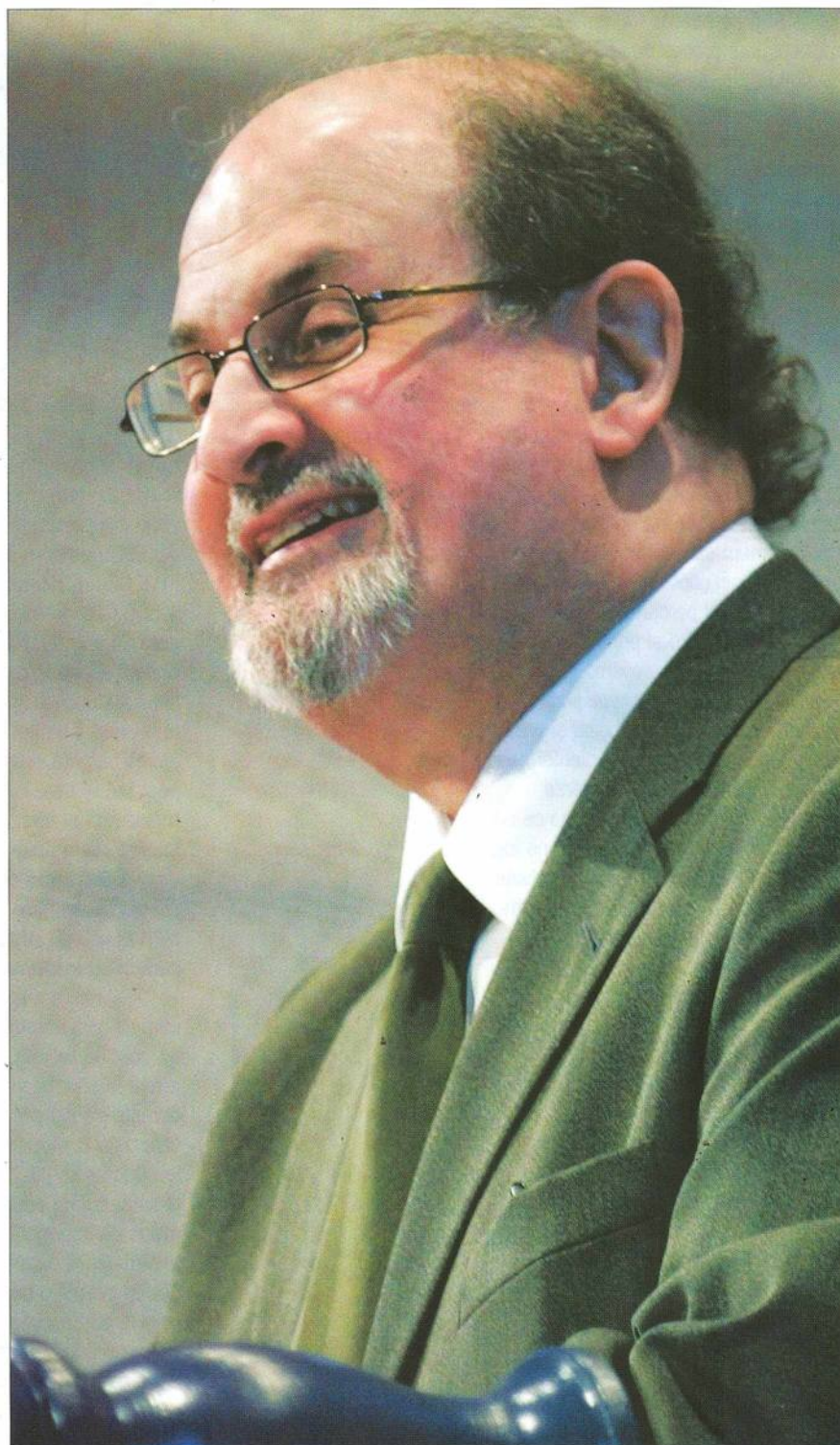
– Da, lucru care unei Madonna, de exemplu, nu i se întâmplă. Despre ea se scriu tot felul de nonsensuri, o bârfă inofensivă. Cu asta aș putea trăi. Dar în cazul meu a fost vorba de altceva. Nu am fost tratat ca o celebritate oarecare, ci am fost damnat ca un soi de diavol, iar pe de altă parte idealizat. Nici una, însă, nici alta din aceste

„Cu o bârfă ca despre Madonna aș putea trăi“

„Aș prefera să fiu luat drept un sex-simbol“

„Atacatorilor li se spune că țelul lor suprem e paradisul, în timp ce lumea asta e o vale a plângerii“

„Intru, uneori, în contact cu Serviciul Secret Britanic...“

„Unde ar putea merge un atacator după ce m-ar omori?”

„Apelul la crimă era periculos cât pornea de la guvernul iranian”

„Cei mai mari susținători ai mei sunt musulmani”

imagini nu corespunde persoanei mele reale.

– Ați devenit un simbol viu pentru ceea ce Samuel Huntington numea lupta culturilor, „ciocnirea dintre civilizații”.

– Începe să mă cam plictisească acest lucru.

– Cu toate astea va trebui să trăiți cu el, așa cum Marilyn Monroe trebuia să trăiască având ideea că era percepută ca sex-simbol.

– Aș prefera să fiu și eu perceput tot ca sex-simbol.

– Acum ați reapărut în gura presei și în atenția opiniei publice, de când cu controversa legată de caricaturile daneze. Aproape toate articolele pe tema asta îl compară pe caricaturistul amenințat cu dv.

– E un lucru legitim. Dar lucrurile se vor așeza. Această controversă legată de caricaturi nu e decât o farsă. În viitor, însă, dacă se va mai petrece ceva similar, lumea își va aminti atât de mine, cât și de autorul caricaturilor. Așadar, nu mai sunt chiar singurul individ aflat în această situație.

– Vi s-au părut reușite acele desene?

– Majoritatea nu. Dacă aș fi fost redactorul responsabil în acel caz, nu aș fi publicat decât unul dintre desene, pe care îl găsesc foarte amuzant, și anume acela în care Mohammed le spune sinucigașilor porniți pe atentate să înceteze să mai ucidă, pentru că fecioarele din rai s-au terminat. Dar nu asta e important. Dintre cei care au ieșit în stradă, majoritatea nici măcar nu văzuseră caricaturile, fuseseră pur și simplu instruiți să se simtă lezați. Nu de religie era vorba, ci de putere.

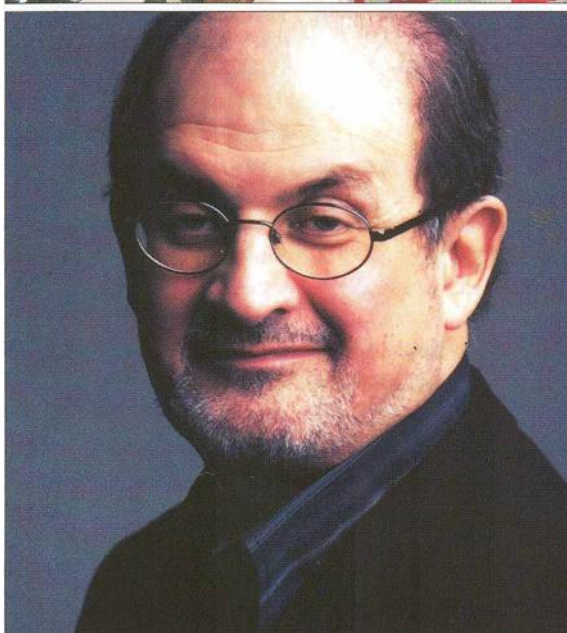
– De ce ați semnat în martie anul trecut acel manifest politic care v-a readus în titlurile ziarelor, deși susțineți că vreți să fiți apreciați exclusiv datorită literaturii pe care o scrieți?

– Era vorba de ceva mai mult, mai exact, de un protest împotriva unei ideologii totalitare, care se servește drept paravan de un limbaj religios. Noi, semnatarii, împărtășim grija că atitudinea și răspunsurile date de Vest cu privire la acest fenomen sunt prea pacifiste, până la a trece drept anemice și ineficiente. Dacă nu aș fi semnat acest manifest, m-aș fi simțit un laș. Ciudat e faptul că astăzi până și anumiți lideri islamici împărtășesc părerea că s-a greșit cu privire la modul în care s-a pus problema vizavi de mine după publicarea *Versetelor satanice*, a fost o greșeală tactică, pentru că nu a

funcționat.

– Un Mullah a spus că dacă ați fi fost omorât atunci, nu am fi ajuns să mai vedem și caricaturile cu pricina.

– Da, nu putem fi prea concilianți cu astfel de indivizi, pentru că se simt încurajați în acest fel.

– Deși guvernul iranian a declarat în 1998 Fatwa împotriva dv. un caz închis, de domeniul trecutului, aceasta este reluată practic în fiecare an de către diferiți lideri spirituali islamici.

– Asta nu mai înseamnă nimic. Nu e decât un ritual. Cert este că de opt ani de

zile încoace acest fapt nu mai are nici un efect asupra vieții mele.

– Nu de mult la Teheran a avut loc un așa-numit *Congres al atacatorilor sinucigași*, unde publicul a fost practic instruit cu privire la modul în care este realizat un asemenea tip de atentat.

– Știu.

– Iar o studentă a spus într-un interviu că unul dintre scopurile declarate ar fi uciderea scriitorului Salman Rushdie.

– Cunosc citatul. Dar nu este altceva decât retorică, nu un concept criminal propriu-zis, ci parte a unui cult centrat în jurul morții. Oamenilor respectivi li se spune că viața nu este importantă, și că lucrurile devin interesante abia după moarte. Islamul radical s-a transformat într-o biserică a morții.

– În vreme ce cuvântul de ordine sună: „Cine iubește viața mai mult decât moartea, e dușmanul nostru.”

– Exact. E cea mai oribilă filosofie imaginabilă.

– Iar atacatorii sunt îndoctrinați.

– Da, dar asta nu e o scuză. Li se spune că țelul suprem e paradisul, în vreme ce această lume este o vale a plângerii. Dar, în definitiv, alegerea le aparține. Fiecare om este responsabil pentru faptele sale.

– Chiar dacă e sărac și necultivat?

– Da. Nu sărăcia sau lipsa de educație duc la imoralitate. Altfel, lumea ar fi plină de demoni. În India puteți vedea cum mai ales oamenii sărmani de prin sate votează împotriva corupției și nedreptăților. Integritatea morală nu ține de nivelul de educație. Majoritatea teroriștilor provin din clasa educată de mijloc.

– Adresa dv. e în continuare o informație confidențială?

– Nu. Mai intru uneori în contact cu Serviciul Secret britanic, deci ei încă nu au uitat aceste lucruri. Mă mișc însă liber, și pot face practic cam tot ce doresc. În New York călătoresc zilnic cu metroul, pentru că e atât de greu să găsești un taxi.

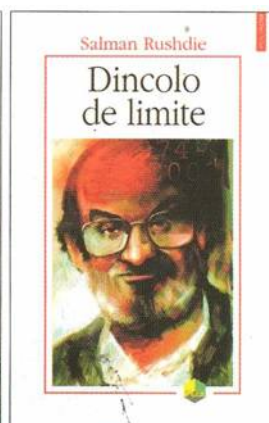
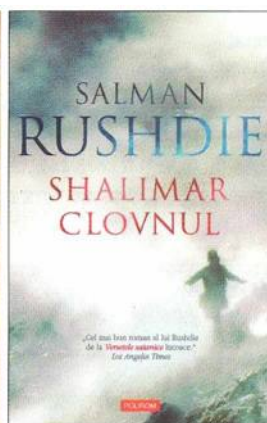
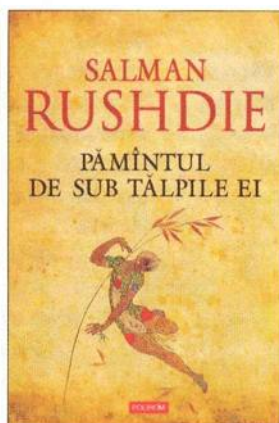
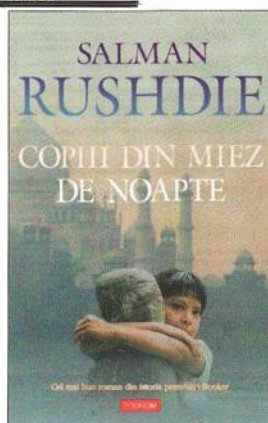
– Cu toate acestea, se oferă o recompensă pe înlăturarea dv. chiar și în ziua de azi.

– Bine, în primul rând, acești bani nu există, iar în al doilea, cum i-ar încasa un potențial atacator? Unde ar mai putea merge, după ce m-a omorât?

– E clar că dacă v-aș împușca în această clipă, nu aș avea cum să scap.

– Ați fi arestat pe loc. Acest apel la crimă a fost periculos doar câtă vreme pornea chiar de la nivelul guvernului iranian. Se face multă gălăgie în jurul subiectului, dar în

În urmă cu o lună, Regina Marii Britanii l-a ridicat pe „Sir” Salman Rushdie la gradul de „cavaler”

„Nu mai aștept nici un fel de fecioară în Cer“

„Prefer iubirea, arta, imaginația“

„Mergeam o dată pe an la moschee, cum merg creștinii de Crăciun la biserică“

„După moarte, nu vin nici un fel de Huri drăgăstoase“

„Nu e nevoie de creștinism pentru a ucide“

centrul acestor vociferări se află un Chihuahua care latră într-un megafon. Nu Fatwa a fost amenințarea reală, ci faptul că însuși guvernul iranian a ordonat această crimă. Iar britanicii nu m-au apărat deoarece câtorva musulmani nu le convine ceea ce scriu eu, ci pentru că sunt cetățean britanic, și pentru că acest mandat pentru crimă reprezintă un ultraj la adresa suveranității Marii Britanii.

– Majoritatea musulmanilor, spuneți la un moment dat, nu au avut nici un fel de problemă cu cartea dv.

– Da, ceea ce poate fi constatat în timpul lecturilor mele publice. Cei mai mari susținători ai mei sunt musulmani, sau cel puțin au nume musulmane. Dacă sunt credincioși practicantși sau nu, nu mai am de unde să știu. Și eu am un nume musulman, cu toate acestea nu sunt religios.

– Dar ați fost până la vârsta de 15 ani.

– Nu chiar. Am crescut într-o familie nereligioasă. Mergeam o dată pe an la moschee, cum merg și creștinii de Crăciun la biserică. Tatăl meu îmi spunea, apleacă-te atunci când ceilalți se apleacă, ridică-te în picioare când și ceilalți se ridică. Și cam asta e tot.

– Cu toate acestea, într-un articol de ziar din 1985 ați scris că a existat un anume moment providențial, în care v-ați pierdut brusc, nu treptat, credința, în timpul unei ore de latină.

– Era mai degrabă o glumă.

– Ce s-a petrecut în acea oră?

– În Anglia mergeam la școală la Rugby, și am văzut într-o bună zi, în timpul orei de latină, pe fereastră, biserica din Rugby. E un fel de construcție neogotică, în ziua de azi aș găsi-o probabil interesantă, dar cu ochii mei de la 15 ani mi s-a părut mai degrabă sinistru. Și dintr-o dată mi-a trecut prin cap ideea asta trăsnită – ce fel de Dumnezeu ar sta într-o asemenea locuință? Nu fi tâmpit, nu e nimeni acolo! Și în acel moment am realizat...

– ...că toate religiile sunt un non-sens.

– Exact! A fost aproape o întâmplare. Dacă acolo se găsea catedrala din Chartres, poate că lucrurile ar fi evoluat altfel.

– Suferiți în vreun fel din pricina faptului că nu puteți crede în nici un Dumnezeu?

– Chiar deloc.

– După ce ora respectivă se terminase, v-ați cumpărat un sendviș cu șuncă și ați mâncat din el, pentru a vă pune la încercare ateismul, cu privire la carnea de porc, care este prohibită.

– Da, avea un gust fad, mai degrabă banal.

– „Nu m-a lovit nici un fulger“, ați scris atunci. „Puțin poate că am regretat pierderea paradisului. Cerul islamic îmi părușe, ca adolescent, foarte atrăgător.“ V-ați fi așteptat să vi se ofere patru fecioare neatinsse și vă părea într-un fel rău „să renunțați la plăcerile grădinii cerești“.

– Așa gândeam pe atunci.

– „Poate că am devenit scriitor“, spuneți mai departe, „pentru a umple această cămară goală a zeilor cu alte vise.“

– Da, astăzi nu mai aștept nici un fel de fecioare în Cer. Evanescentele plăceri cerești au fost înlocuite de lucruri ceva mai palpabile: iubirea, arta, imaginația. Sunt mulțumit de ceea ce poți găsi pe această lume.

– Unii nu devin religioși decât pe patul de moarte.

– Eu sigur nu. Când a murit tatăl meu în 1987, de cancer osos, iar eu eram de față...

– I-ați spălat trupul.

– Am făcut și asta. Dar ceea ce m-a mișcat cel mai mult a fost faptul că el a rămas fidel necredinței sale până la ultima suflare. A refuzat să creadă până în ultima clipă că după moarte te-ar aștepta ceva în vreun fel. Nu a renunțat nici pe patul de moarte la atitudinea pe care și-a asumat-o de-a lungul vieții. Din asta am învățat ceva.

– Ce cuvânt folosiți dv. pentru ceea ce ne așteaptă dincolo?

– Cuvântul „nimic“. Dacă ați văzut vreodată un cadavru, că e vorba de o pisică sau de un om, atunci știți că mortul e mort. Nu vin nici un fel de Huri drăgăstoase, ființe spirituale feminine, sau dacă sunteți femeie, amanți tineri, pentru a oferi satisfacție sexuală veșnică. Îmi pare rău, dar asta e situația.

– Aș vrea să mai dau un citat dintr-unul din eseurile dv. ...

– Vă rog.

– În 1990 ați scris: „E important să

înțelegem cât de intens resimțim toate aceste nevoi și necesități pe care le-a satisfăcut religia de-a lungul veacurilor... Mai întâi, necesitatea de a articula într-un fel cunoașterea noastră – poate doar pe jumătate conștientă – cu privire la exaltare, venerație și uimire. În al doilea rând, avem nevoie de răspunsuri la întrebări la care singuri nu putem răspunde: Cum am ajuns noi aici? Dar acest «aici» de unde a apărut? Mai există ceva dincolo de această viață? Ce sens au toate astea? În al treilea rând, avem nevoie de reguli după care să putem trăi, prescripții pentru fiecare măruntș... sufletul are nevoie de astfel de explicații, nu explicații raționale, ci unele care să se adreseze inimii.“

– Da, dar asta nu înseamnă că am nevoie de aceste lucruri. Nu trebuie decât să mă pot interioriza în universul de reprezentări al acestor oameni, ca autor care scrie despre ei. Trebuie să mă ocup de religie și constat că unii oameni au nevoie de ea. Nu prescriu însă nimănui rețete cu privire la lucrurile în care ar trebui să creadă sau nu.

– Ateismul dv. atât de apăsător poate la rândul lui un fel de religie. Nu pot să cred că reușiți să treceți atât de ușor prin viață, fără a vă reprezenta ceva mai înalt.

– Din păcate, trebuie să vă dezamăgesc. Trebuie să credeți. Aproape toți prietenii mei sunt ate. Iar eu nu mă simt o excepție. E o mare greșeală să crezi că pentru a putea fi o ființă morală ai nevoie de un judecător suprem, care îți spune ce e rău și ce e bine. Dacă studiezi istoria, veți vedea că această categorie legată de bine și de rău a fost prezentă înaintea religiilor. Religiile au fost inventate abia ulterior, de către oameni, pentru a exprima această idee.

– În creștinism este interzis să uci.

– Da, dar nu am nevoie de creștinism pentru a nu ucide. Oricum, nu aș putea ucide.

– Sunteți sigur? Ar putea apărea o situație în care ați fi nevoiți să o faceți.

– Evident, acest lucru i se poate întâmpla oricui. Dacă cineva vă omoară copilul și dv. îl împușcați, e de înțeles. Asta e natura umană. Uneori suntem nevoiți să recurgem la forță, pomind de la anumite circumstanțe. Asta nu înseamnă că acest gest este justificat din punct de vedere moral. În ultimul meu roman, *Shalimar clovnul*, descriu un om care omoară naștiți în Rezistența franceză, și un terorist indian care devine ucigaș în timpul conflictului din Kașmir. Ambii fac în fond același lucru. Dar circumstanțele istorice nu sunt aceleași, motiv pentru care, sub aspect moral, apreciem aceste lucruri diferit.

– Tocmai. Depinde de criteriile pe care le invocăm.

– Exact asta vreau și eu să arăt. Omul este liber să aleagă.

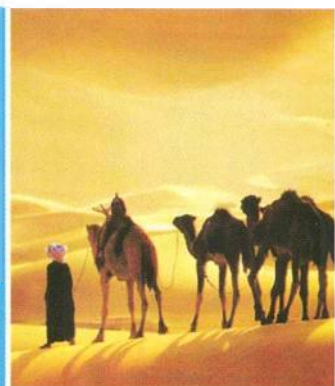
Interviu cu Salman Rushdie

în traducerea din limba germană (fragment)

de Daniel Stuparu

Tunisia

savoarea plajelor africane

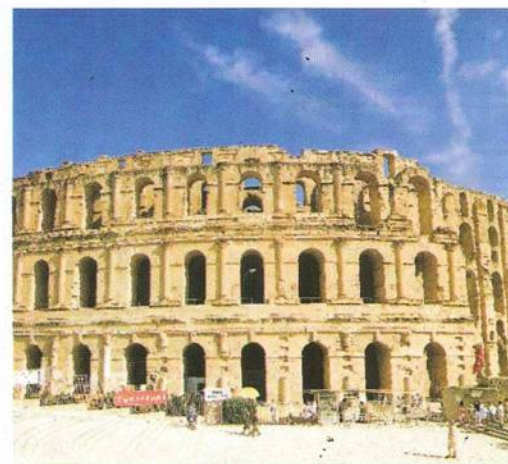
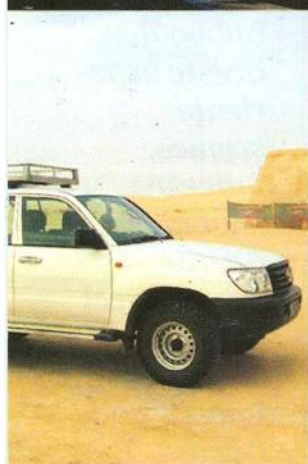

Vacanța perfectă e la doar două ore și jumătate de București, în Tunisia.

Îți oferă savoarea Africii, condimentată cu un aer mediteranean sofisticat, situri antice sau bazaruri cu iz oriental, unde ai ocazia să-ți exersezi talentele de negociator. Plajele tunisiene sunt excelente, medinele te vor ține ore întregi între zidurile lor fermecate, moscheele și minaretele albe seamănă perfect cu cele din "1001 de nopți".

Majoritatea turiștilor merg în Hammamet, Sousse, Port el Kantaoui sau Yasmine Hammamet. Tunisul e o un oraș oriental minunat, cu puternice influențe europene mai ales în centru. La doi pași, cocoțată strategic pe un deal cu vedere la mare, se află una dintre cele mai mari cetăți ale lumii antice: Cartagina. În stânga ei, palatul prezidențial, locul unde președintele

tunisian își stabilește cele mai multe dintre întâlnirile oficiale. Pe o colină vecină, ai să găsești una dintre cele mai frumoase așezări din lume, Sidi Bou Said. Un orașel andaluz în care toate casele sunt albe cu uși și obloane albastre. La terasa albă, etajată, din centru, există un fresh de căpșuni delicios, dar și vestitul ceai din flori de portocali. Dar cea mai inedită experiență tunisiană este, cu siguranță, excursia în Sahara. Trei zile de aventuri, începând cu vizita la El Jem, o arenă romană mult mai bine conservată decât Colosseumul, continuând cu oprirea la Matmata, acolo unde s-au turnat Pacien-tul englez și Star Wars, și încheind magistral cu safari-ul cu jeepurile direct printre dunele deșertului.

Agentia Tunisiana Travel (www.tunisiana.ro)

Hotel Soussana 3* de la **249** euro/pers (mic dejun)
Hotel Samira Club 3* de la **299** euro/pers (demipensiune)
Hotel Houria Palace 4* de la **359** euro/pers (demipensiune)
Hotel Sindbad 5* de la **399** euro/pers (demipensiune)

Telefon: 021.311.32.92/ 021.311.49.05

Tariful include: Transport cu avionul, transfer aeroport-hotel-aeroport, 7 cazări în cameră standard cu regimul de masă specificat, asistență turistică.

Tariful NU include: taxa aeroport 95 euro (obligatorie), supliment cherosen 10 euro (obligatoriu), asigurarea medicală, late check -out.

Agentia Tunisiana Travel (www.tunisiana-travel.ro). Adresa: Calea Moșilor, Nr. 96, Sector 2, București, office@tunisiana.ro

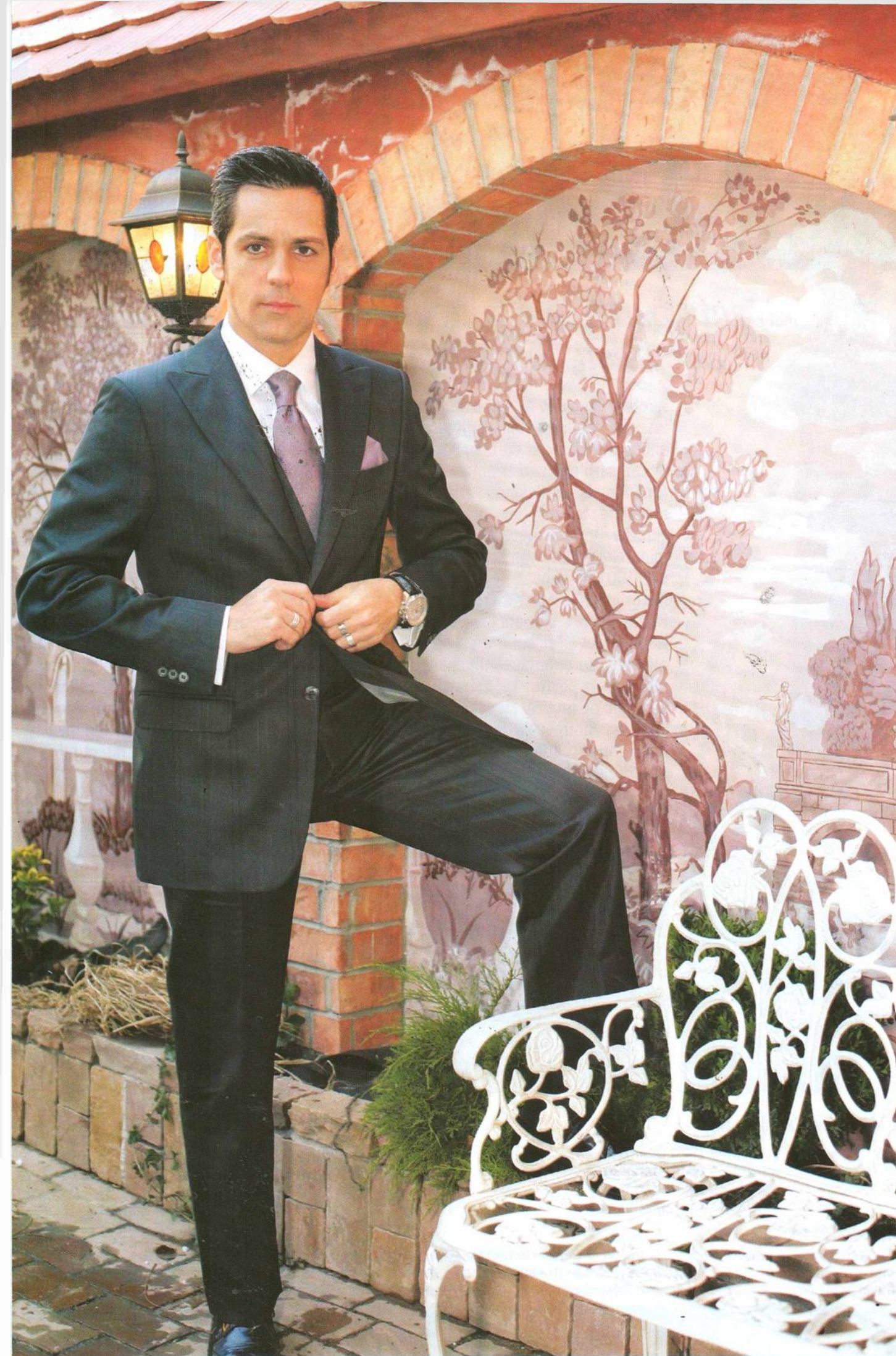
Reduceri

Pentru înscrieri cu 90 de zile înainte, 15%
Pentru înscrieri cu 75 de zile înainte, 10%
Pentru înscrieri cu 60 de zile înainte, 5 %

Plecări din București și Cluj Napoca

Detalii pe www.besttourism.ro

„Nu m-am gândit să fiu un artist total. E ca și când ți se dă ocazia, se ivește șansa să guști dintr-o mâncare, să o descoperi, să-ți placă, să înveți să o faci... Nu m-am gândit de la început să fiu artist total și e foarte greu să ajungi acolo, tind spre asta. Dar lucrurile se întrepătrund și, la un anumit moment, îți dai seama cât de mult te îmbogățesc aceste experiențe scenice, unice în felul lor și diferite. Acesta e cel mai mare câștig. Iar uneori, dacă găsești un regizor deștept, poți să le pui pe toate la un loc într-un context.“

Ștefan Bănică Jr.

A Beautiful Life

▶ **Ștefan Bănică Jr., joci un rol important în filmul *A Beautiful Life*, regizat de americanul Alejandro Chomsky. Ce părere ți-a făcut acest cineast de la Hollywood și cum e personajul tău?**

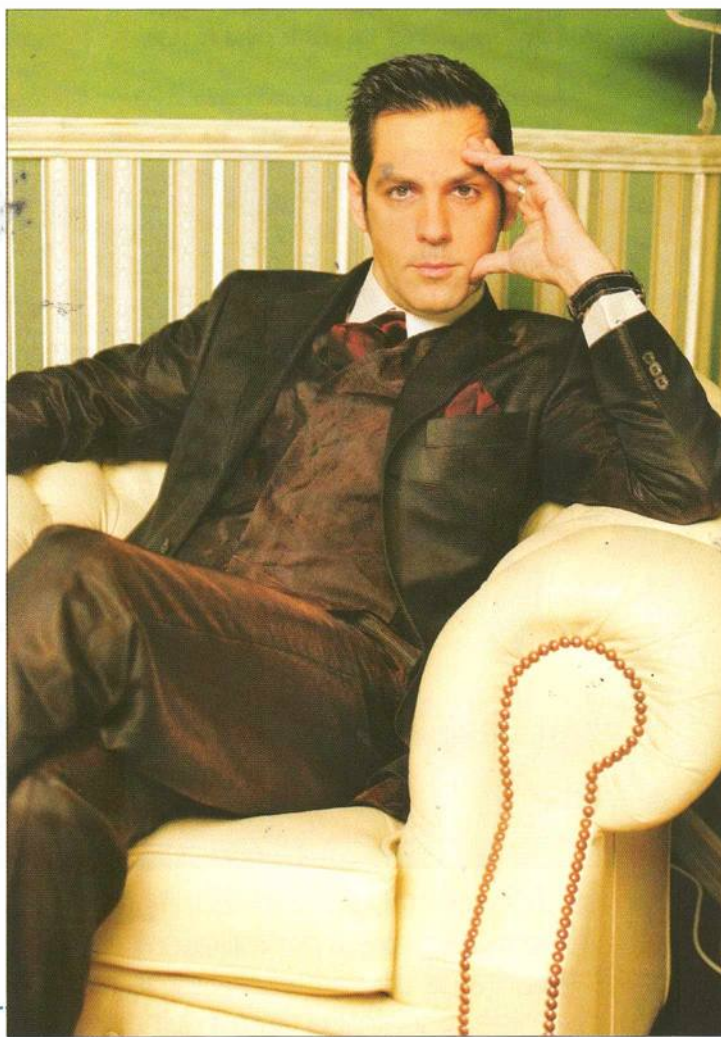
– Am filmat în luna iunie a anului trecut. *A Beautiful Life* este un film realist-psihologic. E vorba despre drama a doi adolescenți, iar rolul meu este secundar. Sunt un băiat rău și una dintre scene, foarte interesantă și bine scrisă, dezvăluie caracterul duplicitar al personajului, care de fapt este un escroc. În același film a jucat și soția mea, tot într-un rol secundar, iar pentru ea a fost o experiență inedită întâlnirea cu actoria. Mă bucur că am fost împreună și că am trăit această experiență alături de ea.

– **Cum a fost comunicarea pe platouri cu actrița hollywoodiană Bai Ling?**

– E o profesionistă. Ne-am înțeles foarte bine. Scena noastră s-a desfășurat într-un spațiu foarte mic, am improvizat puțin fiecare dintre noi, și culmea e că de-abia după ce am filmat, a doua zi, mi-am dat seama că o văzusem în *Temnița roșie*, alături de Richard Gere. Mai în glumă, mai în serios, i-am zis: „De acum poți să spui că ai jucat cu Gere și cu Bănică...“ (râde).

– **Care ar fi, comparativ cu industria americană, carențele filmelor autohtone?**

– La Hollywood, e o lume în care teoretic toți vorbesc despre ce au făcut, cu cine au jucat, dar cred că, până la urmă, valoarea ta, șansa ta, *box-office-ul* tău sunt cele care decid dacă ai loc sau nu în această industrie cinematografică. Sunt mulți actori, de toate genurile, care așteaptă să răzbească și cred că e foarte greu. În același timp, sunt mulți actori talentați care nu au avut șansă. E extrem de important să te nimerești la momentul potrivit, cu rolul potrivit și, mai ales, cu filmul potrivit.

„E extrem de important să te nimerești la momentul potrivit, cu rolul potrivit și, mai ales, cu filmul potrivit. Carențele filmelor românești: vorbim în 90% din cazuri tot timpul despre trecut, despre trista experiență pe care am avut-o în comunism, arătând străinătății cât suntem de nenorociți de soartă, de afectați... E o plajă foarte mică, e loc și de foarte multe alte genuri de cinema.“

Carențele filmelor românești: vorbim în 90% din cazuri tot timpul despre trecut, despre trista experiență pe care am avut-o în comunism, arătând străinătății cât suntem de nenorociți de soartă,

de afectați... E o plajă foarte mică, e loc și de foarte multe alte genuri de cinema. Unele pelicule sunt meritorii, iar multe altele sunt făcute din dorința de a ieși afară și de a căpăta o recunoaștere internațională, uitând de publicul tău de aici, care cred că este sătul de așa ceva, mai ales că cei care au trăit aceste lucruri nu doresc a se întoarce în acea perioadă.

– **Visezi la o nouă colaborare într-un film peste Ocean? Există oferte în acest sens?**

– Nu pot să spun nimic concret, e posibil să existe, cred că totul se face treptat, am făcut un rolșor, dacă mă ajută Dumnezeu, poate a doua colaborare, dacă va exista, va fi un rolșor mai mare, și apoi cu Dumnezeu înainte! În orice caz, nu mă bazez pe lucrul acesta, nu stau să aștept asta, dacă se va întâmpla bine, dacă nu, slavă Domnului!, am ce să fac aici... E o experiență inedită, ai ocazia să întâlnești alți oameni, alte mentalități.

– **Prin ce și-a cucerit publicul *Dansez pentru tine*, în opinia ta?**

– Emisiunea *Dansez pentru tine*, cu cât înaintează în timp, ne dă senzația că poate deveni un punct esențial în televiziunea de divertisment de după

Revoluție. Timpul este singurul în măsură să susțină valoarea. Ce se întâmplă acolo nu are cum să te lase indiferent. Dincolo de reflectoare și de spectacolul televiziunii, există niște oameni cu probleme reale și există posibilitatea ca destinele lor să fie schimbate. Dacă-i pui în balanță pe cei care clevesc în fața acestui format și pe cei care prin această emisie își schimbă viața în bine, lor și celor dragi, cu siguranță balanța se va înclina în favoarea celor care au luptat pentru ceva. E foarte ușor să dă râmi sau să fii neimplicat, și e foarte greu să

construiești, să lași ceva în urma ta. Longevitatea depinde de format, pentru că este un format care îmbină spectacolul cu emoția – de tot ce este acolo, de prezentatori, de orchestră,

de concurență, de atmosfera care se creează și pe care noi în teatru o numim „viu”. Țăsta este cel mai important lucru, faptul că este emoție autentică, imprevizibilă. Regulile se știu, dar atâta timp cât vor fi oameni noi, cazuri interesante, nu văd de ce nu ar merge înainte. Mi se pare, și nu sunt subiectiv când spun, e o notă de real divertisment în peisajul tv românesc, o emisiune bine făcută, bine încheiată, în care avem de-a face cu profesioniști și unde nu există erori majore în gândirea unui show care durează patru ore și jumătate. Pentru noi e important să păstrăm publicul alături de noi pe parcursul emisiunii, pentru că de el depinde visul celor care luptă în ring, ei hotărâsc cine pleacă și cine rămâne în concurs.

– **Pe perioada celor opt săptămâni de concurs, la ce proiecte ai fost nevoit să renunți?**

– Evident că joia nu puteam cânta nicăieri, pentru că aveam repetiție generală pentru emisiune, vineri era o zi dedicată emisiunii, iar în rest, printre pregătirile pentru ediții s-au strecurat spectacolele de teatru sau concerte. Week-end-urile erau dedicate spectacolelor din țară. Am renunțat uneori la filmări, la propuneri de a apărea în alte show-uri, la anumite concerte, la a putea sta cu copiii mei. Sunt multe lucruri la care am renunțat, dar asta e situația, nu le poți avea pe toate tot timpul.

– **Ce presupuneau pregătirile dinaintea show-ului?**

– Repetițiile dansurilor, decupajul regizoral, montajul filmulețelor de caz, pregătirea costumelor pentru fiecare gen muzical, pentru balet, pentru cântecele mele, repetițiile cu orchestra care au loc în București. Fiecare membru al echipei știe foarte bine ce are de făcut.

– **Te vom vedea în curând în vreun nou film românesc?**

– Este posibil, însă voi vorbi despre asta la momentul potrivit.

– **Ce proiecte ai în derulare în acest an?**

– Urmează această vară care este destul de plină cu filmări și concerte, urmează și o perioadă

de vacanță pentru familia mea. Apoi, din toamnă vom vedea, sunt multe proiecte, dar nu-mi place să vorbesc despre ele dacă nu sunt clare, voi vorbi la timpul potrivit.

– **Ce lucruri ai mai realizat în ultimul timp?**

– Am lansat de curând al doilea videoclip de pe albumul *Împreună*, se numește *Tu și eu*, este un cântec de dragoste. Regia videoclipului e semnată de Tudor Giurgiu, și de fapt este un filmuleț, o poveste despre doi oameni care se regăsesc după foarte mulți ani. Nu cânt în clip, este un filmuleț, iar piesa este doar coloana sonoră a acestui film. A fost filmat la Sibiu, iar personajele sunt doi copii și o actriță de la Cluj, Angelica Nicăară.

– **Știi că ai avut ceva probleme serioase cu paparazzi. Ce te deranjează cel mai mult la presa de scandal?**

– Am mai spus și am să mai spun, chiar dacă

„Dincolo de reflectoare și de spectacolul televiziunii de la *Dansez ...*, există niște oameni cu probleme reale și există posibilitatea ca destinele lor să fie schimbate. Dacă-i pui în balanță pe cei care clevesc în fața acestui format și pe cei care prin această emisie își schimbă viața în bine, lor și celor dragi, cu siguranță balanța se va înclina în favoarea celor care au luptat pentru ceva. E foarte ușor să dăruim sau să fii neimplicat, și e foarte greu să construiești, să lași ceva în urma ta.”

unii nu vor să audă, îmi asum rolul de persoană publică, cu toate implicațiile lui, dar în momentul în care anumite publicații câștigă bani în urma apariției pozei tale sau a numelui tău pe copertă trebuie măcar să informeze lumea corect. Dacă nu, și se pare că nu s-a înțeles acest lucru, vor intra în instanță, singura cale normală și legală pe care o văd în asemenea situații. Nu fac altceva decât să-mi apăr intimitatea, familia, munca mea și valorile în care cred.

– **Cine ți-a sădit primul în idealurile tale ambiția**

de a fi artist total?

– Nu m-am gândit să fiu un artist total. E ca și când ți se dă ocazia, se ivește șansa să guști dintr-o mâncare, să o descoperi, să-ți placă, să înveți să o faci... Nu m-am gândit de la început să fiu artist total și e foarte greu să ajungi acolo, tind spre asta. Dar lucrurile se întrepătrund și, la un anumit moment, îți dai seama cât de mult te îmbogățesc aceste experiențe scenice, unice în felul lor și diferite. Acesta e cel mai mare câștig. Iar uneori, dacă găsești un regizor deștept, poți să le pui pe toate la un loc într-un context.

– **Cum faci față lacrimilor din suflet care apar în fața momentelor de viață de la *Dansez pentru tine*?**

– Evident că unele mă emoționează atât de tare încât uneori îmi dau și mie lacrimile, nu consider un semn de slăbiciune lucrul acesta, nu mă feresc să spun asta. Dar, un moderator trebuie

să aibă grijă de emisie, încotro se îndreaptă ea, că altfel am ajunge să plângem toți pe umărul celui alt, însă emisiunea trebuie să meargă mai departe. Lucrul acesta se întâmplă și cu juriul, și cu cei din public și cu cei din car, pentru că e vorba de emoții, de situații omeneste de viață în care se poate afla fiecare dintre noi.

– **Care este vorba cea mai frumoasă pe care ai primit-o de la un spectator al tău?**

– În momentul în care oamenii îți scriu sau îți spun că prin ceea ce faci pe scenă, prin muzica ta, prin faptul că vin la spectacole, le mângâi sufletele și pleacă fericiți, este cel mai mare compliment, cel mai mare premiu.

– **Ce ai vrea să se schimbe în viața ta de acum?**

– Aș vrea să știu să beneficiaz la maximum de timpul meu liber și să știu să trec cu maturitate peste toate micile „probleme” inerente care mi se mai întâmplă. Dar, în primul rând, vreau să fiu sănătos. După ce am început experiența *Dansez pentru tine*, mi-a devenit foarte clar că fără sănătate poți să ai absolut orice, însă nu ai cum să te bucuri de ceea ce ai.

text **Cristian Alionte**

Microsoft®
GOLD CERTIFIED
Partner

Licensing Solutions
Advanced Infrastructure Solutions
Networking Infrastructure Solutions
Information Worker Solutions

Microsoft®
Large Account
Reseller

Contracte licențiere pentru companii mici și medii:

- Microsoft Open License
- Microsoft Open Value Subscription

Contracte licențiere pentru companii mari:

- Microsoft Enterprise Agreement
- Microsoft Select Agreement
- Microsoft Enterprise Agreement Subscription

Servicii profesionale:

- Microsoft Active Directory (Windows Server)
- Securitate (ISA, Forefront)
- Colaborare și Portal (Exchange Server, Office SharePoint Server)
- Comunicații unificate (Exchange Server, Office Communication Server)
- Managementul stațiilor și serverelor (System Center)
- Software Asset Management

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București
Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
BU-MSSales@netconsulting.ro; www.netconsulting.ro

net
consulting

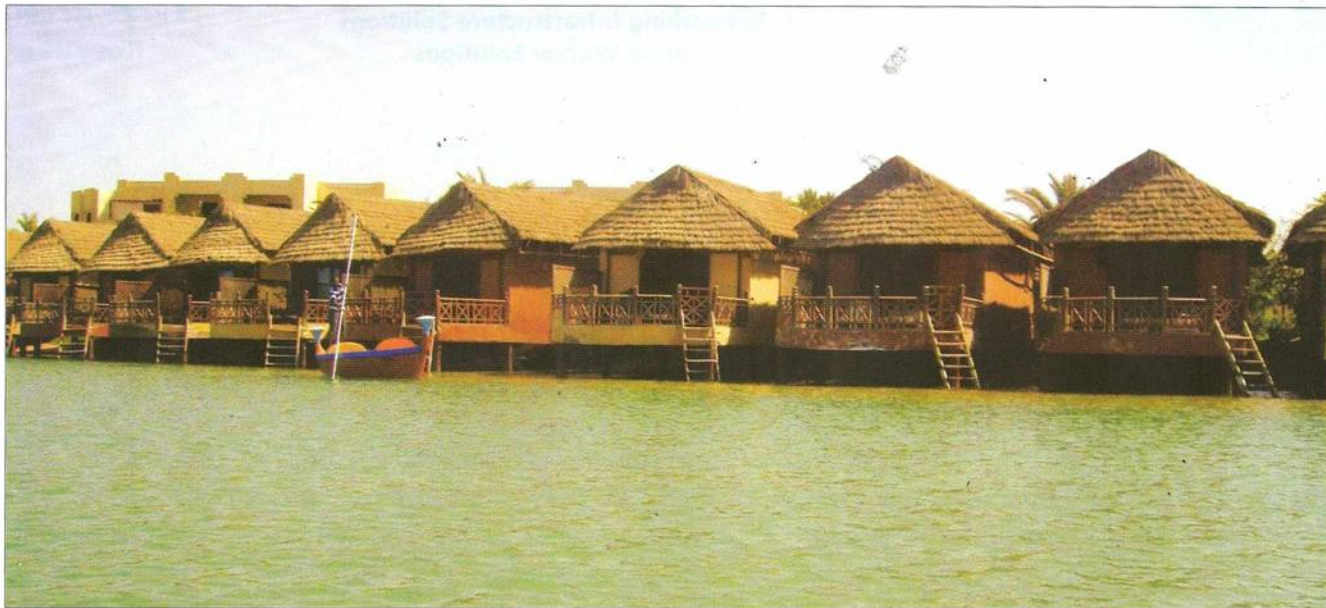
EGIPET, ținutul uitat în timp

ingrediente postmoderne

Când a aflat că plecăm în Egipt, fiul meu a scris o compunere pe temă. A luat minus FB. Pentru că a scris *egipt* cu literă mică, așa, ca un substantiv comun. *egípetul* e, de fapt, a ajuns, un substantiv comun. pentru export.

O felie de Egipt
ca o felie
de guava

Am plecat din Hurghada spre piramide dis-de-dimineață. Și le-am văzut cu ochiul celui care e pe jumătate somnoros, pe jumătate narcotizat de somn. În ograda Hurghadei puteai vedea, la patru sau cinci dimineața, pe cel care stropește spațiile verzi. La o masă goală, un polițist vorbea singur. Se ruga. Sau, poate, învăța ceva dintr-o carte. În spatele splendorii piramidelor, în spatele strălucirii unei excursii de cinci stele, stau mici drame, dramolete. De sezon. De cartier. E un fel de film care rulează pe dinaintea pleoapelor noastre. Și s-ar putea intitula *Egiptul cu ochii cârpiți*. În el joacă, involuntar, paznicul tuciuriu care bea apă dintr-o sticlă de un litru și stă pe un scaun, în fața porților culisante care lunecă unse pe șina de la

intrarea în curtea hotelului. Și portăreii care funcționează împreună, ca un mecanism cu arc, *ticky-toc*. Și cafeaua fierbinte, care își răspândește fierbințeala în răcorile zorilor. Pe urmă, popasul. Mergem spre piramide. Convoiul. Adică fix 16 autocare și microbuze, pe bune, le-am numărat. Și fetele de la CALIBRA, agenția de turism (oricine poate vedea oferta pe net, www.calibra-travel.com), adică ghidele (sau ghidușele?) noastre, Anca Rusu, Cătălina Orban, Mihaela Vomir, care ne însoțesc, fiecare pe rând, în câte o excursie.

Cafeaua e un lichid incolor. Sorb dintr-o cutie cu suc de guava, preferatul meu. Toaleta costă o liră. Îi întind cinci.

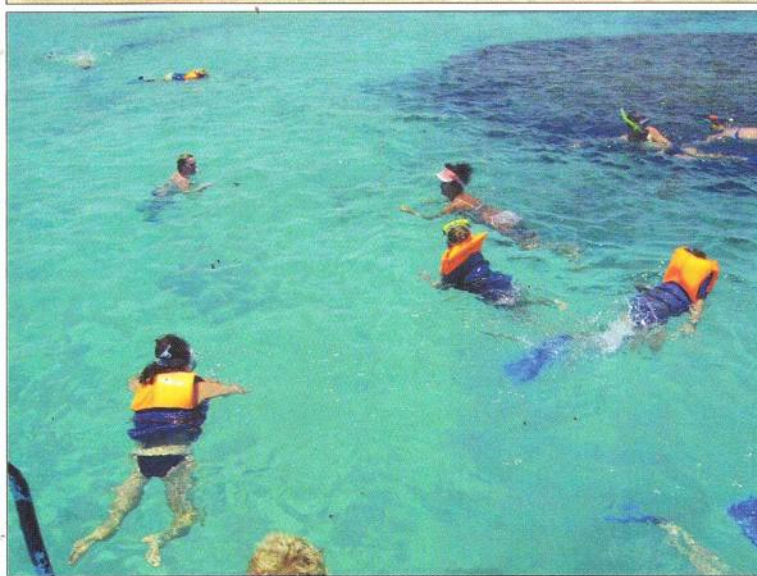
O hârtie pe care scrie clar, ca lumina zilei neîncepute: *five pounds*. Rămășiță britanică, *I presume*. Dă din cap: cum adică, eu, alb, occidental, caucazian, european, mai vreau și restul... Bacșiș. Zgârciți oameni, gândește! *Ya Allah!* Îmi întinde o hârtie de trei. E oferta lui maximă. Dar e *the best*, când te apucă burtă. Și pe mine mă. În budă, caraghios: ți se văd picioarele până la genunchi. Deși e o lume în care întreg corpul trebuie să fie acoperit. În depărtare, se văd munții. *Dépourvus*. Fără nici o urmă de vegetație. Maronii. Chiar bruni. Scrijeliti pe orizont. Un fel de cuneiforme ale reliefului. Ar ieși superpoze. Dar suntem în autocar și toate lucrurile se reflectă în geam. Ne fac din mână locuitori matinali. Pe geam, *Mercedesuri*

Scarabeul cu dorințe

noi-nouțe – și nisip cât se cuprinde cu ochiul. Prima excursie, cea de dinaintea piramidelor, e la Luxor. Hrană rece, cu noi. Mergem în sudul stațiunii să îi luăm și pe ceilalți, apoi convoiul se pune în mișcare. Mormintele regiilor, primele. Întepăm Nilul undeva pe la Kena. Acolo unde se trasau cotele Nilului. Palmieri. O universitate. Mumii din perioadele cele mai îndepărtate. Măine vom merge în Cairo, 23 de milioane de locuitori: cât toată România înghesuită într-o capitală de zece ori mai mare decât Bucureștiul. Trei la sută alte religii. În rest, mușmani. Vreo cinci milioane din optzeci de milioane de locuitori sunt creștini. Copti. Uneori, trăind ca niște paria. O suprafață de patru ori mai mare ca a României. Cel puțin. Un milion o sută patruzeci și patru de mii de kilometri. Trecem pe lângă moscheea Abdul Hemal Kenaoui. Totul e într-o fugă, ca și cum cineva răsfoiește vertiginos diapozitive cu Nilul care „mișcă valuri blonde pe câmpii cuprinși de maur”. Iar cerul de Egipt, ei bine, ce să facă și el, se desface-n foc și aur, la fel ca odinioară.

Deșertul Libiei ocupă două treimi din Egipt. E din gresie, calcar, șisturi cristaline. Și are oaze cu nume răpitoare, de pildă, Kargada. Numai Delta Nilului are 273 de kilometri pătrați. Primul impact cu templul de la Luxor este o rafală de vipie toridă care te izbește în plină față. Pe măsură ce mergi, ai impresia că înaintezi în melasă. Într-o gelatină. Jeleu pur, altoit cu nădușeală. Coloanele îți atrag, fără doar și poate, atenția. Pe bună dreptate: sunt făcute după o altă măsură decât cea omenească. Nu e de mirare că au fost asemănată cu colonadele & templele atlantiilor. Trecem pe lângă faimosul

scarabeu în jurul căruia trebuie să te învârti de trei ori și să îți pui o dorință. Nu vă spun ce dorință mi-am pus. Fiul meu și-a pus o dorință simplă, dar arzătoare: să intre la liceul care îi place.

Avea să i se îndeplinească o lună mai târziu. Egiptul e un pachet foarte postmodern. După tăvălirea prin tava cu jărat a deșertului, merge sigur o croazieră pe Marea Roșie. Cu pești multicolori, în cea

mai curată apă din lume. Atât de transparentă încât, stând cu botul pe labe deasupra parapetului din vasul de croazieră, îți se pare că peștii sunt atât de aproape încât ai putea să îi atingi. Trec țipari lungi,

iar în spatele lor pești galbeni, turtiți ca niște emoticons. Marea face conversație cu noi, suntem pe blogul ei, pe mess-ul ei. În melanjul postmodern al pachetului turistic n-ar avea cum să lipsească o călătorie în Cairo+piramidele de la Gizeh (Giza). Și sfinxul. Atracțiile spectaculare. Dar high-lighturile noastre sunt oamenii de fiecare zi. Stăm la Palm Beach Hotel și nu putem să nu observăm că personalul care ne deservește se rotește de câte-va ori pe zi, același, la diverse „pupitre”. Centrul de joacă pentru copii, locul unde servim masa, barul de la all-inclusive, terasa etc. Într-un bloc vizavi de hotel, ei apucă să doarmă, poate, doar de la unu la cinci sau la șase dimineața. În Egipt, optzeci de milioane de suflete trebuie să trăiască și fiecare trăiește cum poate. Fiecare trebuie să facă, pentru asta, ceva. Dacă e nevoie, stau acolo, pe scaun, în fața unei toalete publice, la peste patruzeci și cinci de grade, și rup hârtie igienică. Și acesta e Egiptul. Văzut din fuga camerei de luat vederi. Aproape etern, aproape imuabil. Egipt, ținutul uitat în timp. Care e, de fapt, custodele (sau administratorul) unor locuitori geniali de pe aceste pământuri, ăia care au făcut piramidele, care au trasat coada sfinxului, care și-au scobit morminte în piatră funerară. Egiptul e un carusel. Te sui în el și te

învârt. Poți să faci snorkelling în Marea Roșie, poți să îți aduci aproape corali. Și poți să îți scrii aventura pe papirusuri, ca să dureze vreme îndelungă.

text și foto: Mihail Gălățanu

Armada spaniolă a

Oricât ar părea de paradoxal, trebuie să recunoaștem că, înaintea semifinalelor, multă lume și-ar fi dorit un act final Rusia – Turcia. Era, probabil, o continuare a visului în care neprevăzutul a purtat numele Danemarca în 1992 sau Grecia în 2004. Ca o simplă coincidență, la ediția precedentă elenii i-au învins pe lusitani (gazdele) de două ori (în grupă și în finală), iar acum ibericii pe ruși (la fel, în grupă, dar apoi în semifinale).

Fernando Torres l-a depășit pe Philipp Lahm și înscrie cu o „scăriță” peste portarul Jens Lehmann unicul gol al finalei Spania – Germania

Așadar, a triumfat singura echipă neînvingătoare în întreg turneul final, dar și adeptă a unui stil de joc diametral opus fostei deținătoare a titlului. O caracteristică în comun ar putea exista, totuși, în ceea ce privește banca tehnică: acum a triumfat cel mai vârstnic antrenor, Luis Aragonés (70 de ani fără 28 de zile!), ca și în urmă cu patru ani germanul Otto Rehhagel (la 65 de ani).

Spre a nu apela prea mult la statistici, să spunem doar că anticipările îi creditau

pe spanioli cu prima șansă, superiori măcar la două capitole: cel al paselor – 3.014 față de 2.384 nemții, și al șuturilor pe poartă: 44, respectiv 23. Apropos de acele pase (*tiqui-taka*), trebuie remarcat că acestea se efectuau în regim de viteză, pe axa verticală a terenului, și nu lateral (cum știm noi, românii!). Componentii *Mannschaft*, în schimb, aveau ca atitudine robustetea și plusul de talie (7 cm). Iar dacă, potrivit teoriei, „nemții ajung în finală și când joacă prost”, de data aceas-

ta n-au jucat slab, dar nici n-au strălucit. Nu este exclus să le fi lipsit motivația, urmare a celor trei titluri continentale dobândite (și încă două finale) și tot a trei titluri mondiale (și alte patru finale). Într-adevăr, spaniolii au reeditat succesul abia după 44 de ani!

Fără pretenția de a epuiza acest subiect, trebuie să spunem că diferența între cele două combatante s-a făcut și în privința rezervelor lui Aragonés: Daniel Güiza (27 de goluri în *Primera Division*,

reabilitat fotbalul

Mult zgomot
pentru
(aproape) nimic

fără nici un penalty), Cesc Fabregas ori Fernando Torres, după cum „bunicuțul” l-a lăsat acasă pe Raul Gonzales și nu l-a folosit nici în preliminarii. (Cine ar fi avut curaj să sugereze măcar într-o doară netitularizarea căpitanului Cristi Chivu, al cărui devotament merită admirat, dar care – spun gurile rele – a părut uneori că joacă și la alibi?) Apoi, mijlocul terenului le-a aparținut, de asemenea, învingătorilor (cu un plus pentru Iniesta și brazilianul naturalizat Marcos Senna), comparația fiindu-le favorabilă chiar și în privința postului de portar – Iker Casillas vs Jens Lehmann. Glumind puțin, Panzerule au avut un pion otrăvit – Michael Ballack, purtătorul tricoului cu nr. 13, dar urmărit într-adevăr de ghinion: de zece ori pe locul

secund, în toate competițiile! Dar, să dăm Cezarului ce este al Cezarului: Spania este o campioană merituoasă, deși cam de conjunctură, care a revitalizat frumusețea acestui joc și a oferit golgeterul competiției – David Villa (4 reușite), din rândul celor 7 (șapte) marcatori ai săi. Ca o ultimă impresie, senzațională furia sprintului lui Torres și reușita sa la înscrierea unicului gol al finalei.

Ei, da, pentru „federalii” noștri, care știu să obțină un profit din orice, cărțile le sunt favorabile: tricolorii au învins, în ultimul timp, pe toate cele patru semifinale, chit că în meciuri amicale. Ba mai mult, Spania a pierdut (0-1 la Cadiz) în fața noastră, după care a înregistrat 22 de meciuri fără înfrângere.

Doamne, cât ne-a mai înfierbântat mintea (parcă nu era suficientă canicula!) eventualitatea ca Naționala noastră să treacă de faza grupelor! De unde, la început, oficiali, jucători, suporterii recunoșteau evidența faptului că porneam cu șansa a patra în fața finalistelor de la ultimul Campionat Mondial și a eternului adversar batav, remizele cu Franța și Italia ne-au dat impresia că visul unei mari performanțe este realizabil. Site-ul francez **sportvox.fr** vedea chiar o finală România – Croația! Înaintea meciului cu Olanda, portarul Bogdan Lobonț, de exemplu, dorea „să repetăm victoria din preliminarii, de la Constanța”. Uita, probabil, goal-keeper-ul nostru, condițiile în care s-a desfășurat partida menționată (ploaie, vânt, teren imposibil) și un arbitraj binevoitor (victorie la limită și gol din ofsaid). Dintr-o dată s-au sucit și „federalii”, care au rezervat cazare la Viena, mai ales în condițiile în care se dădea cu certitudine faptul că „portocala meșanică” își va menaja aproape în totalitate titularii. Se pare și că avertismentul căpitanului Cristi Chivu a răsunat în gol: „Nu ne interesează aceste speculații, nu credem deloc în ele. Sunt convins că Olanda nu ne va face nici un favor. Ei sunt obișnuiți de mici copii să joace fiecare meci numai pentru victorie!” Președintele FRF deborda de optimism și se gândea deja la sfertul de finală pe care spera să-l jucăm cu Spania. Iar Victor Pițurcă să fi rămas cu sechele din blătuitul nostru campionat intern? Altfel nu se poate explica faptul prin care presupunea că Olanda va

dori să evite o semifinală cu Franța sau cu Italia și ne va prefera pe noi. Chiar dacă părem malițioși, anticipăm puțin un lucru uluitor. Spunea Pițu: „Van Basten va face schimbări în echipă, dar **nu-i cunosc prea bine pe cei care vor juca.**” (subl. ns.) Și a dovedit-o din plin!

Ceea ce a urmat se știe. Antologică rămâne însă remarcă lui Pițurcă: „Dacă Olanda intra cu titularii împotriva noastră, cu siguranță îi băteam”. Fostul mare antrenor Emeric Ienei are însă o nedumerire: „Ce se întâmpla dacă pierdeam după un meci în care atacam? Măcar ieșeam cu fruntea sus și nu ne părea rău. Așa, am jucat și slab și am și pierdut!” Același Mircea Sandu, decepționat acum: „În condițiile în care Olanda a jucat cu echipa a doua, nu am fost profesioniști, nu am avut curajul să câștigăm”. Punctul pe i îl pune tot Chivu: „Sincer, nici un moment nu am simțit că putem câștiga contra lor. Am avut impresia că alergăm toți în gol și că nu putem face absolut nimic.” Și încă: „Mai mult nu cred că puteam face. **Ar fi bine să ne vedem lungul nasului.**” (subl. ns.). Bun, tocmai de aici trebuie pomit în viitoarea campanie din preliminariile pentru C.M. 2010. O mie de vorbe nu mai ajută la nimic privind lotul celor 23 sau titularizările în cele trei meciuri. Să ne gândim, totuși, că am ajuns în „grupa morții” și datorită faptului că am pierdut la Sofia și am luat cu bulgarii un punct din șase, că remiza de la Rotterdam și victoria de la Constanța cu olandezii au fost poate rezultate mincinoase, că albanezii ne-au dat o mână imensă de ajutor, că în meciul din deplasare cu Belarus au existat anumite suspiciuni, că în meciul cu Italia arbitru norvegian Tom Henning Ovrebo a fost mai mult decât amabil cu noi și de aceea a fost trimis acasă etc. etc. A fost, cum se spune, mult zgomot pentru (aproape) nimic.

Așadar, după amicalul din 20 august cu Letonia, pe 6 septembrie plecăm la un nou drum întâlnind Lituania, iar după deplasarea din Insulele Feroe (10 septembrie) ne vom confrunta cu Franța pe 11 octombrie. Pentru aceasta, însă, este nevoie, cu siguranță, de „sânge proaspăt” și ne-am gândi la Ogăraru, Claudiu Keșeru, Szekely, Seps, Costin Lazăr, Eugen Trică, Zicu, Ciprian Deac și lista poate continua.

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA**
INTELIGENȚA și
bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS

58 de **B**uzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRALE & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLACĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de **PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Decepții

„Jeapa” impresarilor

Globalizarea, în exces?

Devalorizarea sau întărirea C.E.

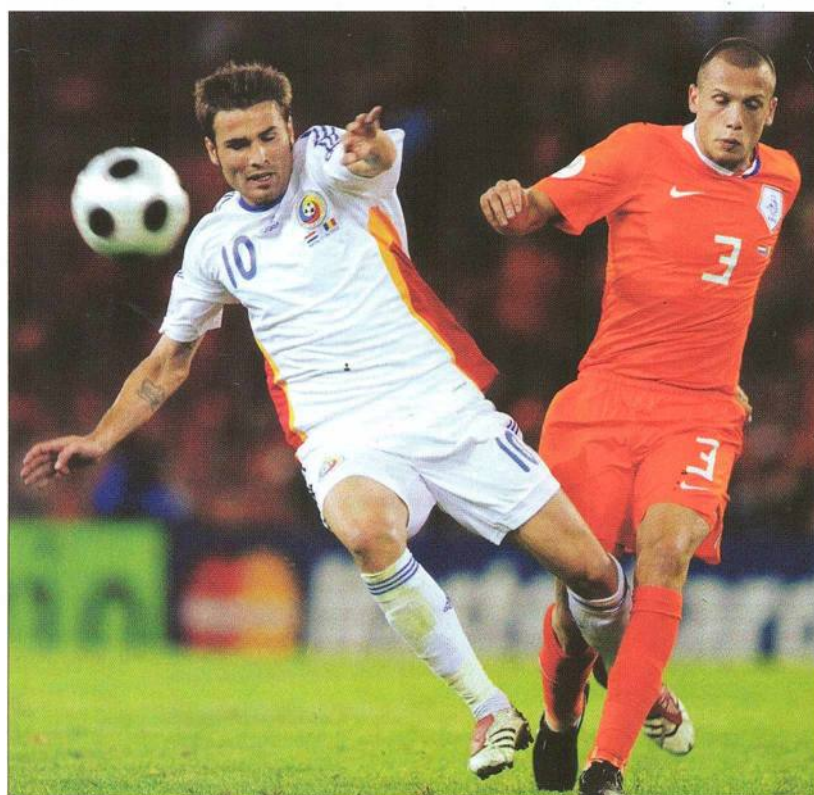
Un nou calendar

Fără pretenția de a concura
tabloidul britanic *The Sun*, care a
întocmit un top al dezamăgirilor de la
Euro 2008 (în care Mutu ocupă locul
opt), îndrăznim să ne exprimăm propria
opinie. Astfel, credem că, din această
ierarhie nu pot lipsi atacanții Luca
Toni, Jan Koller, Cristiano Ronaldo sau
Adrian Mutu, precum și portarul Petr
Cech.

Impresarii și patronii de cluburi de
la noi sperau ca turneul final să le
aducă profituri grase în ceea ce
privește transferurile și de aceea nu
s-au grăbit să încheie tranzacții înain-
tea desfășurării acestuia. Dar, pres-
tația ștearsă a „tricolorilor” nu a avut
cum să atragă atenția echipelor de
frunte din străinătate. Un exemplu edi-
ficator îl constituie oferta doar de două
milioane de euro pentru mijlocașul
stelist Nicolae Dică și încă de la o
echipă (Catania) din *Serie A*, care abia
s-a salvat de la retrogradare. Pe de
altă parte, formația din Sicilia l-ar dori
și pe Cosmin Contra, liber de contract
de la *Getafe*. Antrenorul Walter Zenga
ar vrea să întemeieze chiar o micro-
colonie de români prin atragerea și a
portarului Bogdan Lobonț.

Dintre cei 368 de fotbaliști care au
fost prezenți la turneul final, 66 de
jucători (18%) nu s-au născut pe terito-
riul țărilor pe care le-au reprezentat
sau au părinți de altă naționalitate.

Adrian Mutu
în luptă
cu olandezul
John Heitinga

Surprinzător, primul loc este ocupat de
neutra Elveție – 12 jucători, urmată de
Franța – 10 (dar având și alți 6 născuți
în așa-numitele „departamente de
peste mări”), Austria și Germania –
câte 7. Iată, în sfârșit, un clasament în
care stăm și noi bine, România și
Cehia fiind singurele echipe naționale
care n-au avut în componență jucători
„de import”. Am avut în schimb altce-
va: pe Bănel Nicolită, singurul jucător
de etnie romă.

Se va devaloriza sau se va întări
Campionatul European? Iată o nouă
temă de discuție apărută în urma
deciziei Comitetului Executiv al UEFA
prin care, începând din 2016, la
turneul final vor participa 20 sau 24
de echipe, față de 16 în prezent. O
hotărâre oficială în acest sens va fi
luată în luna septembrie, la Adunarea
Generală de la Bordeaux. După cum
observa președintele UEFA, Michel
Platini, echipe precum Anglia,
Danemarca, Ucraina sau Bulgaria, care
au lipsit de la competiția recent
încheiată, ar fi dus la creșterea valorii
Euro.

Foarte activ și preocupat de
creșterea nivelului calitativ al C.E.,
Platini are în vedere propunerea de
organizare a turneului final în luna
august, după vacanțele jucătorilor.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

HUMANITAS

SIMON SINGH

BIG BANG

Originea universului

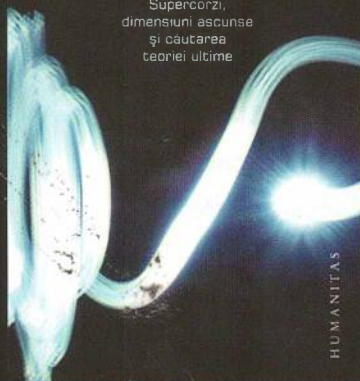

HUMANITAS

BRIAN GREENE

UNIVERSUL ELEGANT

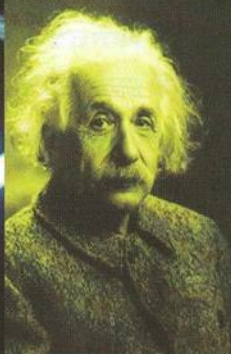
Supercorzi,
dimensiuni ascunse
și căutarea
teoriei ultime

HUMANITAS

JEREMY BERNSTEIN

ALBERT EINSTEIN ȘI FRONTIERELE FIZICII

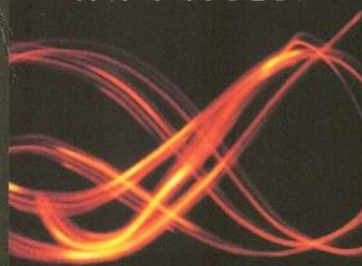

HUMANITAS

JOHN D. BARROW

CARTEA INFINITULUI

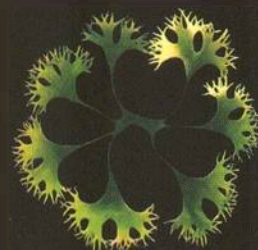
Scurtă introducere
în nemărginit,
etern și nesfârșit

HUMANITAS

THOMAS S. KUHN

STRUCTURA REVOLUȚIILOR ȘTIINȚIFICE

HUMANITAS

SIMON SINGH Big bang

În *Big bang*, Simon Singh scrie istoria ideilor și modelelor pe care ni le-am făurit despre univers, de la desprinderea științei de religie și mit până în prezentul cercetărilor prin sateliți.

„Nu există o mai bună prezentare a teoriei big bang-ului.”

Publishers Weekly

BRIAN GREENE Universul elegant

Prima carte în limba română despre teoria corzilor

Nominalizată la premiul Pulitzer și probabil cea mai citită carte de știință apărută în ultimii ani, *Universul elegant* oferă o prezentare sistematică, limpede și intuitivă a teoriei corzilor.

JEREMY BERNSTEIN Albert Einstein și frontierele fizicii

Marele merit al biografiei scrise de Jeremy Bernstein e că ne aduce în intimitatea gândurilor lui Einstein, parcurge drumul urmat de ideile lui și, în același timp, ne apropie de frământările sale omenești.

JOHN D. BARROW Cartea infinitului

De-a lungul istoriei, infinitul a fost un concept periculos – mulți și-au pierdut viața sau libertatea pentru că au vorbit despre el. *Cartea infinitului* ne introduce în lumea răspunsurilor stranie date de fizicieni, matematicieni, filozofi și teologi în încercarea de a „domestici” o noțiune ce amenință judecata noastră sănătoasă.

THOMAS S. KUHN Structura revoluțiilor științifice

Bestseller vândut în peste un milion de exemplare.

Una dintre cele mai cunoscute, influente și discutate personalități academice ale secolului XX, Thomas Kuhn săvârșește prin *Structura revoluțiilor științifice* o revoluție copernicană în analiza procesului de cercetare științifică și în înțelegerea evoluției cunoașterii.

Muzeul spionilor

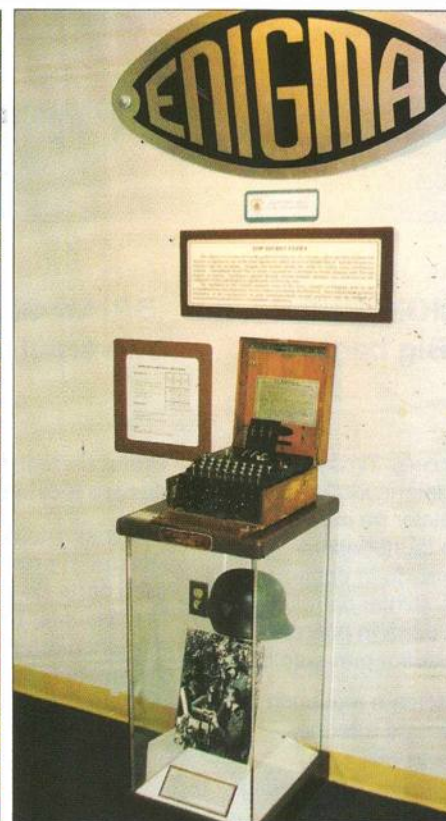
Nu-mi imaginam că încă de la prima mea descălecare în Lumea Nouă voi ajunge să vizitez un muzeu al spionilor din specia lui James Bond. La fel ca mulți alții, fie ei americani sau nu, habar nu aveam că există așa ceva, adică un loc în care „unelte” folosite de-a lungul timpului de spionii americani să fie expuse și explicate pentru toată lumea. Muzeul Național de Criptologie din statul Maryland de pe coasta de est a Statelor Unite nu este nici pe departe o mostră de tupeu american, ci, dimpotrivă, el se încadrează firesc în peisajul atât de pestrîț al libertății și transparenței din Lumea Nouă.

Tehnologie versus uman

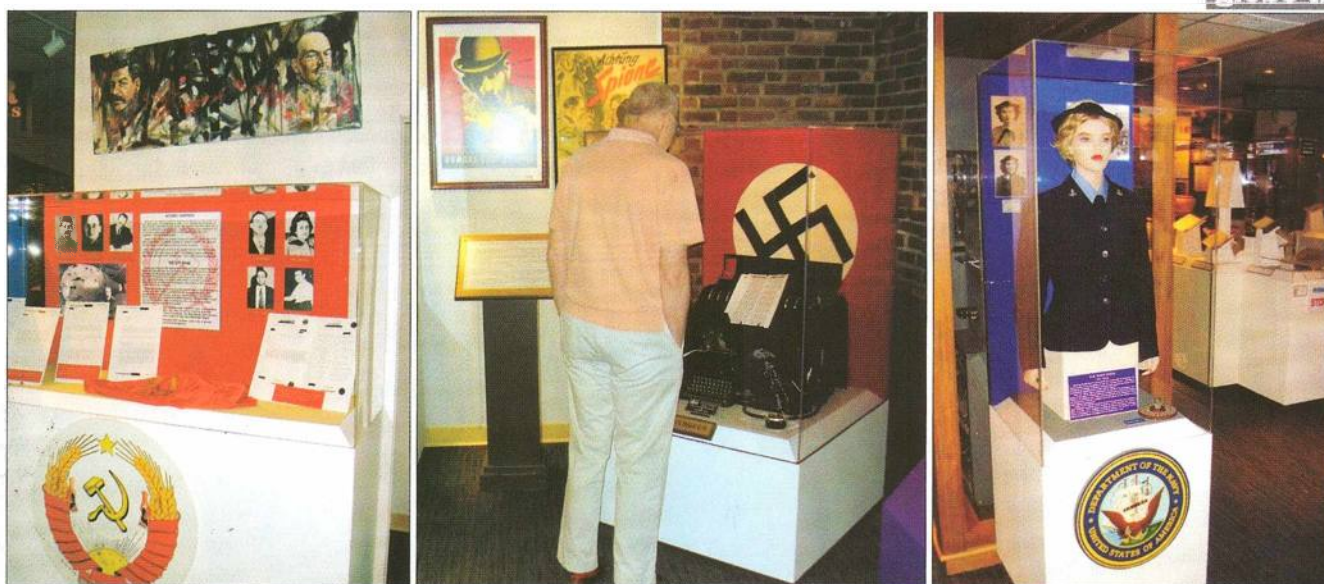
După o plimbare prin cele câteva săli ale Muzeului Național de Criptologie ai senzația că ți se spune franc în față: *Da, domnule, noi am folosit dintotdeauna tehnologia pe care o aveam sau pe care am creat-o anume pentru a culege de la adversar orice fel de informații aveam nevoie.* Poate mai mult decât orice altă nație, americanii nu au făcut deloc economie de mașini pentru a-și rezolva treburile grele, periculoase, murdare și a-și proteja astfel viața și siguranța personală.

Pragmatic și inventiv, lipsit de orice inhibiție sau prejudecată, Unchiul Sam s-a distins întotdeauna prin exploatarea intensă a tehnologiei pentru a-și atinge scopurile, îndeosebi cele militare, dar și pentru a-și face viața mai ușoară sau mai performantă. Astfel, pentru un american, mașina în sine nu înseamnă nimic altceva decât un mijloc de îmbunătățire a calității vieții, un instrument de lucru, o utilitate necesară și nu o valoare în sine. Pe de altă

parte, viața și confortul cetățeanului american, la fel ca și libertatea acestuia, sunt considerate drept valori supreme. În consecință, un elicopter sau un avion, nemai-vorbind de un amărât de tanc, jeep sau calculator vor fi întotdeauna sacrificate pentru a salva sau proteja viața unui soldat american, fie acesta în uniformă ca soldat, sau în civil, ca spion. Această atitudine față de individ și confortul acestuia, specifică civilizației euro-atlantice, și-a pus o amprentă extrem de puternică asupra modului de a

Povestea spionajului geo-spațial american

purta războaie sau de a face spionaj în străinătate a țărilor din Europa Occidentală și Statele Unite de-a lungul secolului XX. Viziunea umanistă a occidentalilor a contrastat puternic cu mentalitatea predominant materialistă est-europeană și disprețul față de suferința individului, de sorginte rusă.

Mentalitatea țaristă, care a fost preluată sub ambalaj roșu imprimat cu seceră și ciocan de ideologia sovietică, s-a făcut simțită prin dezinteresul pentru viața individului, sănătatea sau bunăstarea acestuia, și prin grija obsesivă pentru preservarea valorilor materiale. Spre exemplu, în cel de-al Doilea Război Mondial, în apărarea Stalingradului, o pușcă era mai valoroasă decât viața unui soldat al Armatei Roșii; acesta putea fi sacrificat fără ezitare în luptă, dat fiind că o armă era distribuită la doi militari, cel de-al doilea urmând să o folosească după ce primul era secerat de rafalele armelor automate germane. Cam la fel au stat lucrurile și pe frontul din umbră al spionilor, centrala din Moscova stalinistă trimițând un foarte mare număr de agenți în teritoriul inamic pentru a dezvolta vaste rețele de spionaj. Toți aceștia s-au aflat permanent într-un pericol de moarte și mulți au sfârșit dramatic în fața plutoanelor de execuție sau în camerele de tortură ale Gestapoului. Dacă spionajul anglo-american a dat marile sale lovituri prin exploatarea unor tehnologii superioare de culegere a informațiilor, majoritatea succeselor obținute de sovietici au provenit din activitatea riscantă a agenților din teren.

Acest trend s-a perpetuat în ambele tabere și pe timpul Războiului Rece: americanii au excelat în culegerea de informații cu avioane spion și sateliți, iar sovieticii prin agenți infiltrați în structurile euro-atlantice. Au rezultat astfel două școli de spionaj, cea americană – caracterizată printr-o supertehnologie de culegere și prelucrare

a informațiilor – și cea sovietică definită prin rafinarea tehnicilor și subtilităților umane de infiltrare, obținere și analiză a datelor. Una dintre consecințele acestei polarizări, tehnologic versus uman, s-a făcut simțită abia odată cu războiul mondial antiterorist: americanii și-au dat seama că sofisticatele lor sisteme informatice de urmărire și investigație nu sunt nici suficiente și nici corespunzătoare pentru complexul univers al lumii musulmane și că nici nu dispun de oameni infiltrați în punctele sensibile de interes strategic.

Deși francezii Jacques Etienne și Joseph Michel Montgolfier lansaseră cu succes încă din 1783 primul balon cu trei animale în nacelă, yankeii au fost primii care au folosit balonul ca mijloc de observare și spionaj din aer a forțelor confederate inamice în timpul Războiului civil american între 1861 și 1863. Președintele Abraham Lincoln și generalul George Custer au fost printre susținătorii acestei noi tehnologii de spionaj, ce a fost utilizată cu și mai mult succes în războiul americano-spaniol din 1898, pentru identificarea poziției trupelor inamice sau descoperirea celor mai bune căi de acces.

Tot americanii au fost cei care, în 1917, atunci când au intrat în Primul Război Mondial, au folosit porumbei dotați cu camere foto pentru a fotografia liniile inamice, iar imediat apoi au dezvoltat sisteme din ce în ce mai perfecționate de fotografiere din avion. Aceste noi tehnologii s-au dovedit extrem de utile în cel de-al Doilea Război Mondial pentru identificarea de către aliați a rampelor de lansare a rachetelor germane V1 și V2, precum și a altor locații strategice naziste. După declanșarea Războiului Rece, arhiva fotografică a Wehrmacht-ului nazist capturată de americani a constituit aproape singura sursă de informații imagistice disponibilă pentru analiștii CIA privind teritoriile din

Europa de Est intrate deja sub control exclusiv sovietic și deci interzise avioane americane de spionaj.

În aceste condiții de tensiune politică și suspiciune agresivă reciprocă a izbucnit la 1 mai 1960 uriașul scandal al avionului de spionaj american U2 pilotat de Francis Gary Power doborât de sovietici în timpul unei misiuni de fotografiere deasupra teritoriului URSS, eveniment intens exploatat propagandistic și politic în epocă. Cu toate acestea, tot prin fotografiere aeriană cu același tip de avion U2, americanii au aflat la 14 octombrie 1962 de rampele de lansare amplasate în Cuba a unor rachete sovietice capabile să transporte focoașe nucleare asupra teritoriului SUA. Președintele J. F. Kennedy a făcut publice dovezile fotografice ale prezenței rachetelor sovietice în Cuba ca argument forte în lupta sa politică cu liderul sovietic Nichita Hrușciov, luptă desfășurată pe muchie de cuțit față de un conflict nuclear. Două dintre cele mai mari scandaluri politice internaționale ale Războiului Rece au fost, așadar, legate de spionajul geospațial.

Hărțile și datele furnizate de spionajul geospațial american planificatorilor și comandanților militari din Golful Persic au fost esențiale nu numai pentru obținerea eficacității și eficienței nemaîntâlnite a bombardamentelor americane asupra obiectivelor strategice vitale ale regimului Saddam Hussein în cele două războaie din Golful Persic din 1991 și 2003, dar și pentru configurarea unui nou mod de ducere a războiului modern. Aceste noi și uriașe posibilități de obținere a datelor și informațiilor din teren au servit nu numai în război, ci și pentru obținerea păcii. Celebrul Acord de la Dayton mediat de președintele Bill Clinton în decembrie 1995, care a pus capăt sângerosului război civil ce dura de trei ani în Bosnia-Herțegovina, a fost posibil în mare măsură datorită presiunii create de puternicele și irefutabile argumente

Muzeul Criptologic Național

fotografice puse pe masă de delegația americană în fața liderilor Slobodan Milošević, Radovan Karadžići, Franjo Tuđman și Alija Izetbegović care se luptau pentru fiecare palmă de pământ bosniac. Aceeași bază tehnologică americană a servit și în scopuri umanitare în cazul dezastrului umanitar creat de tsunami-ul indonezian în decembrie 2004.

Inițial, clădirea cu un singur nivel a servit drept motel în imediata vecinătate a cartierului general al foarte secretei Agenții Naționale de Securitate – *National Security Agency*, NSA, poreclită „*No Such Agency*” – din statul Maryland, nu departe de orașul Baltimore și de complexul militar al Fort George G. Meade. În 1990, NSA a cumpărat motelul pentru a deschide acolo un muzeu destinat a fi nu doar o expunere a unor artefacte nesecrete din istoria criptologiei americane, ci și un centru de educație și de reflexie asupra provocărilor viitorului în materie de spionaj. Amenajările au durat peste doi ani și s-au făcut fără alocarea unui buget special, doar din fondurile NSA și din sponsorizările Institutului Smithsonian și ale altor binevoitori.

Deși toate exponatele erau declassificate, muzeul s-a deschis inițial pe 15 iulie 1993 doar pentru angajații NSA, familiile acestora și câțiva membri ai comunității agenților de informații americani. Abia câteva luni mai târziu Muzeul Național de Criptologie și-a deschis porțile pentru publicul larg, dar fără a i se face o publicitate adecvată. Un articol publicat de *The Washington Post*, pe 24 ianuarie 1994, a declanșat interesul oamenilor pentru acest muzeu cu totul special, fără echivalent în lume. În prezent, circa 50.000 de vizitatori, nu numai americani, se dovedesc interesați de lumea crip-

tologilor și spărgătorilor de cifru.

Ca o ironie a istoriei, unul dintre primii vizitatori ai muzeului ce expunea la loc de cinste tehnica folosită de americani în spionajul lor împotriva URSS, a fost și ultimul

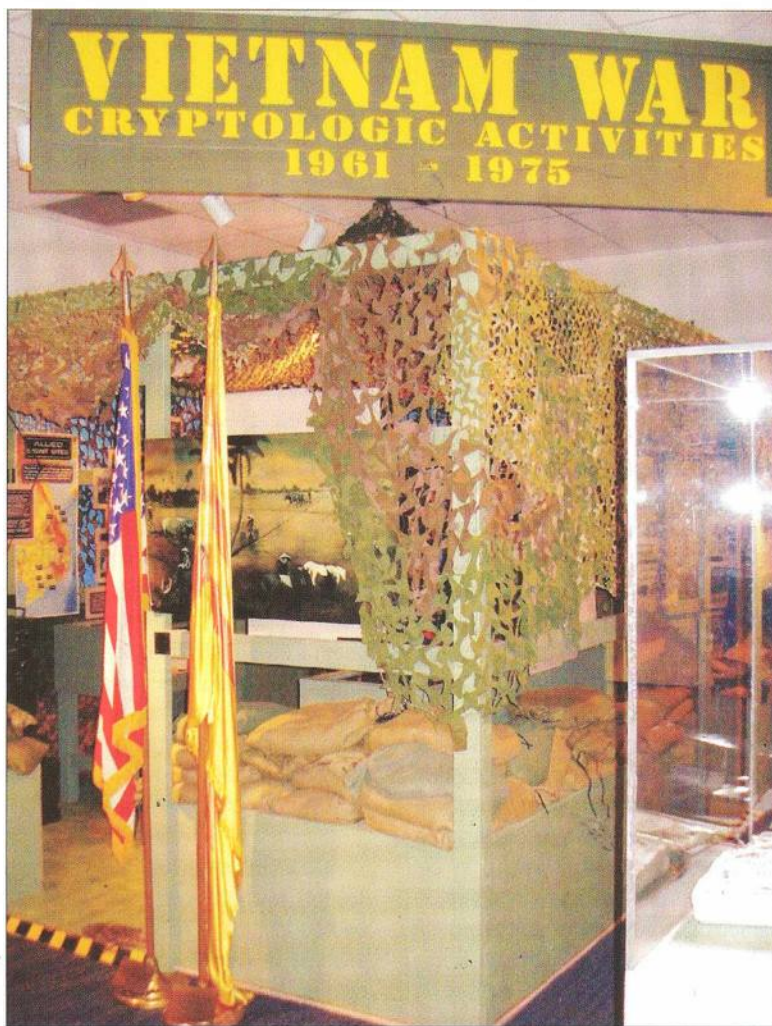
cochet aranjat ale muzeului sunt expuse o mare varietate de obiecte, documente, fotografii, începând cu o carte de criptologie – *Polygrafia* – publicată în 1518, până la telefonul criptat special folosit de

președintele George W. Bush în momentul atentatelor de la 11 septembrie. Desigur, nu lipsește nici celebra telegramă Zimmermann interceptată și decodificată de britanici și care deconspira un plan german de atragere a Mexicului în război împotriva Americii și care a determinat intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial. Un sector aparte este dedicat poveștii celor opt mașini germane de cifrat *Enigma* din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar altele se referă la războiul din Coreea (1950-1953) și la cel din Vietnam (1965-1973). Inevitabil, la ieșirea din muzeu un *Gift shop* oferă tot soiul de șepcuțe și tricouri, pixuri și pahare sau câni cu însemnele Agenției Naționale de Securitate, NSA, iar pe un prezentor sunt oferite gratuit tuturor celor interesați o mulțime de broșuri despre istoria spionajului geospațial sau a criptologiei americane (dintre care unele sunt valorificate contra cost pe *e-bay*, pentru cine nu le cunoaște proveniența).

Ieșind din acest muzeu cu un aer atât de „pașnic și inocent” nu am putut să nu mă întreb oare când ale noastre mîbrice agenții secrete contemporane vor deschide și ele un lăcaș public în care să vedem și noi cum arătau, spre exemplu,

celebrele scrumiere-microfon *Philips* prin care „drăgălașa” și defuncta Securitate ne intercepta omeneștile noastre of-uri.

În cele câteva săli destul de intim și

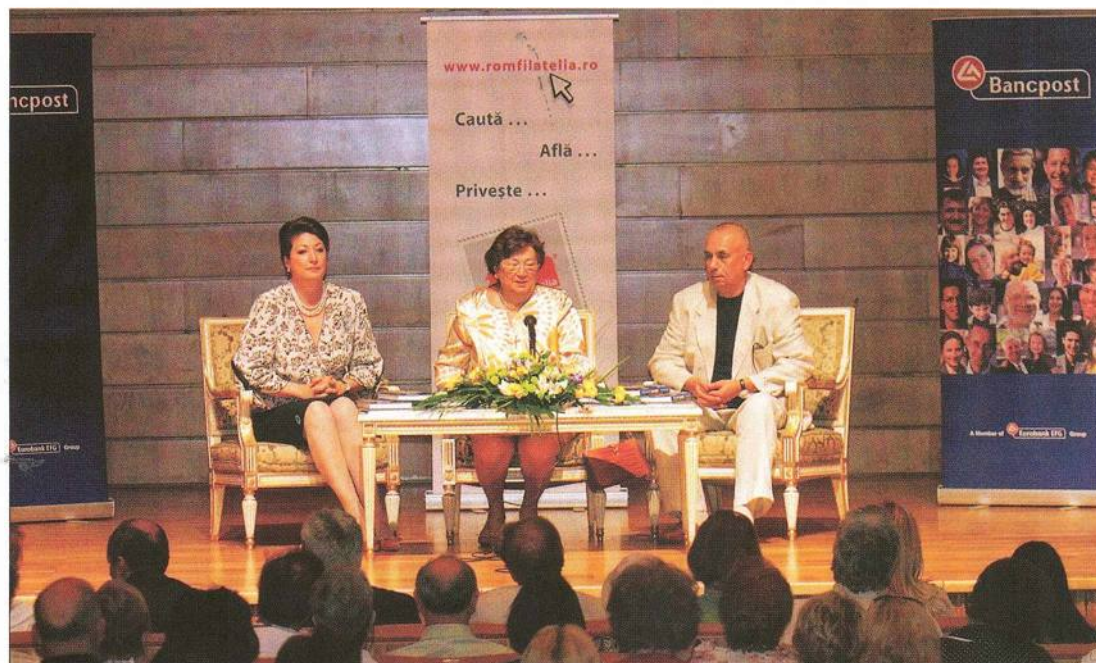

director al temutului KGB, generalul Viktor Ivanenkov, devenit un prosper om de afaceri și patron al unei firme internaționale de securitate cu sediul la Moscova.

Bancpost

- o poveste de suflet

De 17 ani încoace, **Bancpost** își sărbătorește, la 1 iulie, ziua de naștere. Anul acesta, în ziua respectivă, doamna Elena Petculescu, Președinte de Onoare al **Bancpost** și cea care a contribuit substanțial la înființarea băncii, și-a lansat cartea **Bancpost – O poveste de suflet**. Evenimentul a avut loc la **Sala Auditorium a Muzeului Național de Artă al României**, în prezența unui public numeros, format din bancheri, oameni de afaceri și ziaristi.

N-am conturi la **Bancpost**, n-am luat credite de la **Bancpost**. Dar am o mare admirație pentru Doamna Elena Petculescu, în prezent Președinte de Onoare al acestei bănci. Prețuirea pe care i-o port de ani de zile – dovadă și **Premiul Flacăra** pe care i l-am acordat în 2004 – a sporit după lectură în manuscris a cărții sale **Bancpost – O poveste de suflet**. Paginile acestui volum ne fac părtași la zbuluciumul prin care a trecut o femeie pentru a răspunde unor provocări

Și în limba română,
și în limba engleză,
doamna
Elena Petculescu
privește cu încredere
destinul **Bancpost**

cu brio. I-a trebuit multă dârzenie. I-a trebuit curaj – printre altele, s-a opus cu vehemență și demnitate oricăror presiuni politice la care a fost supusă **Bancpost**. I-a fost necesar un bagaj de cunoștințe și mai vast decât cel pe care îl avea. L-a îmbogățit studiind, călătorind, fiind atentă la experiența altora. Și a reușit.

Dar calea succesului său eclatant nu e presărată cu vic-

time. Fiindcă Doamna Elena Petculescu – tenace, intransigentă, energică – a rămas, în ciuda poziției sociale pe care a atins-o, de o mare omenie, de o generozitate cum rar se întâlnește. Ceea ce ne îndeamnă să credem că puterea nu-i pervertește pe toți.

N-am nici o îndoială, **Bancpost – O poveste de suflet** va stârni valvă în lumea bancară de la noi. Dar și cititorii obișnuiți vor fi interesați să afle din culisele unui domeniu care ne-a marcat deseori dramatic. Fiindcă Doamna Elena Petculescu istorisește cu sinceritate, uneori fără menajamente, alteori cu emoție și amărăciune, întotdeauna inspirând forță, despre ce înseamnă să ai șansa unui vis și să crezi în realizarea lui.

text: **George Arion**

foto: **Octavian Tîbăr**

deosebite ale vieții. În timp ce unii prăbușeau bănci și nenorociau mii de oameni, ea a fondat o instituție de acest gen pe care astăzi o știe întreaga țară ca fiind de încredere.

A fost implicată în această poveste fără voia ei, însă din clipa în care a acceptat să joace rolul principal, n-a mai preocupat nimic pentru a-l interpreta

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Altarul Doamnei Noastre din Ta Pinu este închinat Fecioarei Maria

GOZO ȘI TA PINU, loc a

Ca să ajungi la Biserica Ta Pinu, unul, poate, dintre cele mai miraculoase locuri ale Maltei, trebuie, ehei, să ajungi, mai întâi, pe insula Gozo. Ta Pinu se află în satul Gharb. În Biserica se află Altarul Doamnei Noastre din Ta Pinu, închinat Fecioarei Maria.

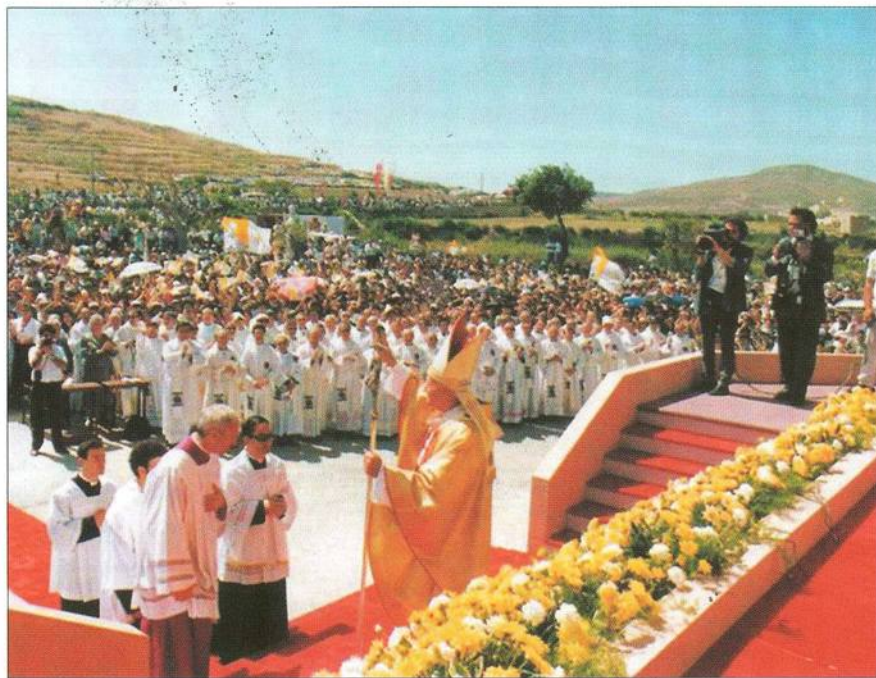
Am intrat în curtea interioară a bisericii pe o vipie mai mult decât înăbușitoare. Cerul era ca sticla – și parcă îl înghițai. Un albastru necruțător, în care nici o adiere nu mai era nici măcar de gândit. Primul lucru care îți sare în ochi este, probabil, Turnul. Biserica are drept caracteristică o „superbă simplitate”, așa cum și scriu, de altfel, despre ea, toate ghidurile turistice. Eu o găsesc mai degrabă austeră, o construcție de piatră, căci pe „această piatră voi clădi biserica mea”, precum spune Hristos. E o biserică specific templieră, găsesc eu, cu un desen net, direct, categoric, trădând voință,

Călătorie în Malta:

Site: www.malta.ro • Statut: singurul tur-operator pe Malta • Oferta: sejur începând de la 268 euro (cu reducere) • Cazare/hoteluri: de trei, patru și cinci stele (cu o singură excepție, de două stele) • Contact: Str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23C, sector 1, București (în spatele cinematografului *Patria*) • Telefon/fax: 021/318.59.93, 021/318.59.92; • Mobil: 0722.626.903 • Persoane de contact: Mark Neville Faruggia, Alina Mateescu • Excursii opționale: de neratat Sicilia (120 de euro), La Valletta (45 euro), Grota Albastră (30 euro) • 1 liră malteză = 2,4 euro • e-mail: maltaid@maltatd.ro

I miracolelor

forță și putere. Nu există dulceață & dulcegării ale formelor, îmbinările arcuite sunt cvasiabsente. Însă mai ales așa, biserica are maiestruitate. Este înconjurată de legende. Originea ei s-a pierdut în plămămirile credincioșilor fervenți. I se atribuie o sumă de miracole, care mai de care. Biserica este loc de pelerinaj la care vin, în fiecare an, mii de credincioși.

Primele mențiuni documentare țin de arhivele Curiei din insula Gozo. În ele, episcopul Domenico Cubelles are o mărturie despre vizita sa la capelă. Și spune că ar trebui reconstruită capela. De altfel, tot aici este specificată și apartenența: locul de închinăciune aparține familiei de nobili Gentile. În 1575, un delegat apostolic al Papei vizitează capela. Este vorba de Pietro Druzina, care venea din partea Papei Gregorian al XII-lea. Locul se află într-o condiție jalnică, dărăpănat. S-a ordonat, tot atunci, închinarea și dărâmarea bisericii. Primul lucrător, însă, vrând să dărâme construcția, la prima lovitură de ciocan s-a ales cu un braț rupt. Aceasta a fost interpretată ca un semn că biserica trebuie păstrată. Ea este refăcută după 1611, cu fondurile unui procurator, numit Pinu

Gauchi. A fost ridicat un altar din piatră, dedicat mai ales serviciilor liturgice.

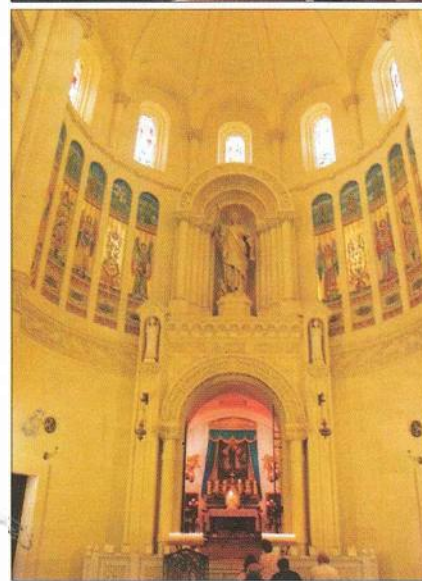
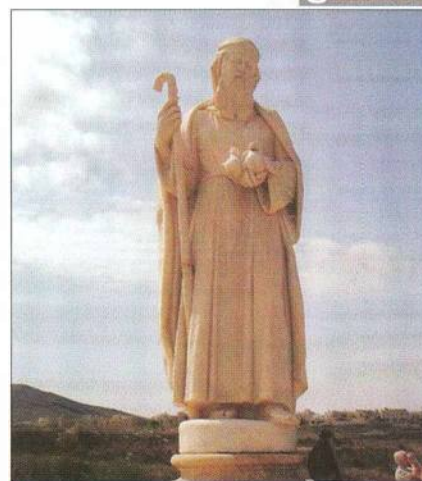
În priză directă, cum intri în biserică, ești frapat de înălțimea interioară remarcabilă a construcției. Un șir de vitralii foarte înalte încep, pe pereți, de la cel puțin zece metri de la bază. Deasupra lor se află un alt șir de ferestre, mai luminoase, mai deschise, cu un cu totul alt tip de vitralii. Biserica emană căldură sufletească, confort, liniște, siguranță. Construcțiile bisericii „moderne” au fost reluate în 1920. Biserica are șase mozaici, 76 de ferestre colorate (în total) și mai multe ex-voto-uri. Papa Ioan Paul al doilea a vizitat, odată cu venirea sa în Malta, în 1990, locul, unde a și ținut o slujbă pentru cei prezenți.

În 1883, Karmela Grima, o femeie de 45 de ani și înflăcărat devot al Sfintei Maria Fecioara, a auzit o voce. Se întâmpla în timp ce trecea prin capelă, întorcându-se spre casă de pe câmpiile care înconjoară capela. „Vino, vino”, îi șoptea vocea. Femeia s-a înspăimântat – și a luat-o la fugă din locul cu pricina. Era năucită. Dar vocea nu s-a oprit și a chemat-o încă o dată. De această dată,

Un om
își pierde
brațul cu care
încerca
să dărâme
biserica

În 1990, Papa
Ioan Paul
a vizitat Malta,
Gozo și a ținut
o slujbă
în biserică

Cazul Karmelei
Grima

Karmela a realizat că, de fapt, vocea venea din interiorul capelei. Și era, negreșit, o voce feminină. Ea a intrat în capelă și și-a spus obișnuitele rugăciuni. Vocea, care venea dinspre imaginea Sfintei Marii, i-a cerut să spună de trei ori Ave Maria! Câte o dată pentru fiecare zi în care corpul Fecioarei a rămas în mormânt, înainte de înălțare. Ea i-a mărturisit secretul ei, până la urmă, unui prieten. Acesta se numea Francesco Portelli. Și mama lui Portelli, care era bolnavă, s-a vindecat miraculos după ce fiul ei a rostit de trei ori Ave Maria, auzind și el vocea din capelă. Momentul vindecării a coincis cu cel în care mama lui Francesco a întâlnit o procesiune dedicată Doamnei Noastre din Ta Pinu. Această coincidență face ca atribuirea minunii către Fecioară să apară cât se poate de limpede. De altfel, episcopul Pietru Pace, care a fost informat despre această toată tărâșenie, a ținut să vorbească, în particular, cu Karmela. Lucru care s-a și întâmplat, după care a vorbit și cu Francesco Portelli. Concluzia ultimă la care a ajuns Pietru Pace a fost aceea că vocea e de inspirație divină și că vine de-a dreptul „din Paradis”.

Text: Mihail Gălățanu

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Premieră mondială

SEX AND THE CITY: The Movie

La zece ani de la debutul unuia dintre serialele care au făcut vâlvă în întreaga lume, protagoniste își păstrează frumusețea, prietenia și notorietatea. Sunt femei de succes și ne arată picanteriile unei lumi la care multe dintre noi visăm. De ce nu-și pierde acest film stilul?

Serialul a debutat pe 31 mai 1998, înainte de vijelioasa intrare a omenirii în secolul XXI. După zece ani de la acest debut, cuvintele cu care ne întâmpină Sarah Jessica Parker în filmul de lung-metraj, care a avut premiera mondială pe 28 mai, sunt: *They say: Nothing lasts forever. Dreams change. Trends come and go, but friendships, never go out of style.* (Ei spun: Nimic nu durează pentru totdeauna. Visele se schimbă. Tendințele vin și se duc, dar prietenii, niciodată nu-și pierd stilul.)

Fenomenul **Sex and the City** a făcut vic-time în întreaga lume. Toate femeile se identifică totuși cu unul dintre personaje, fie că este vorba de firava și romantica Charlotte (Kristin Davis), veșnic îndrăgostită și care visează la rochia de mireasă încă de mică, fie că este vorba de opusul ei, Samantha (Kim Cattrall). Aceasta este prototipul de femeie puternică, senzuală, căreia îi place să se distreze, să fie admirată și să cucerească bărbați, și care a inventat termenul *trysexual*, adică experimentarea oricărei forme de sex. Miranda (Cynthia Nixon) este protagonista care reunește atât calitățile unei femei de succes, independentă, cât și pe cele ale maternității, și care nu acceptă contribuția unui bărbat în cariera sa.

Dar catalizatorul și cea care ține grupul unit este Carrie (Sarah Jessica Parker), o scriitoare-columnistă la *Vogue*, care înfățișează realitățile și problemele cu care se confruntă femeile. Ea introduce în film subiecte arzătoare pentru acestea: dependența de shopping, de la celebrii pantofi marca *Manolo Blahnik*, până la mobilierul

**"Sex and
The City"
- SUA, 2008,
135 minute
Distribuit de
„INTERCOMFILM
DISTRIBUTION“**

**Cele patru
tipologii ale
femeii trecute
de 30 de ani**

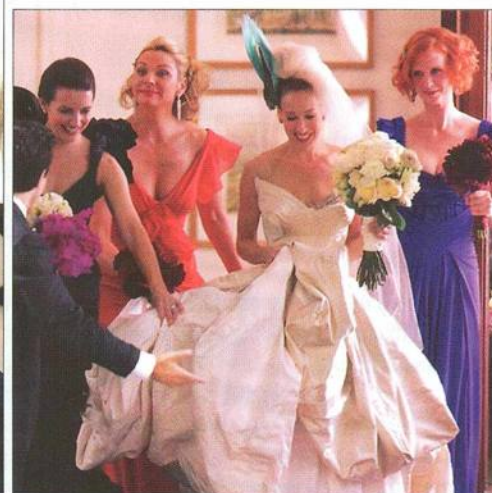
din galeriile de artă, epilatul în stil brazilian, renunțarea la carieră. Ea este în pas cu moda, sociabilă, și își spune opiniile în legătură cu subiectele fierbinți care se întâmplă în preajma ei. Parcă totul gravitează altfel în jurul ei: iubirile, de la acel Făt Frumos-Mr Big, până la artistul boem rus pentru care e în stare să renunțe la tot și să-l urmeze în Europa, la

Paris. Ne îndeamnă să ne dăm frâu liber pasiunilor și plăcerilor și ne reamintește că trebuie să fim și să rămânem femei.

Poate că la sfârșitul anilor '90 femeile ignorau repercusiunile unei relații cu un celibatar dificil, poate că se pliau pe dorințele lui, își sacrificau cariera și propriile dorințe. Acest film oferă o nouă

by
oriflame

natural swedish cosmetics

perspectivă acestor realități, și asupra faptului că viața după 30 de ani este poate mai savuroasă. Ne oferă o imagine de ansamblu despre ritualurile unei întâlniri și despre eșecurile unei relații. Ne învață să vorbim despre noi și ne învață să ne asumăm sexualitatea și emoțiile.

Nu mai este un păcat să îți dorești de la viață atât o carieră, cât și o mare iubire.

Filmul acesta a influențat ideile femeilor despre modă, despre viața de noapte și despre shopping, a schimbat ideile preconcepute despre sexul ocazional și despre gay.

Mulți s-au întrebat dacă aceste personaje reprezintă sau nu modele reale, sau sunt proiecțiile scenariștilor și mai ales ale scenaristelor.

Există peste tot în lume femei trecute de 30 de ani, cu o carieră de succes, fie că este vorba de avocatură, de show biz, comerț cu artă sau scriitoare la o revistă pentru femei. Fiecare dintre noi ne dorim să existe un *voice-over* care să povestească despre problemele intime ale unei femei contemporane, așa cum o face Carrie.

Zvonurile spun că personajul Samantha nu se dezmințe și filmează scene fierbinți, că personajul Carrie filmează ascunsă de un cearșaf sau de un sutien, că ea câștigă mai bine decât celelalte colege, că s-au făcut retușuri ca aceste patru simboluri feminine să arate la fel de proaspete pe parcursul

filmărilor. Personajul Charlotte nu a acceptat să apară goală într-o scenă la duș, declarând: „Am devenit panicată în legătură cu dezbrăcătul în filme”.

Ce știm este că Editura Albin Michel a reeditat cartea și *Sex and The City* a devenit una dintre primele cărți cult ale literaturii *chick litt* (literatură ușoară pentru tinerele femei).

După zece ani în care au trecut prin foarte multe experiențe, personajele și regizorul reușesc să găsească o relație prin care prietenia lor să rămână solidă. Caractere puternice, personalități diferite, joburi diferite, toate acestea devin un aliaj greu de combinat. Dar ele reușesc.

Reușesc și să nu-și piardă speranța că vor întâlni bărbatul pe care îl caută, că fiecare moment al vieții trebuie savurat, că fiecare experiență sexuală face parte din viața unei femei, de la vechile vibratoare, până la încercările mai cuminti și romantismul pe care îl poate avea o plimbare împreună cu iubitul.

Parteneri-vechi, actori vechi, relații deja fumate. Ele reinventează termenul de prietenie dintre un bărbat și o femeie. Îl ajută să-și schimbe fațetele și să redescopere iubirea. Ce mai contează că fiecare are mici eșecuri și mici sușuri, într-o lume care trepidează de petreceri și de artiști, de boemă și scandal? În centrul New York-ului, totul devine glamour, picanterie, stil, totul stămește.

Orașul însuși devine capitala mondială a feminității. Scenele filmate în New York pentru această producție de

**Ce a adus nou
serialul
la sfârșitul
anilor '90
și începutul
anilor 2000**

**La ce
ne așteptăm
de la filmul
de lungmetraj**

**Lansarea
a avut loc
la Londra**

lung-metraj au scandalizat opinia publică, pentru că și orașul s-a transformat într-un „personaj”, care nu putea să fie înlocuit cu un altul.

Luni, 12 mai, a avut loc la Londra, în Leicester Square, avanpremiera mondială a mult-așteptatului lungmetraj **Sex and the City: The Movie**. Chiar dacă Londra e un oraș mai mic, și disputa s-a dat între Londra și New York, decizia a aparținut în totalitate companiei *New Line*, iar personajele filmului nu au avut nici un cuvânt de spus.

Fanii britanici au fost cei mai fericiți, le-au întâmpinat cu urale și declarații pe protagoniste, iar vedeta serii a fost, în stilul de nedezmintit, Sarah Jessica Parker. Aceasta a purtat o rochie din tul verde a designerului Alexander McQueen, asortată cu o pălărie în formă de tufă, realizată de designerul Philip Tracy și o pereche de pantofi precum cei purtați în serial, semnați *Manolo Blahnik*.

Fanii au parte de o campanie incisivă, care le permite acestora să trăiască viața personajelor, să viziteze magazinele de lux, centrele SPA și cluburile de noapte frecventate de ele.

România este și ea una dintre țările în care a intrat în cinematografe la începutul lunii iunie filmul de lung-metraj al lui Michael Patrick King, într-o adaptare pentru marile ecrane, a serialului omonim produs de HBO.

Data lansării oficiale și premiera filmului în țara noastră au avut loc pe 6 iunie 2008, iar după valva pe care predecesorul său a stârnit-o, poate aceasta va deveni una dintre cele mai vizionate și aclamate producții ale anului 2008.

text **Andra Rotaru**

CREIERE CARE NE COAFĂ

Mircea Mihăieș:

„Televiziunea și ziarele reprezintă o înghițitură de otravă”

Când vine vorba despre politicieni, scriitorul și editorialistul Mircea Mihăieș nu are milă. Taie în carne vie. Astfel: *Videanu e dandy de Colentina, PSD-ul e la cheremul lui Ion Ilieșcu, iar lacheii săi se numesc Văcăroiu, Hrebenciuc sau Năstase, România e o țară bolnavă, PNL e un partid de trădători sub Tăriceanu* etc. Scrie virulent la adresa clasei politice autohtone, scrie cu patimă fiindcă un intelectual adevărat nu poate să se închidă într-un turn de fildeș și să stea nepăsător la ceea ce se întâmplă în jur. Un interviu cu dl Mircea Mihăieș, vicepreședintele Institutului Cultural Român.

▼ **Sunteți de formație om de litere, cât de mult v-a influențat experiența de scriitor în activitatea editorială?**

– Cred că m-a influențat suficient, fiindcă aceasta suplinește, uneori, lipsa de idei. Ideile noi sunt puține, iar din păcate, rubricile noastre au o anumită ritmicitate. Nu întotdeauna ai ceva cu totul nou și original de spus și atunci mizezi pe acest arsenal artistic. Pentru mine, literatura a constituit și constituie un lucru esențial. Îmi place să cred că atât atunci când scriu pentru ziar ori reviste despre lucruri care nu țin neapărat de literatură există chiar și acolo un grăunte de *literaritate*, ca să nu zic din ficțiune, în ceea ce scriu. Vin din literatură, nu voi ieși din spațiul literar și cultural și cred că acest lucru se întâmplă cu mai mulți scriitori români.

– **Am văzut că lumea vă percepe ca un fel de justițiar, un editorialist virulent în zona politică!**

– E suficient de limpede pentru mine că scriu despre politicieni cu o anumită doză de agresivitate, pentru că trebuie să fii extrem de exigent cu niște oameni care pretind să conducă orașe și națiuni, care și-au asumat o sarcină extraordinară: aceea de a administra viața publică. Pentru lucruri atât de importante și atât de sensibile îți trebuie o mare calificare și un mare curaj, iar față de asemenea persoane eu mă comport cu toată asprimea. Eu nu văd ce te califică așa dintr-o dată în senator, deputat, șef de stat, ministru. Trebuie să probezi anumite lucruri în fiecare clipă! Cred că mă înscriu în categoria intelectualilor critici, a celor care preferă să vadă mai degrabă partea negativă a politicienilor.

– **Sunteți un fel de avocatul diavolului!**

– Într-un fel, da. Bine ar fi ca eu să pot recunoaște în urma unui articol extrem de critic: *da, domnule, am fost mult mai negativ în percepțiile mele decât mi-a indicat realitatea*. Din păcate, acest lucru s-a întâmplat foarte rar. Am impresia că re-

zervele de negativitate din societatea românească încă nu au fost atinse. Foarte puțini dintre cei care fac jurnalismul acesta de comentariu politic au atins răul cel mare. Sau, dacă l-au atins, el nu a fost modificat absolut deloc, politicianul își vede de ale sale mai departe.

– **Cât de eficient poate fi un editorial și cât poate el schimba mentalitățile dacă adesea este citit tot de către un public care vă înțelege și aprobă ideile dv.?**

– Știu că a scrie la gazetă, a face comentariu de natură politică înseamnă o mare pierdere de vreme. Înseamnă o eficiență minimă pentru că, de obicei, te citești și te apreciază oamenii care deja sunt convinși de ceea ce ai spus. E greu să faci prozelitism și să transmiți ideile mai departe. Ele se transmit de obicei prin șocuri emoționale. Sub acest aspect, literatura are părțile ei de strategie, de conținut, dar vreau să rămân în continuare un literat, chiar asumându-și riscul de a fi catalogat așa: un literat care se ocupă de politică. E o doză de zădărnici în ceea ce fac, dar pentru mine are și o valoare terapeutică. Atunci când îi judec pe oamenii publici nu pot să-mi reprim un anumit tip de agresivitate pentru că pe ei îi văd responsabili pentru un număr enorm de alți oameni și trebuie să fie pregătiți în fiecare clipă acestor necesități.

– **Ați trăit experiența americană, cunoașteți presa din SUA, până la urmă, cum se vede ziaristul român în raport cu cel american și cel din Vest?**

– Din păcate noi nu avem un ziarist așa cum îl are presa occidentală. Experiența mea americană spune un lucru, cea europeană un alt lucru. Să vă dau un

Mircea Mihăieș – profesor la Catedra de Limba și Literatură Engleză a Universității de Vest din Timișoara, predă cursuri de literatură americană din secolul XX respectiv un curs de literatură modernistă britanică; editorialist în cadrul cotidianului Evenimentul zilei, redactor-șef al revistei Orizont din Timișoara.

mic exemplu. Ziarul cel mai popular, cotidianul *USA Today*, cu un tiraj de opt-zece milioane de exemplare zilnic – o cifră astronomică în comparație cu ceea ce se află în România – e un ziar foarte prizat și în același timp foarte disprețuit pentru că e definit drept un *fast food magazine*. În comparație cu ziarele serioase din România, care s-au tabloidizat într-un hal fără de hal, mai ales în ultimii cinci-șase ani, *USA Today* face figura de ziar-conservator, de ziar de secolul XIX. E un ziar în care de fapt găsești foarte multe știri, ceea ce lipsește din ziarele românești. La noi, ca să aproximezi un eveniment trebuie să parcurgi patru-cinci ziare, predomină senzationalul, predomină niște titluri absolut umflate și care ascund de fapt realități extrem de plicticoase. Ziarele au devenit în România un fel de drog în care domină vulgaritatea. Și eu sunt dependent de lectură, adică nu pot o zi fără să citesc. O zi fără lectură mi se pare o zi prost trăită. Dar! Din păcate, la noi, televiziunea și ziarele reprezintă acea înghițitură de otravă de care are nevoie corpul românului în 2008. E o alcătuire de vulgaritate, violență și tot felul de scenarii aberante care circulă în jurul oricărui eveniment și care din păcate arată că nivelul general al societății românești și orizontul nostru de așteptare e foarte jos. Cum s-a ajuns aici? Sigur, există explicații de natură sociologică, dar toată lumea a contribuit la ele. Inclusiv

intelectualii și sistemul de educație, inclusiv tehnicile puse în joc de politicieni, inclusiv ceea ce am văzut și vedem în continuare în Parlament, inclusiv promovarea minciunii ca politică publică în România. Noi nu știm de fapt în ce fel de țară trăim ori știm dar

FAZĂ

nu ne place și nu facem nici un efort de a încerca să aflăm unde vrem să ajungem.

– **Cât de vinovat de aceste lucruri e ziaristul?**

– Ziaristul s-a mercenarizat îngrozitor. Fac o judecată globală, dar mă bazez pe ceea ce văd în fiecare zi, ziaristii noștri nu mai sunt niște conștiințe. Nu spun neapărat că ziaristul este totdeauna în misiune de manipulare, ci că este pus să vadă mai ales lucrurile urâte din orice eveniment. Comparați ceea ce se întâmplă la televiziunile române cu cele din Vest. La noi emisiunile de televiziune îți dau impresia unor mașini de spălat, ceva dement care se mișcă într-o nebunie generală, în timp ce la televiziunile occidentale până și imaginea e mai leneșă, stă pe oameni care au timp să vorbească, să polemizeze și care o fac la modul civilizat. La noi, deosebirile de păreri se limitează la atacul la persoană și din trei mișcări se ajunge la mamă și la origini. Nu se poate avansa în felul acesta spre civilizație.

– **Există câțiva oameni din presă pe care dv. îi considerați viabili pentru o presă profesionistă?**

– Indiferent de generații, există oameni care scriu foarte bine și care încearcă să rămână în limitele adevărului. Eu vorbeam de un fenomen general, mai devreme. De pildă, îmi place foarte mult cum scrie Cristian Pătrășconiu de la *Cotidianul*, îmi plac oamenii care scriu în presa mai puțin vizibilă, în presa culturală sau semiculturală. Chiar la *Flacăra* aveți o excelentă echipă de reporteri mai mult decât de comentatori. De oameni care pot să-ți facă o fotografie a realității, un stop cadru memorabil, uzând e drept și de mijloace care trec dincolo de jurnalism. Și zic eu că e o tendință bună a revistei, să meargă în zona cvasiliterarului. Acesta este un atu și a fost întotdeauna un punct forte al publicisticii românești. De fapt, toată tradiția jurnalistică românească e greu de despărțit de acest element literar. Marii scriitori români au fost aproape fără excepție și mari jurnaliști. Dar asta simt că se pierde acum în anii 2000. S-a produs o ruptură între acest tip de jurnalism și jurnalistul de tip pistol ori rachetă, care nu e interesat decât de aspectele negative. Fiecare publicație este într-o goană după un așa-numit *rating*, dar aici e o capcană pentru că patronii au impresia că acei oameni spre care coboară, *suboameni*, pot fi influențați. Ei cred că dacă merg în subteranele *subomului* vor obține un efect. Nu obțin absolut nimic. Asta cu atât mai mult cu cât tirajele merg în jos. Care e de fapt motivul pentru care accept coborârea sub orice nivel de acceptabilitate a discursului? E ceva bolnav la mijloc.

Text și foto: **Alice-Claudia Gherman**

Citate publice & Publi/cetate

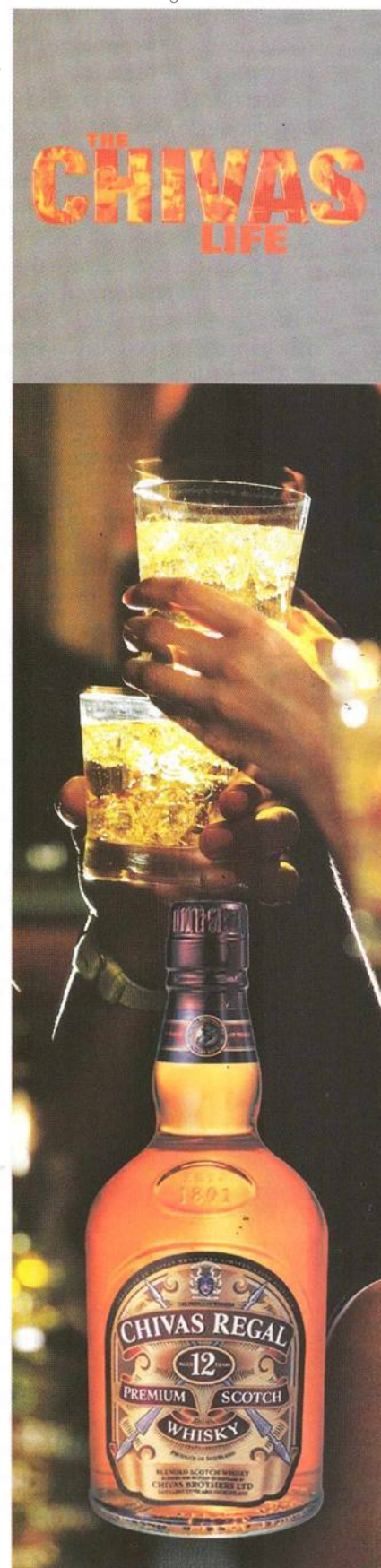

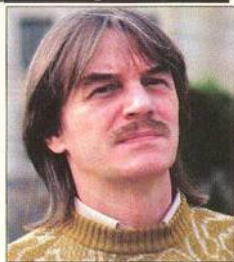
Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

„În viețile noastre muritoare“

Am vorbit, într-unul dintre editorialele trecute, despre generațiile '60-'70 și, separat, despre '80, precum și despre precursorii generației mele, generația '90. Într-o oarecare măsură, trebuie să îmi reconsider poziția. Îi reproșam domnului Liiceanu că nu sprijină tinerii scriitori. Gabriel Liiceanu a avut salutara prezență de spirit să îmi distrugă, rând pe rând, eșafodajul, într-un mod cât se poate de simplu: publicându-i pe Sorin Lavric (una dintre marile revelații ale eseului, cel puțin pentru mine), Cristian Bădiliță (care este, alături de Silviu Lupașcu, speranța mea pentru o mai mare strălucire a literelor nouăzeciste!) și, ca să mai pun doar un singur nume pe listă, Ruxandra Cesereanu. Lista poate continua. Am vrut să dau doar trei exemple, reprezentative. Dar nu aici am greșit. Nu. Impardonabilă a fost vehemența tonului. Violența. Furia. Pentru că, la rădăcina lucrurilor, se află *furia*. Și ea e cea dintâi dintre erori. Am greșit, de pildă, când spuneam că tocmise o editură pe „banii de curve ai vechiului regim“ (am avut grijă: citatul este absolut exact!). Am greșit și înjurând scriitorii din generațiile anterioare: iar de lucrul ăsta îți dai seama, pur și simplu, avansând în vârstă. Dar să revenim la ceea ce spusesem despre Liiceanu. Principalul lucru care merită să mi-l reproșez ține de vitriolarea discuției, pe care nici temperamentul meu exploziv nu o putea justifica: spuneam că Gabriel Liiceanu „făcuse Marele Făs“. Liiceanu a avut răbdarea de a scoate cărțile sale și a mă contrazice nu pe mine, care, poate, nici nu contam prea mult în economia discuției, ci pe toți acei care, într-un fel sau altul, au făcut pripeala de a-i contesta opera: numai în ultimii patru sau cinci ani au apărut, într-una sau mai multe ediții: *DESPRE SEDUCȚIE*, *DESPRE URĂ*, *DESPRE MINCIUNĂ* etc. M-am văzut, dintrodă, proiectat într-un univers în care vina era, efectiv, de partea mea. Punct cu punct, toate invectivele mele, repet, nejustificabile în primul rând ca ton, iar mai apoi din punctul de vedere al conținutului, se vedeau reduse la o micime personală care era a mea, de data asta, numai a mea. Greșisem. Mă înșelasem. Cărțile apăruseră. Editura se deschisese și mai mult către lume. Atunci, ce îmi rămânea de făcut? Numai ca să încerc să îmi repar gafa. Mult timp m-am gândit *cum* să o fac. Din februarie am făcut rost de numărul lui Gabriel Liiceanu. Și am sunat. Nu am reușit, însă, a-l găsi. Atunci, am gândit că aș putea să îl aflu la târgul de carte. Zis și făcut. Am fost la una dintre lansări și l-am așteptat în fața standului. Lucru absolut copleșitor, Gabriel Liiceanu m-a întâmpinat cu un zâmbet. I-am spus ce aveam de spus, în puține cuvinte. Căznite. Iar el mi-a răspuns: „E mare lucru pentru ființele noastre muritoare că există această putere“. Sau cam așa, chiar dacă voi fi greșit, poate, niște cuvinte. Tot timpul mi-au răsunat în cap vorbele Monicăi Lovinescu: „Du-te la Gabriel Liiceanu, acolo e locul tău, acolo trebuie să ajungi.“ Monica, la acea vreme, cunoștea și ce se întâmplase în cazul lui Horia-Roman Patapievici, pe care tot ea îl recomandase, mai înainte, lui Liiceanu. Eu, unul, eram sceptic că se va întâmpla ceva. Și totuși, Monica a avut dreptate. Am căutat-o, nu demult, cu câteva luni înainte de moarte, în noiembrie anul trecut, ca să îi spun că mă înșelasem, da, eu, arogantul, înfumuratul, mă înșelasem. Ea, mămoasă față de mine cum am știut-o întotdeauna (dar nu mai puțin caustică, atunci când era cazul) avusese, totuși, dreptate. Precum avusese dreptate și Gabriel Liiceanu. Eu, numai eu, mă înșelasem – și acum nu îmi mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să recunosc, oricât de greu avea să îmi vină asta. Și avea să îmi vină foarte greu, datorită tonului năbădăios, plin de furori. Și datorită orgoliului meu. Întotdeauna se (mai) poate face ceva. Te poți întoarce. Trebuie doar să vrei. Am consolat că, măcar, am încercat. Se cere iertare cercului, zice poetul.

Tudor Călin Zorojanu

Așa se scrie istoria

Sâmbătă, 14 iunie 2008, un grup de tineri adunați prin internet au organizat la fântâna de la Arhitectură un *flash mob*. Tema: bătaie cu perne. Prilejul sau pretextul: comemorarea celei mai sângeroase dintre mineriade.

Scena era simpatcă la prima vedere, ca orice întreprindere de acest gen – mai ales că tinerii, încălcând convenția de muțenie a unui *flash mob* – au explicat că vor să amintească violențele de atunci și și-au făcut socoteala că o ploaie de fulgi va atrage atenția mai mult decât „încă un marș”.

Și totuși, nu mi-am putut reține o strângere de inimă. Oricât de bune ar fi fost intențiile, este o ridiculizare și o impietate – acolo unde n-a lipsit mult să vedem o decapitare la sfârșit de secol XX. Cum vi s-ar părea o partidă de-a v-ați ascunse-lea pe coridoarele de la Aiud? Sigur, ar atrage atenția...

Mai mult, iată ce background a pus știrii un important post de radio, recent instalat ca *number one* în mediul urban: „În 14 iunie 1990, minierii au venit să-i evacueze din Piața Universității pe intelectualii autointitulați golani“!!!

Patru dume într-o frază – se poate oare cere mai mult!? Minerii n-au venit să evacueze pe nimeni, pentru că nu mai era nimeni de evacuat (lucru pe care președintele statului nu a găsit de cuviință să li-l comunice, în discursul matinal din balconul Palatului Victoria); Piața Universității n-a fost o adunare de intelectuali, ci de români de toate profesiile, ocupațiile, nivelurile de pregătire și vârstele; în 13 iunie nu mai erau de mult acolo manifestanții reprezentativi, zecile de mii de oameni care însuflețiseră piața, Liga Studenților, Grupul Independent pentru Democrație, Asociația 21 Decembrie etc. – ci doar o mână de desperați, călcați în picioare de polițiști cu mult înainte ca primul miner să descindă în București; e posibil oare ca vreun „ziarist”, fie el și născut alaltăieri, să „știe” că manifestanții Pieței Universității și-ar fi pus singuri numele de golani? Da, iată, e posibil. Așa se scrie istoria. Peste alți 18 ani nu va mai fi nici bătaia cu perne, iar prin vreun manual alternativ o să scrie că niște autointitulați golani au strigat acolo ceva, iar a doua zi s-au pus flori.

Coincidență sau nu, o zi mai târziu îi puteam

vedea pe succesorii (nu și urmașii, să ne înțelegem!) lui Corneliu Coposu aplaudând victoria la Primăria Capitalei a trimisului special al celui care a chemat nu doar minierii, ci „toate forțele fidele democrației”, în direct și la o oră de vârf, care nu le-a spus minierilor „din fericire, în București acum nu se mai întâmplă nimic”, care le-a mulțumit „pentru tot ceea ce ați făcut în aceste zile”, ca și pentru faptul că „ați răspuns și de această dată la chemarea noastră”.

Țărăniștii sprijinind aripa cea mai fesenistă din PSD și liberalii înfrățiți cu tot PSD-ul, cel care – mai ține cineva minte? – a înghițit cândva și PSDR-ul lui Sergiu Călinescu.

Așa se scrie istoria.

P.S. Nu pot rezista tentației să amintesc faptul că în acest colț de pagină am afirmat că miza summit-ului de la București a fost cea la care se referă acum Victoria Nuland, ambasadorul SUA la NATO: „Aș vrea ca Rusia să adere la Alianța Nord-Atlantică”.

Aranjamente

Crin Antonescu (foto) a declarat că singurele opțiuni ale PNL sunt o guvernare cu PSD și opoziția. Viorel Hrebenciuc a confirmat că PSD „se apropie cu pași mici, dar siguri, de guvernare”. Bogdan Olteanu, în schimb, zice că PNL merge pe cont propriu, dar nu exclude o alianță post-electorală cu PD-L. Între timp, Neculai Onțanu (primar PSD al sectorului 2) a anunțat că-l sprijină pe Vasile Blaga (după ce îl declarase pe Adrian Videanu „Pache Protopopescu al doilea”), iar Marlean Vanghelie a tipat nu doar către Sorin Oprescu, ci și către „populiștii” care îl susțin – după care s-a răzgândit. În fine, Traian Băsescu a anunțat că pune premier PD-L orice-ar fi.

Numărătoare

Una dintre cele mai dure replici din campania pentru locale i-a aparținut lui Cozmin Gușă, care a spus că nu-l poate vota pe Oprescu câtă vreme cei din spatele acestuia „numără vreo 300 de ani de pușcărie”. „Să fii susținut de Ion Iliescu, Adrian Năstase, Miron Mitrea, Viorel Hrebenciuc, Dinu Patriciu, Dan Voiculescu, Puiu Popovici și alții, hoți calificați, nu cred că

este o mândrie, indiferent cât de independent te-ai da”, a spus Gușă. Chiar dacă nu știm cum a numărat anii aceia (sigur nu e vorba despre condamnări ce urmează a fi pronunțate!), socoteala pare interesantă, dar n-a stârnit comentarii, întrucât „grii” aveau alte treburi.

Probleme de dicționar

Președintele Traian Băsescu a primit-o la Palatul Cotroceni pe Tarja Halonen, omologul său finlandez. Musafira a declarat că fenomenul cerșitului, importat din România odată cu deschiderea granițelor, a fost „un șoc”. Se pare că la ei cuvântul „cerșit” nu există în dicționar. Cel mult ca arhaism. Vă dați seama ce impresie trebuie să fi provocat, în civilizata, prosperă și blonda Finlandă, hordade de minoritari tucirii cerșind pe la colțuri! Curat extraterestri! „Vă rog, haideți să facem ceva împreună să rezolvăm problema cerșitului... Nu suntem aroganți, dar cerșitul nu este o muncă”, a observat, nu fără malițiozitate, Tarja Halonen. Nu!? ■

O chestiune de stil

Mult și prost utilizata expresie „a servi masa” e corectă unde cu gândul nu gândești! Cherie Blair, soția fostului premier britanic Tony Blair, a dezvăluit recent, într-un interviu acordat unei reviste italiene, că Elisabeta a II-a, regina Marii Britanii (în imagine, într-o vizită la Bursa, Turcia, admirând arta

păpușilor destinate jocului cu umbre), insistă să strângă vasele murdare ale oaspeților invitați la masă!

Doamna Blair spune că s-a oferit s-o ajute pe regină, dar a fost refuzată politicos. Aflând astfel de detalii, o întrebare nu ne dă pace: o fi chemând regina Poliția acasă când trebuie să-și schimbe cartea de identitate?

Tun sub apă

Litoralul românesc se erodează în ritm catastrofal. Una dintre zonele cele mai expuse este cea a stațiunii Venus, superbă în anii '70, o ruină azi. În imagine se poate vedea cum arăta plaja Esplanada după ploaia din 8 august anul trecut. Or, aici se realizase, în premieră, un dig sub-marin, care trebuia să protejeze plaja. Dig din ce? Din saci umpluți cu nisip. Închiși cum? Cusuți cu ață de croitorie. Neverosimil, nu-i așa? Nu, neverosimil este că pe „lucrarea” asta, cu termen de garanție de 50 de ani (!!), Direcția Apele Române Dobrogea Litoral a plătit două milioane de euro. De unde a avut banii ăștia? Păi, de la dumnea-voastră. Un adevărat tun subacvatic. ■

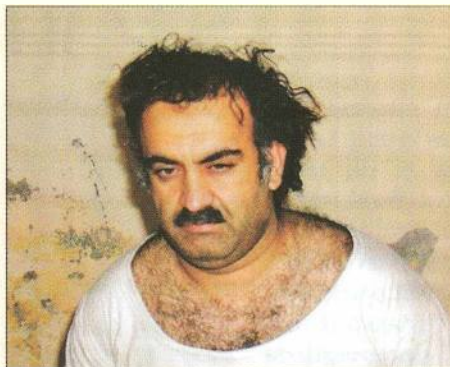
Crimă și pedeapsă

Khalid Sheikh Mohammed, cel care se autointitulează „creierul” atacului terorist de la 11 septembrie 2001, din Statele Unite, a declarat, în tribunalul militar din SUA care îi judecă

dosarul, că își dorește...

pedeapsa cu moartea. Asta pentru a putea fi considerat martir! Sigur că primul impuls este să zici: Dați-i omului ce-și dorește! Totuși, o pedeapsă mult mai bună ar fi să fie închis pe

viață și, din când în când, să i se arate progresele lumii civilizate, pe care nici un act dement nu o poate întoarce din drum. E sigur că așa și-ar ispăși mult mai din greu crimele. Cât despre martiraj – a se scuti. ■

Basil Ștefan

Încă un coșmar european

Programarea referendumului irlandez asupra Tratatului de la Lisabona într-o zi de 13 a lunii și-a atins efectul, desigur nedorit de guvernul de la Dublin, dar temut de superstițioși și sperat de toți euroscepticii. Vineri 13 iunie a fost o „vinere neagră” pentru Europa, o lovitură grea și o mare dezamăgire pentru europenii convinși și pentru instituțiile UE. Puțin peste jumătate dintre cei 45% de irlandezi care s-au prezentat la urne au respins din nou un tratat european, așa cum făcuseră pe la începutul deceniului și cu Tratatul de la Nisa, valabil în prezent, dar care a intrat în vigoare numai după ce Irlanda a trebuit să repete după câțiva ani (de acea dată cu succes) referendumul. Unora ne poate părea inacceptabil faptul că un singur stat membru, dintr-un total de 27, având mai puțin de un procent din populația (și alegătorii) UE, poate duce la eșec acest act intens negociat și strict necesar pentru buna funcționare a Uniunii după extinderea ei de la 15 la 27 de membri. Căci fără acest tratat, care ar fi trebuit să intre în vigoare la 1 ianuarie viitor, nici extinderea în continuare a UE, nici lărgirea atribuțiilor Parlamentului European, nici reducerea și eficientizarea Comisiei Europene, nici desemnarea unui președinte și a unui ministru

de externe ai Uniunii, care s-o reprezinte pe plan internațional – nimic din toate aceste schimbări necesare ce rula sub termenul generic de reforma UE nu mai este posibil.

Cu toate acestea, Irlanda nu ar trebui blamată și cu atât mai puțin pedepsită pentru acest vot negativ. Cetățenilor irlandezi – și europeni în general – le este adesea greu să înțeleagă (și nu e numai vina lor) mecanismele adesea extrem de complicate ale Uniunii. Din această cauză, îndeosebi naționaliștii din Sinn Féin (fosta aripă politică a IRA) și grupul Libertas al bogatului om de afaceri Declan Ganley au putut desfășura o vehementă campanie împotriva tratatului, inclusiv cu argumente vădit mincinoase. Pe de altă parte, recursul la referendum pentru aprobarea acestui tratat, și nu la calea parlamentară, ca în celelalte state membre, nu a stat la libera alegere a guvernanților de la Dublin, ci era un imperativ constituțional. În fine, dar nu în ultimul rând, criza pe care o traversează din nou Uniunea nu li se datorează în exclusivitate, căci referendumul irlandez ar fi fost inutil dacă în 2005 francezii și olandezii nu ar fi respins în același fel Constituția UE, în locul căreia a trebuit elaborat acest tratat.

Acestea fiind zise, întrebarea este ce se va întâmpla în continuare. Situația seamănă cu cea din zicala cu nebunul care aruncă o piatră în apă și o sută de cumiți se străduiesc să o scoată. Se pare că un Plan B nici nu a existat. Altfel șeful diplomației germane nu ar fi sugerat drept soluție, imediat după aflarea rezultatului, ca Irlanda să se retragă provizoriu din UE. Fiindcă, ironia soartei, acest lucru nu ar fi posibil decât după ratificarea Tratatului de la Lisabona de către toate statele membre, tratatele europene anterioare, inclusiv cel de la Nisa, în vigoare acum, neconținând nici un fel de dispoziții în acest sens. Sigur este faptul că Bruxelles-ul nu este dispus să îngenuncheze în fața Nulului irlandez, nici să amâne reforma Uniunii alți ani de zile, până când irlandezii se vor răzgândi. Franța, care de la 1 iulie va prelua președinția semestrială a UE, pare a fi avut un Plan C. Parisul sugerează căutarea unui „aranjament juridic” pentru Irlanda. În timp ce restul statelor UE ar continua ratificarea pe cale parlamentară a Tratatului de la Lisabona, Irlandei ar urma să i se ofere o variantă „specială” a acestuia, probabil cu unele derogări. ■

Upstairs,

original, plăcut, intim

Upstairs! Așa spun englezii. Noi spunem pe scări, sus la etaj. La restaurantul Upstairs ai de urcat scările, restaurantul fiind situat într-adevăr la etajul întâi al clădirii aflate vizavi de Mall Vitan. Merită efortul! Urcăți și odată ajunși sus, veți descoperi un restaurant modern unde nu veți fi dezamăgiți de meniul autohton dar și internațional, de atmosfera intimă și discretă a localului. Așa că Go to the Upstairs!

În luna ianuarie Upstairs și-a deschis ușile bucureștenilor și nu numai lor. Aflat peste drum de Mall Vitan – un loc unde restaurantele abundă, dacă nu sunt chiar în exces – Upstairs vine să propună o altă perspectivă asupra noțiunii de restaurant. Patronul, Andrea Madonna, a dorit să creeze un restaurant modern de înaltă clasă și a reușit. Deși extrem de nou, Upstairs a intrat deja în preferințele designer-ului Mihai Albu, dar și în cele ale lui Silviu Prigoană, Dinu Maxer sau ale fostului fotbalist stelist Mahamadou Habib Habibou.

După ce urcați Upstairs, prima dată veți păși în cafè-bar, un spațiu cu o capacitate de 60 de locuri, amenajat cu fotolii și canapele cu tapiserie roșie și perdele cu draperii vermil, gresie pe jos, deschis de la 10.00 la 24.00, un loc unde puteți savura o cafea gustoasă ori un cocktail pretentios precum: *Mai Tai* – rum, brandy, suc de ananas, un *Mojito* – rum, lime, zahăr brun, mentă și apă minerală ori un *Cosmopolitan* – vodcă, triplusec, lime, suc de afine, toate având prețul de 16 lei. Dacă doriți totuși ceva mai consistent, atunci intrați să serviți masa. Din bar treceți cu ușurință în restaurant. 140 de locuri vă stau la dispoziție între orele 12.00 și 24.00. Vinerea și sâmbăta muzica ambientală este înlocuită cu muzica live interpretată de Ovidiu Boier.

Cu scaune și mese din lemn, perdele cu draperii de culoarea somonului, parchet pe jos și pereții decorați cu tablouri originale semnate Radu Luchian, restaurantul vă întâmpină cu un meniu intern și inter-

național deosebit. Picturile, dacă doriți și vă plac, le puteți chiar achiziționa la un preț situat între 400 și 500 de euro. Vă e foame tare? Aflați, că la Upstairs totul se gătește în casă – aperitive, supe, pește, preparate de bază și desert. Totul este proaspăt. Bucătarul șef, Petre Petrache, vă propune să încercați *Salata flămândului* (piept de rață afumat, ficăței de pui la tigaie, ciupercuțe, măsline negre, crutoane de pâine,

ochiuri românești) – 20 lei! Dacă doriți ceva mai rafinat cereți *linguihi cu somon afumat, creveți tiger și sos de vin alb* – 24 lei ori *file de somon norvegian cu spanac, cartofi crocanți, spumă de sfeclă roșie și sos de unt cu chive* – 35 lei.

Sau, de ce nu? Un *piept de pui umplut cu mozzarella, roșii uscate, îmbrăcat totul în șuncă de Parma și servit cu o porție de cartofi cu ierburi și sos balsamic* – 27 lei. Mai puteți cere un *mușchi de porc caramelizat cu garnitură de legume și linguini cu sos de pesto* – 25 lei ori un *mușchi de vită cu cartofi gratinați/legume crocante și sos asiatic* – 35 lei.

Sigur că o masă fără un vin bun este că un dans fără muzică, așa că la Upstairs puteți savura un *Château Domenii* – fetească albă de la DaVino – 65 lei, un *Vinul Cavalerului*, cupaj de risling cu fetească albă – 40 lei, dar și un vin francez precum *Chablis 1er Cru/Côte de Léchet* – 150 lei/sticla ori un vin italian *Fazi Battaglia Verdichio* – 60 lei sau *Greco di Tufo* – 130 lei/sticla. Încercați la vi-

nuri roșii feteasca neagră de la Domeniile Ceptura-Casa DaVino – 85 lei ori *Mouton Cadet Réserve Bordeaux* – 110 lei/sticla. Oferta în ceea ce privește desertul nu e cu nimic mai prejos.

Nougat glassé cu sos de vanilie – 12 lei, *parfé de ciocolată și zmeură* – 12 lei, *tort de brânză cu fructe de pădure și înghețată* – 12 lei,

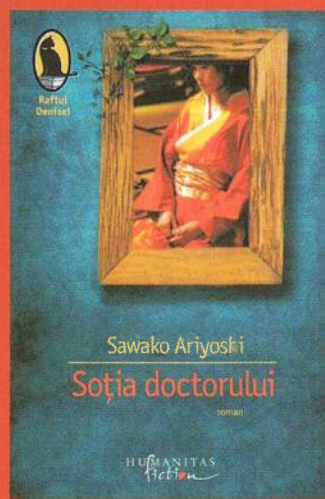
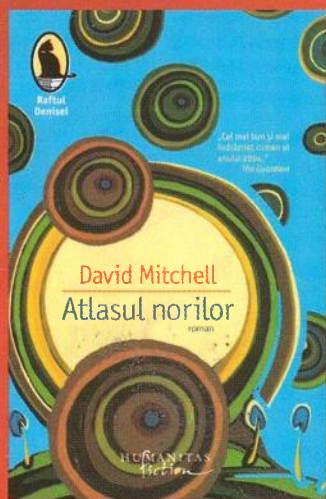
fondant de ciocolată și înghețată de vanilie – 15 lei, *tiramisu* – 10 lei. V-a plăcut? Mergeți la Upstairs!

Restaurantul Upstairs face reducere de 15% tuturor celor care vor veni cu Flacăra nr. 7/2008.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

HUMANITAS
fiction

David Mitchell

Atlasul norilor

„Cel mai bun și mai îndrăzneț roman al anului 2004.“

The Guardian

Roman câștigător al British Book Literary Fiction Award

Atlasul norilor, roman-puzzle care trece utopia neagră prin filtrul thrillerului, explorează violența mai multor lumi care o alcătuiesc pe a noastră, pornind de la ideea că „orice credință e un câmp de bătălie.“

Sawako Ariyoshi

Soția doctorului

Roman clasic al literaturii japoneze moderne

Istoria descoperirii anestezicului general, la început de secol XIX, de către medicul japonez Seishū Hanaoka, ascunde drama unei femei închinată sacrificiului. Soția doctorului este, în același timp, fresca unei căsătorii în societatea tradițională japoneză și a unui caz real cutremurător.

Laura Restrepo

Dulce companie

Roman tradus în peste douăzeci de țări

O reporteră investighează apariția miraculoasă a unui înger într-unul dintre cele mai sărace cartiere ale Bogotei. Pe măsură ce ancheta jurnalistică avansează, ies la iveală tot mai multe secrete, dar începe și o superbă poveste de dragoste. Unde se află adevărul, cine este misteriosul înger? Este oare posibilă iubirea dintre o făptură cerească și una omenească?

Pablo De Santis

Caligraful lui Voltaire

Romanele lui Pablo De Santis au fost traduse în peste cinci-sprezece limbi

Deopotrivă roman istoric, thriller și poveste de dragoste, o carte despre un secol în care mintea umană se revoltă pendulând între inventarea mașinării perfecte și misticismul cel mai înverșunat.

„Straniul, erudit și antrenant, romanul reunește geniul narativ al lui Voltaire și imaginația efervescentă a lui Borges.“

Télérama

Christopher Reich

Clubul patrioților

Bestseller Los Angeles Times

Premiul International Thriller Writers, 2006

„Iată o interpretare surprinzătoare a istoriei și consecințele ei profunde în lumea contemporană.“

Mystery News

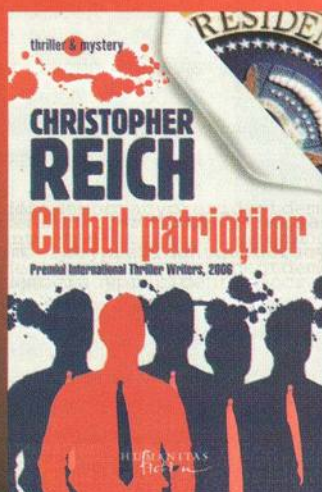
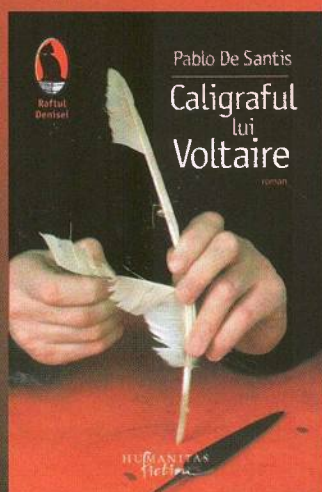
Meg Cabot

La măsura 12 nu ești grasă

Bestseller internațional publicat în cincisprezece țări

„O carte scrisă cu nerv și atât de amuzantă, încât îți vei dori câteva momente de respiro să-ți mai vii în fire.“

Publishers Weekly

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro
Pentru comenzi prin poștă:
021 311 23 30: cpp@humanitas.ro

Către redacția publicației **Flacăra**

Subsemnatul, ing. Florin Ropot, în calitate de fost director al Autorității Feroviare Române – AFER, cu sediul în București, Calea Griviței nr. 393, sector 1, instituție publică aflată în subordinea Ministerului Transporturilor, vă aduc la cunoștință gravele nereguli care se petrec la această unitate etalon a transportului pe calea ferată din România, cu recunoaștere internațională, fapte care aduc grave prejudicii materiale și de imagine acestei instituții cât și țării noastre. Concret, aici s-a instalat un climat nesănătos, prin mijloace de cea mai joasă speță și de organizații criminale s-a obținut îndepărtarea și determinat plecarea specialiștilor de mare valoare în domeniul căilor ferate, ceea ce va conduce la pierderi inestimabile și irecuperabile în acest domeniu de activitate cu foarte grave repercusiuni asupra siguranței circulației pe calea ferată, cât și pierderea tradiției și prestigiului feroviarilor români, rezultând falimentarea acestui mod de transport cât și dispariția lui. Acest lucru este dorit și acțiunile de distrugere sunt dirijate odată ce în fruntea acestei unități este un personaj care s-a evidențiat prin neprofesionalism și incompetență, cel mai slab angajat al autorității, care ca lucrător la linii s-a făcut remarcat prin pedepsele date angajaților de a căra în spinare pe distanțe de kilometri traverse de peste 100 kg, iar ca inspector teritorial avea pretenția ca subordonații să se adreseze cu apelativul de *Domnule director!* Toată lumea știe că a făcut presiuni și propuneri indecente personalului feminin din subordine, cât și teroarea și mitocănia sa în relațiile cu subordonații. Cea mai gravă abatere este la achiziții. Conform procedurii legale, AFER, ca instituție publică, trebuie să respecte prevederile OUG nr.34/2006, dar în realitate nici vorbă de așa ceva. Nu există procedură, regulament, achiziții prin SEAP. Totul se face după bunul plac al unora, achiziții la greu cu plata în numerar, achiziții de produse și servicii care nu se fac în realitate, numai plățile sunt reale, contracte care nu se respectă și nu se finalizează. Este de notorietate proiectul de modernizare și reabilitare a Poligonului de încercări feroviare de la Făurei, unic în Europa de sud-est, în care au fost cheltuite și fonduri Phare și care nici până în momentul de față nu a fost finalizat, banii s-au cheltuit și lucrarea zace neterminată cu perspective de degradare completă.

Cu deosebit respect,
Ing. Florin Ropotă

LCD-urile TV **Prestigio** sau arta Hi-Tech

Cu ecran lat de 19, 22 și 42 inch, LCD-urile TV *Prestigio* de ultimă generație și-au făcut intrarea cu mare pompă în scena pieței de LCD-uri din România. Noile LCD-uri oferă diferite opțiuni de DVD/DivX player integrat, video recorder personal cu HDD și tuner TV digital. Prețul lor începe de la 500 de dolari și ajunge până la

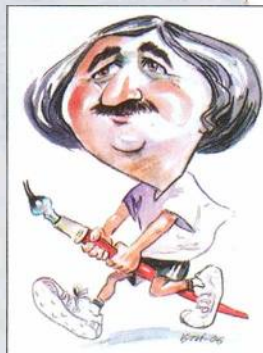

1.500 de dolari – cele de 42 de inch. Noul produs este disponibil imediat la partenerii *ASBIS România*, unic distribuitor al brandului

Prestigio. DivX player-ul încorporat este un aparat slot-load care redă pe lângă filme pe DVD (inclusiv filme codate pe DivX) și CD-uri video, MP3, CD-uri cu muzică și fișiere cu fotografii în format JPEG. Noile tipuri de televizoare includ, de asemenea, și o telecomandă care permite navigarea fără nici un efort prin toate funcțiile oferite de către televizor. Cele două difuzoare încorporate oferă un sunet stereo de calitate superioară.

Aurel Șt. Alexandrescu, în clubul așilor

Colegul nostru Aurel Șt. Alexandrescu a împlinit 60 de ani, intrând astfel în clubul așilor caricaturii europene care au atins această vârstă alături de legende ale caricaturii precum englezii Clive Collins, Roger Penwill, francezii Loup și Rouso ori românii Ciosu, Pim și Pena. Din martie 1975, când a debutat în *Flacăra*, și până astăzi maestrul a publicat peste 11.700 de desene în revistele *Rebus*, *Flacăra*, almanahuri ori calendare. Peste 30 de premii la saloanele internaționale de umor au răsplătit munca artistului. Mai mult, ALEX, cum se semnează caricaturistul, a fost inclus în 2008 în prestigioasa enciclopedie a personalităților *Hübners Who is who in Romania*. 33 de ani dedicați caricaturii, 33 de ani semnați ALEX. La mulți ani, maestre!

Lifestyle Expo la Budapesta

Consiliul de Dezvoltare Comercială Hong Kong (HKTDC) pare hotărât să cucerească și piața românească. Deocamdată, din aproape în aproape, printr-o țară vecină. Așa că sunteți invitați în capitala Ungariei, în intervalul 15-16 septembrie 2008, la *Lifestyle Expo la Budapesta*.

Evenimentul se bazează pe o colaborare, în premieră, între HKTDC și Departamentul de Comerț Exterior și Cooperare Economică al Provinciei Guangdong (GD-DOFTEC), pentru a organiza împreună un eveniment comercial de proporții pe piețele de peste ocean. Expoziția va include o mare varietate de mărfuri de calitate, de la peste 160 de companii din Hong Kong și Guangdong, vedetele fiind, desigur, vestimentația, produsele de uz casnic, aparatura electronică, electrică și echipamentele de telecomunicații.

O poveste **CIA**

O surpriză pentru cei ce urmăresc lumea specioasă (și specială!) a serviciilor foarte... speciale! MINERVA (Editura MINERVA, adică) a publicat, în Colecția *Politice*, o carte – și ea – mai specială: este vorba de *PE MARGINEA PRĂPASTIEI*, scrisă de Tyler Drumheller (fost șef al operațiunilor clandestine ale CIA din Europa) și Elaine Monaghan. Ea cuprinde, conform propriului *teasing*, mărturia unei persoane din interior, referitoare la compromiterea serviciilor de informații americane de către Casa Albă. Putea să nu intre SUA în Irak? Putea. Și de aici încep toate întrebările frustrante.

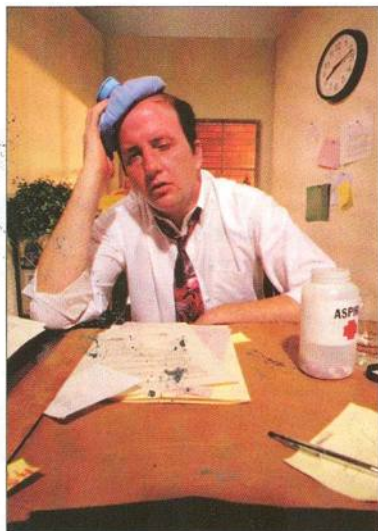
S-a lansat **Boogie!**

Materiale naturale fluide precum cașmirul, mouselina, bumbacul peliculizat cu fir metalic, lâna mercurizată sau blana viu colorată croite în stil retro cu o atitudine debordant de *fresh* s-au plimbat pe podium la lansarea colecției toamnă-iarnă *BOOGIE* semnată Dorin Negrau de la Teatrul *Metropolis*. *BOOGIE* – cea mai nouă colecție de *prêt-à-porter* toamnă-iarnă 2008-2009 este inspirată din lumea lui Mickey Mouse. *BOOGIE* adoptă liniile clare ale croielii clasice în piesele de bază ale vestimentației, cum ar fi sacoul tip bărbătesc, rochia pe corp, dar și pantalonul evazat cu manșetă.

Migrena, o durere de cap ciudată

Toți avem uneori dureri de cap, nu toți suferim de migrenă. Și totuși, migrena înseamnă să te doară capul, dar un pic altfel. La migrene durerea se resimte de la tâmpile până la ceafă, cuprinzând de obicei jumătate de cap, și durează între 4 și 72 de ore. Migrena este o durere repetitivă, care revine după una-două săptămâni, dar în cazurile severe se ajunge și la dureri de cap zilnice. Migrena afectează atât bărbații cât și femeile, dar cu precădere femeile, adică 75% dintre cazuri. Cauzele migrenei nu sunt foarte cunoscute în lumea medicală, componentele genetice (o istorie în familie a migrenei; au suferit de migrene tatăl, mama, bunicii, frații, surori) și ambientală par a avea un rol hotărâtor. Dintre factorii extragenetici care duc la apariția migrenelor putem enumera: stresul – depresia, anxietatea, șocul, excitarea, furia; alimentația – ciocolata, berea neagră, vinul roșu, prăjelile; anumite modificări hormonale – perioada menstruală, tratamentele hormonale, anticoncepționalele; modificările meteo – căldură prea mare, presiune atmosferică scăzută, schimbări atmosferice – ploaie. De asemenea, o serie de medicamente luate pentru tratarea altor boli pot determina dureri de cap, de exemplu nitroglicerina, în problemele cardiace. Muzica ascultată la maxim, zgomotele puternice, mirosurile și lumina puternică dau și ele migrene.

Migrena afectează atât bărbații cât și femeile, dar cu precădere femeile, adică 75% dintre cazuri. Cauzele migrenei nu sunt foarte cunoscute în lumea medicală, componentele genetice (o istorie în familie a migrenei; au suferit de migrene tatăl, mama, bunicii, frații, surori) și ambientală par a avea un rol hotărâtor. Dintre factorii extragenetici care duc la apariția migrenelor putem enumera: stresul – depresia, anxietatea, șocul, excitarea, furia; alimentația – ciocolata, berea neagră, vinul roșu, prăjelile; anumite modificări hormonale – perioada menstruală, tratamentele hormonale, anticoncepționalele; modificările meteo – căldură prea mare, presiune atmosferică scăzută, schimbări atmosferice – ploaie. De asemenea, o serie de medicamente luate pentru tratarea altor boli pot determina dureri de cap, de exemplu nitroglicerina, în problemele cardiace. Muzica ascultată la maxim, zgomotele puternice, mirosurile și lumina puternică dau și ele migrene.

Beneficiați de ceaiurile naturii!

Ceaiul din frunze de afin

Afinul este folosit la prepararea a numeroase remedii naturiste datorită efectului său diuretic, antidiareic, hipoglicemiant, astringent, bacteriostatic. O infuzie de două lingurițe de frunze opărite în 500 ml de apă, din care cantitate se bea de trei ori pe zi, poate ameliora diareea, infecțiile urinare sau uremia. Pentru obținerea unui efect mai bun și mai puternic, la cantitatea de fructe se mai pot adăuga înainte de fierbere 10 g

flori de mușetel (romaniță), 0,5 g frunze de mentă și chiar 0,5 g de coajă de stejar. Pe lângă infecțiile urinare și uremie, ceaiurile din frunze și fructe de afin ajută la gută și reumatism. Afinul este un bacteriostatic, se reco-

mandă în ameliorarea proceselor de fermentație și putrefacție intestinală: Infuzia din fructe de afin se mai folosește în tratarea gastritei, acidității scăzute a stomacului, calculilor (pietre la rinichi) și în combaterea metabolismului (schimbul de substanțe) dereglat. Diabeticii vor bea câte una-două cești pe zi (scade zahărul din sânge) adăugând la frunzele de afin

părți egale de păstăi de fasole și frunze de dud.

Ceaiul de măselariță

Măselarița este o plantă toxică, ce face parte din familia *Solanaceae*. Toxicitatea acesteia este cauzată de cele două atropine: hioscină și hioscinamină. Cu toate acestea ea este utilizată în scop medical. În cantități foarte mici are proprietăți anestezice, antispasmodice, sedative și antinevralgice. Nu trebuie folosită zilnic deoarece prezintă un mare grad de risc. Frunzele se consumă sub formă

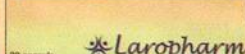
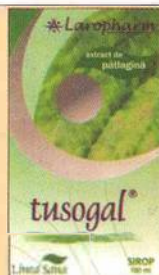
de infuzie sau se utilizează extern. Ceai: o linguriță de frunze fierte timp de cinci minute în 250 ml apă. Se bea o cană de ceai în decursul unei

zile, în înghițituri mici. Extern se aplică sub formă de comprese: frunzele mărunțite se amestecă în părți egale cu untură și se aplică pe zonele afectate. Ceaiul de măselariță calmează durerea de dinți, dacă se ține în gură la măselele/dinții afectați o perioadă, după care lichidul se scuipă afară.

...pagina realizată de **Alice-Claudia Gherman**

● **Dormiți opt ore pe noapte!** ● **Evitați alimentele care favorizează migrenele (ciocolata, berea neagră etc.)** ● **Masați-vă blând capul, de multe ori are un efect mai bun decât recurgerea la medicamente** ● **Retrageți-vă într-o cameră liniștită și puneți-vă o muzică ambientală în surdina** ● **Faceți sport, dar luați-o ușor cu exercițiile fizice pentru a nu declanșa migrena prin efort brusc** ● **Nu apelați la analgezice în exces, fiindcă, în timp, ele își pierd efectul și trebuie să luați din ce în ce mai multe calmante ale durerii** ● **Consumați vegetale, fructe, cereale, țărâțe** ● **Evitați alcoolul, tutunul și cafeaua, acolo unde crizele migrenoase nu răspund la nici un fel de tratament** ● **Infuziile de busuioc, mușetel și bănuței sunt tratamente adjuvante în cazul migrenei.**

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

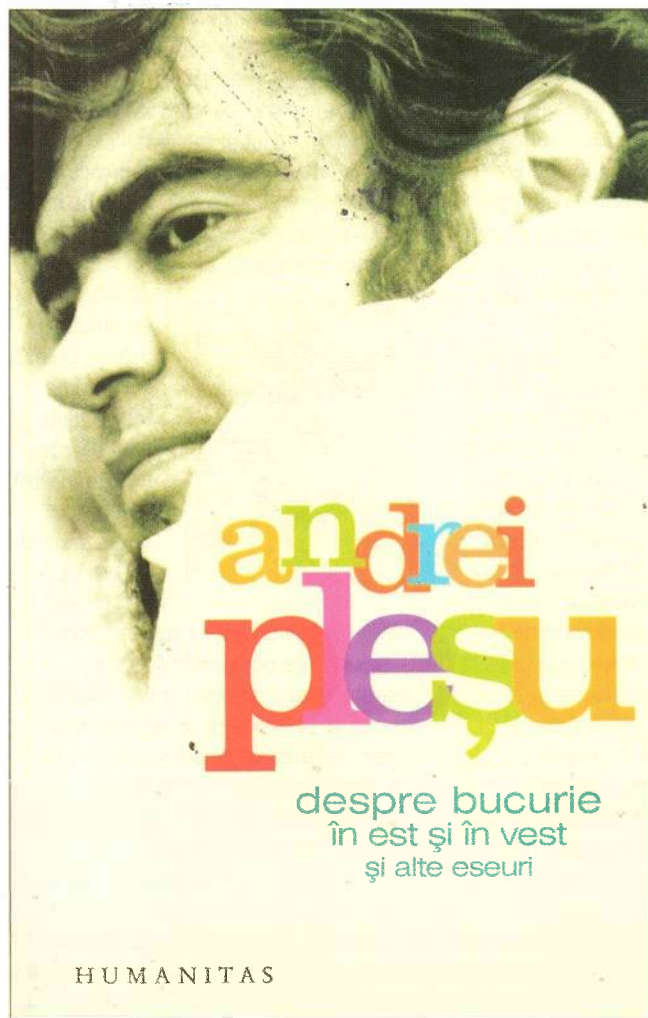
Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.07.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

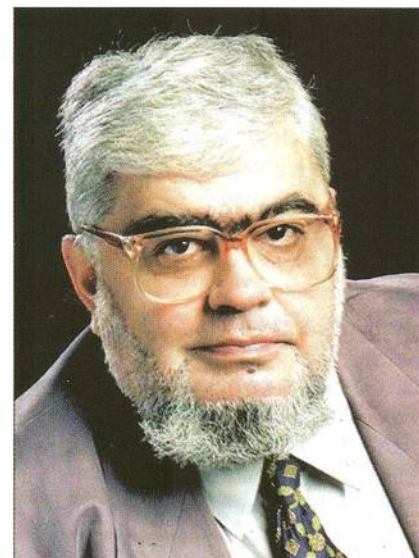
Concurs
Laropharm

ANDREI PLEȘU, DESPRE BUCURIE, ÎN EST ȘI ÎN VEST

Recunosc, am obiceiul să citesc fiecare carte cu creionul/pixul în mână. La Pleșu, însă, figura nu ține. Asta e: Andrei Pleșu e mult prea bonom, mult prea „destins”, pentru a-l categorisi, așa, sec, dintr-o dată: „filosof”. E mai mult un gânditoriu „sglobiu”, care se joacă, jonglează cu noțiunile, are „dribling”, pare că își face mâna și, când scrie despre lucrurile (mai) grele, le expediază magistral din *poignée*. Structura lui e... (mai) *spuma zilelor*, spuma lumii. Și, totuși, să începem cu (doar) câteva adnotări pe marginea conținutului de idei. „Dificultățile cu care se confruntă Europa de Est în perioada post-comunistă se explică, în mare măsură, prin insuficiența numerică și calitativă a elitelor,

drept care *reinventarea* lor e vitală”. Fără îndoială, da, căci un asemenea lucru pare să fi ajuns un truism ideatic al perioadei pe care o traversăm. Nu numai că nu are cine să ne conducă, dar nu are nici cine să ne furnizeze repere, să producă sistem de referință, să fixeze jaloane. „Dar, continuă Pleșu, contextual global, ideologia dominantă la această oră înclină mai curând spre *relativizarea elitelor*”. Ceea ce s-ar putea traduce prin ceea ce și trăim noi: *tabloidizarea* existenței. Și, pe bună dreptate, ideea se continuă: „Numai că, de data aceasta, am de adăugat o nuanță care mi se pare esențială: cred că întârzierea noastră nu e, în acest caz, nefastă. Cred că e preferabil să ai dinainte perspectiva unei refaceri a elitelor decât pe aceea a nivelării lor.” Consecința relativizării elitelor este confuzia drumului pe care urmează să o apucăm. Andrei Pleșu nu face figura filosofului „serios”: el relativizează chiar nivelul discursului, îl relaxează, fără, însă, a-l coborî în *pedestru*. Sub bonomia aparentă, ținuta & altitudinea discuției nu pierd cote. Sigur, acum trebuie să luăm în discuție și condiția specială a lucrării prezentate, care e, mai mult, sub forma unei conferințe – una care, firesc, trebuie să beneficieze de veleitățile oralității. Și totuși, Andrei Pleșu joacă, uneori, doar masca unui colocvial. Ne păcălește. Spuneam că e prea „destins” pentru a fi filosof, dar, ei bine, tensiunea discursului se întinde, totuși, între amfitrion și musafir, musafirul fiind cititorul. Pleșu este dezbărat de obiceiul maniacal al filosofilor de a simula rigoarea, el fiind mai mult „artist”, mai degrabă „creator”. Nu-i pasă lui dacă a pus conceptul „la spîț”, deși îl pune. Nici silogismul nu e *tiré à quatre épingles*, dar, deasupra apelor textului, plutește un suflu de viață, duh de armonie. Se vede că scrierile despre artă (vezi anii '70) îi slujesc la ceva, pentru că textul e afănat, poate vorbește despre schimbarea forțată a compoziției sociale, în anii '60, în anii comunismului, ca despre o operă alchimică la negru. O operă malefică. Între

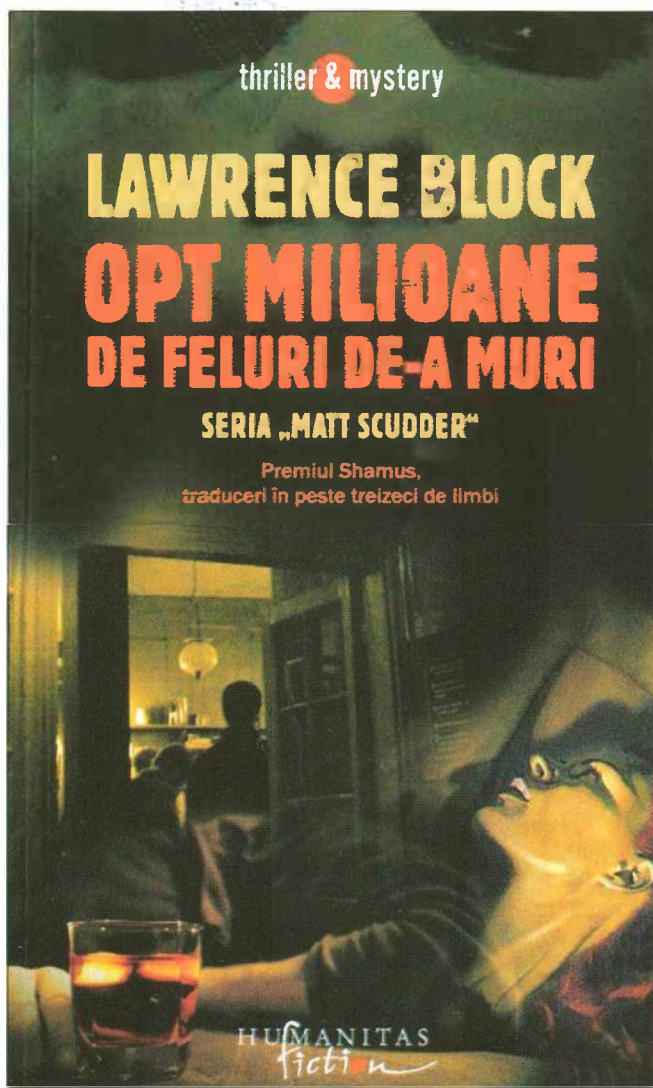

discipolii pălănișeni, Pleșu făcea figura „celui mai iubit ucenic”, deși, poate, o mare iubire secretă a lui Noica se îndrepta mai degrabă (și) către Gabriel Liiceanu. Multă vreme, cei care observau evoluția lucrurilor au pendulat între acești doi poli ai demonstrației „nicasiene”: Pleșu sau Liiceanu? Aceasta era și întrebarea, cum oădinoară, cu mai bine de două decenii înainte: Sorescu sau Stănescu. Timpul a ales, în acel caz. Stănescu. Aici, între discipolii lui Noica, timpul mai stă, încă, să aleagă. Mai stăruie. Deocamdată, Andrei Pleșu este foarte iscusit în a amesteca tonul dramei cu cel al comediei, astfel încât trecutul, trecutul nostru personal & dureros, deși „împachetat” și livrat pentru alții, pentru occidentali mai întâi, iar mai apoi pentru noi, devine mestecabil. Sau, cel puțin, mai ușor de îngurgitat și rumegat, fără ghionturi. Textul lui Pleșu e, aparent, „fără pretenții”, democratizat. Sub această ușurătate simulată, cititorului i se strecoară cele mai dure amintiri. Ce pare hâtru/șotie/poznă ambalează, de fapt, o istorie prin care am trecut, uneori cu ignoranță (cu maximă ignoranță!) – și care ne marchează viața. Chiar și acum. Filosoful deghizat rămâne, în străfunduri, un moralist convins de efemerul lumii.

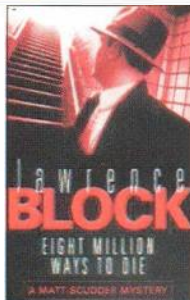
(text Mihail Gălățanu)

LAWRENCE BLOCK

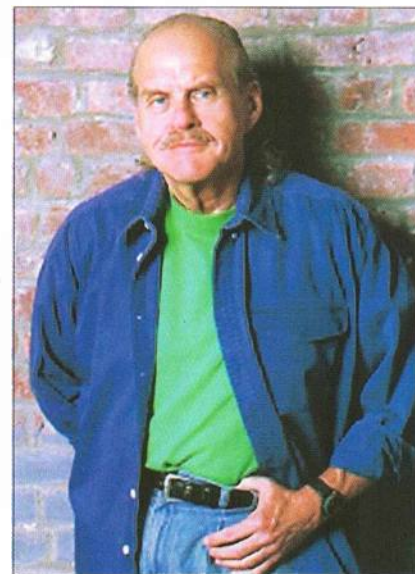
AUTOR HUMANITAS

În România, Lawrence Block este un autor *Humanitas*. Și nu este deloc un lucru fără de *asset*. Cum scrie Block? Cu umor, cu nostalgie, cu un soi de reverie bonomă&ba-hică&poetică în același timp. Și titlurile sale, iată, sunt pe măsură. De la **Când sfânta crâșmă se închide...** până la **Opt milioane de feluri de a muri**. Recunosc, primul care mi-a atras atenția asupra stilului lui Block a fost chiar George Arion, care are o „ureche” cât se poate de *armonică* vizavi de romanul polițist. Obsesia lui Lawrence Block este îndreptată spre crearea de personaje. Și primul dintre ele este chiar prototipul detectivului de metro-

polă americană – New York, Mathew Scudder. Matt e un personaj care, chiar de-ar fi construit și pe computer, e făcut special ca să te îndrăgostești de el. Dozat perfect: 20% ironie, 10% fair-play, 10% „autosinceritate” practică cu un oarecare stoicism etc. De profesie, Matt e om. După prezentarea de pe coperta 4, „uneori detectiv particular”. Meseria lui e *să trăiască*. Și atât. Restul, decurge din asta. Cele două cărți publicate până acum de Block la *Humanitas* „curg” una din alta în mod firesc. Par a fi una – și atât. Ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă unitate stilistică, de personaje, a mediilor în care acestea se mișcă, aceeași atmosferă etc. Atmosfera prefigurăază un pic *chill-out* (n-am ajuns, e drept, la sinuciderile EMO). Dar vremea curge, în cărțile lui Block, ca whisky-ul, pe pereții unui pahar melancolic. Cu gheață. Pe atmosfera toridă care bâzâie, asemenea muștelor, în epicul Block. Oricum, dacă o să căutați *thriller* în Block, *no way, you'll not gonna get it, man*. Scudder este un personaj cu „carnăție”, nu e unul care să fie golit pe dinăuntru de caracteristicile umane până ajunge o mașină de anticipat, ochit, ucis, cam cum se petrec lucrurile în romanul polițist mediocru. El „ține” la clienții săi, la oamenii pe care îi întâlnește. Se învâрте într-o miriadă de medii sociale. Ca autor, Block e un iconoclast, lucrează cu intuiții și finețuri. Ei bine, însă, cei care caută cu tot dinadinsul *action* ar putea să plece oarecum dezamăgiți, pentru că el nu scrie deloc de dragul *acțiunii*. Acțiunea nu are ritm, nu are trepidatie, nu te ține încordat. Lawrence Block vrea, mai curând, să te bage în/sub pielea personajelor. Să te facă atent asupra tuturor celor opt milioane de feluri de a muri, pentru că fiecare moare în felul său. Un fel care ne aparține întrutotul, printre, poate, puținele. Dacă sunt mistere, ele sunt de profunzime, țin de caracter, de tipologii, de reflexele personale, de modul de a gândi, de comportament. De exemplu, întrebarea minoră, dar, pesemne, pe alte coordonate, fundamentală: de ce lipsesc prosoapele din camera crimei? Și aici scenariile pot fi, dacă nu infi-

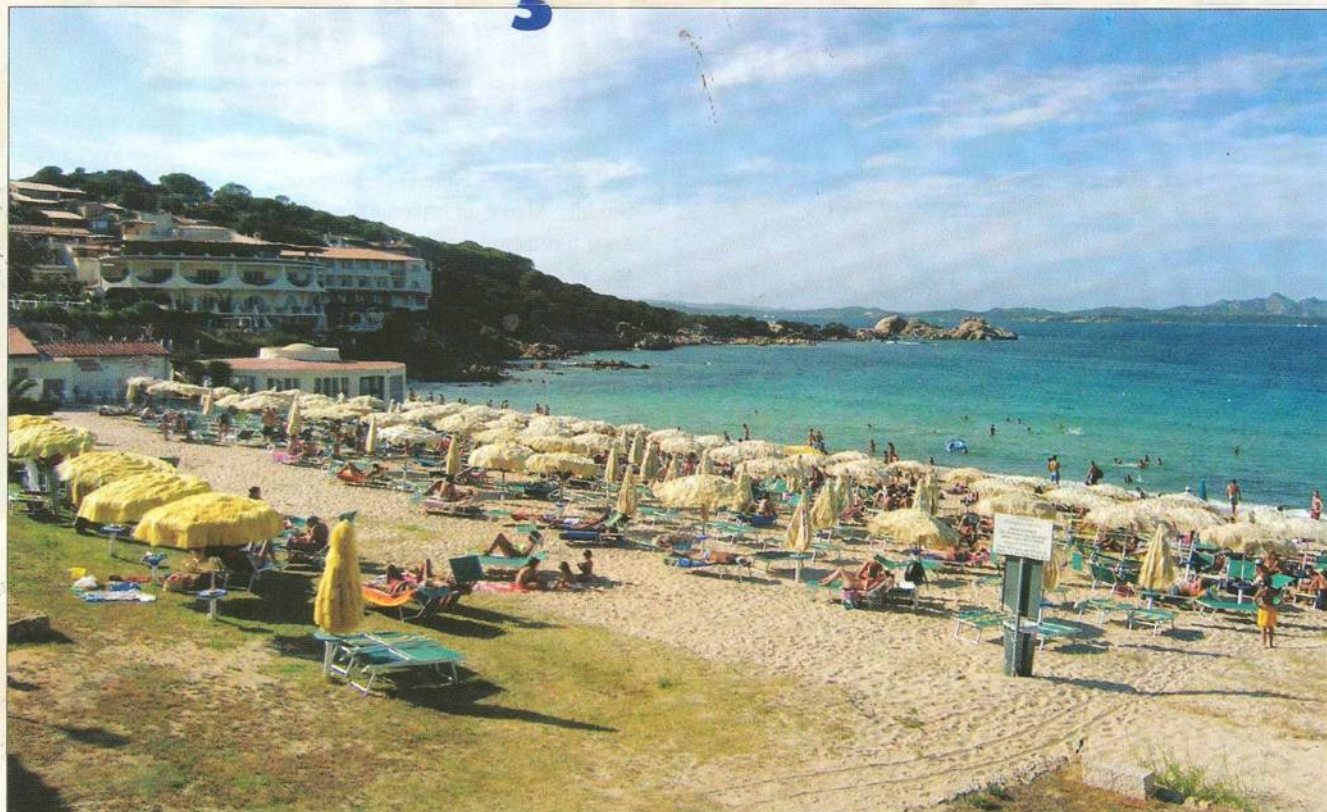

nite, măcar multiple. Personajul numărul unu, chiar Matt Scudder, luptă din greu cu băutura. Se înșală; se păcălește, cade în genunchi, ajunge în ultimul stadiu – și o ia de la capăt. Se luptă cu ratarea, propria ratare, dar și cu lumea-asta care, de fapt, este cauza adâncă a ratării – sau, cine știe, poate că ea, cauza, se află chiar în noi, în cele mai profunde măruntaie. El profesează ceva între stoicism și scepticism social, uneori simțăminte duse până la blazare. Investigând cazuri, el dă peste psihologii, dezgroapă drame personale, se raportează, recurent, la propria sa familie destrămată. Prilej pentru autor de a face portretul „lăptăresei din Wisconsin”, al peștelui-iubitor-de-târfe (un fel de *tătic* al lor!) Chance, „surorilor-întru-îndeletnicirea-prostituării” care sunt Fran sau Donna. *Policier*-ul, cât e, se întâmplă printre picături. Matt este prea ocupat cu *trăvествirea* sa în pielea personajului care, de regulă, stă la un bar – și atât. Arde gazul, adică. În rest, cumva, viața curge pe lângă el. Mi-a trecut prin cap să interpretez cărțile lui Block și ca niște cărți despre dragoste, dragostea ratată, care te pune să te afunzi cu picioarele în cărciumă – și să bei până *la loc comanda*, până te dizolvi, până uiți de tine, până nu mai ești identitate. Până **nu mai știi** cine ești – și este motivul pentru care detectivul Scudder cunoaște atât de multe avataturi, picarești & existențiale. Și, nu în ultimul rând, profesionale. Cred că vorbim, mai degrabă, de o lectură agreabilă pentru cei care vor să citească *proză* – și atât, decât **numai proză polițistă**, pur și simplu.

(text Mihail Gălățanu)

De senzație, Sardinia și Mallorca

O plajă
virgină,
o mare
amețitor
de turcoaz și
un apus de
soare care te
zăpăcește, în
Sardinia...
Capul
Formentor,
Valdemossa,
satul unde
s-au iubit
Chopin și
George
Sand, în
Mallorca.

Resort-uri aglomerate, beach-uri singuratice

Un loc perfect pentru aventură, relaxare, mâncare organică. Timpul pare un concept destul de funny în Sardinia. Un magazin, de exemplu, poate fi deschis și închis uneori în funcție de pofta de somn sau cheful de mâncare ale stăpânului. Poți sta și o oră la poșta ca să trimiți o vedere. La restaurant, o să ceri de câteva ori nota, dar nu pentru că nu ai fost remarcat, ci pentru că gazdele tale vor să se asigure că ai mâncat și ai băut bine. În Sardinia, nimeni nu se grăbește. Totul arată bine, plajele strălucitoare, marea de cristal, cetățile antice. Coasta e sublimă, principalele orașe sunt întinse de-a lungul ei, palatele și bisericile, zărite din larg, sunt fantastice. Există *resort-uri*, ca peste tot în lume, cu restaurante romantice și discoteci sub cerul liber. Cea mai cunoscută zonă este Costa Smeralda. Are țărmuri înguste cu nisip fin, cuibărite între stâncile celor 80 de golfulețe de pe coasta de vreo 55 de kilometri. Cele mai multe

plaje sunt atât de retrase încât cea mai bună variantă de a ajunge la ele este barca (sigur, sunt și *beach-uri* aglomerate la care se ajunge cu mașina). Din Liscia di Vacca (o zonă ce aparține de Porto Cervo) o să vezi un peisaj captivant: o panoramă unică a parcului național din insulele Maddalena și Caprera. Șapte insule mai măricele și încă 20 mai mici ne servesc un paradis sălbatic de excepție. Dacă ai noroc, poți să zărești grupuri de delfini care se joacă în apele limpezi și cristaline.

Tips-uri

- În Sardinia poți ajunge cu ferryboat-ul din Italia continentală, de la Genova, Civitavecchia sau Livorno. Ai porturi în nordul insulei (la Olbia, Porto Torres, Golfo Aranci), în sud (la Cagliari) sau în est (la Arbatax).
- Să nu-ți sară cumva țăndăra dacă vreun sardinian o să-ți recomande călduros să mergi la... Pula. Este una dintre cele mai drăguțe întinderi de plaje, presărate de golfuri și peșteri. Nu departe de exoticele *beach-uri* poți să vezi un amfiteatru

roman, care iese direct din mare (este așezat pe o limbă îngustă de pământ, dominată de un turn spaniol) și care găzduiește în fiecare vară un festival muzical. ● Nu pleca din Sardinia fără să încerci câteva dintre bucatele locale: friptura de purceluș în lapte (cunoscută sub numele de *porchetto*), fragii cu moluște, *burrida* (un fel de cârnaț din pește), friptură de oaie... de la munte, melci, chiar și peștele prăjit are un gust special, datorită condimentelor secrete folosite de bucătarii locului. ● Ia-ți neapărat niște creme anti-tânăr, sunt destul de mulți, dar așa o să-ți dea. ● Dacă închiriezi o mașină, ai grijă să nu pleci la drum decât cu rezervorul plin; distanțele între stațiile de alimentare, mai ales la țară, sunt foarte mari.

Shopping, marine, mănăstiri

Palma de Mallorca e o combinație delicioasă de nou cu vechi, în partea centrală sunt străduțe înguste, cu clădiri specific spanjole, iar pe Paseo Marítimo, bulevard situat pe malul mării, se alintă la soare niște blocuri trendy, cu geamuri largi și terase cu flori. Aproape de port, se află Porto Pi, un mall celebru printre shopping-maniaci. De fapt, Palma e un paradis

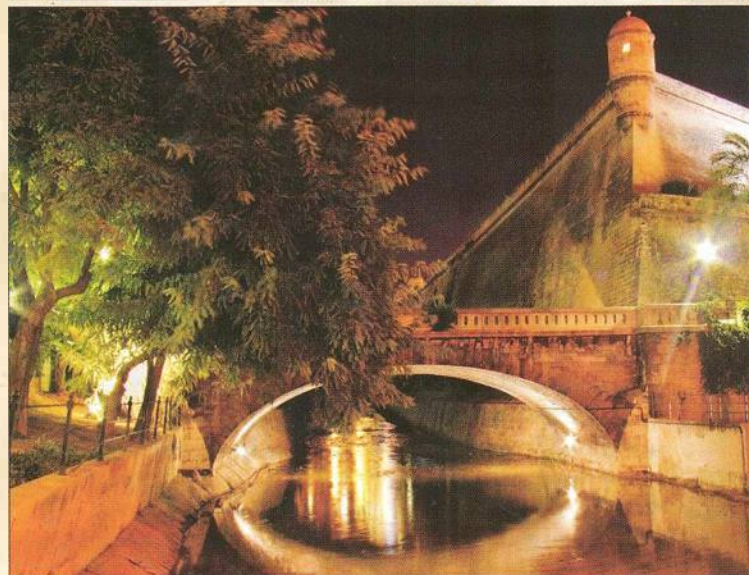
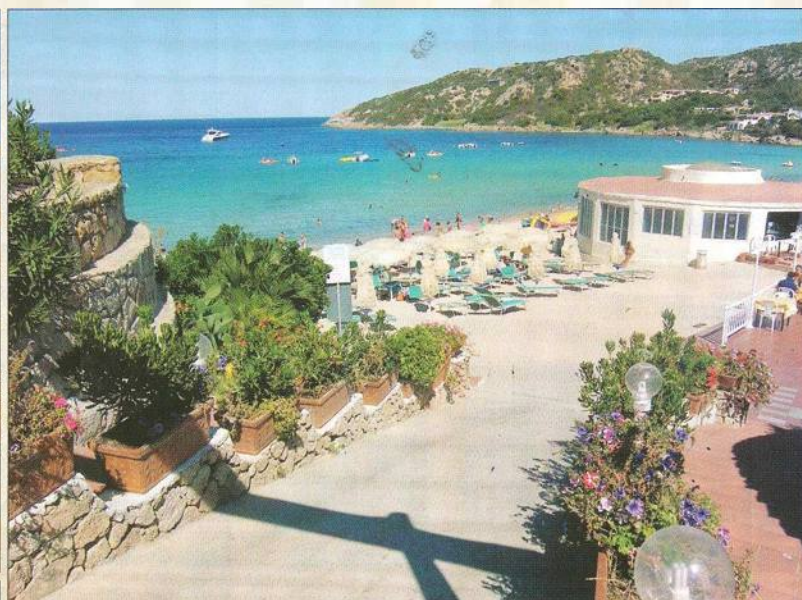
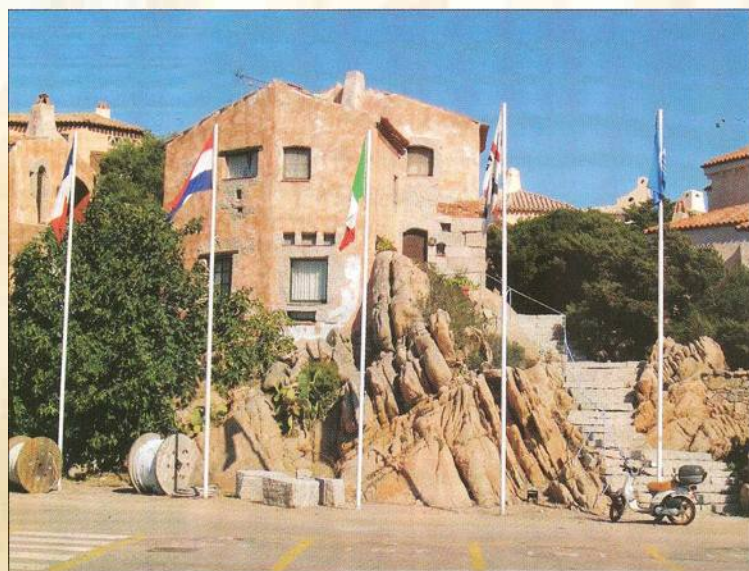
pentru cumpărături, toate mărcile spanjole arhicunoscute (*Zara, Mango, Bershka, Stradivarius* etc.) sunt puternic reprezentate, o să le vezi pe magazinele pe Avenida Juame III, cea mai exclusivistă stradă pentru cumpărături din Palma. Prețurile au tot timpul un discount generos. Eu, unul, n-am ratat El Corte Ingles, un fel de magazin universal de lux. Dacă ești fan *Versace, Gucci, Louis Vuitton* ș.a., acolo găsești tot ce vrei. De la Castelul Bellver, situat în vârful unui deal, se vede toată Palma, inclusiv catedrala Seu, portul și marina cu yacht-uri luxoase. De neratat: peștera Dracului, aflată în apropiere de Porto Cristo, un orașel cu un port micuț. O să vezi un lac subteran (cel mai mare din Europa) și un spectacol de muzică simfonică și lumini. În partea de nord-est se află Capul Formentor, o stâncă înaltă de 384 de metri, locul de întâlnire al vânturilor. Peisajul e spectaculos, țărmul stâncos contrastează cu marea albastră și pădurile verzi. De acolo, trecând prin Port de Polença, intri pe teritoriul fantastic al Sierrei de Tramuntana, te oprești în frumosul Port de Soler și ajungi în cele din urmă în Valdemossa. Sus, la mănăstirea din zona centrală, au stat cu chirie și s-au iubit ca-n romane George Sand și Chopin.

Ce mănânci, ce bei, unde te distrezi

Nici o zi fără fructe de mare și pește. Mallorchezii gătesc excelent, crevetții la grătar sunt dulci și nu îngrașă, peștele îl găsești în varianta grill sau cu diverse sosuri și poți să-l combini cu orez sau cartofi natur, ca și la noi. *Paella* cu fructe de mare sau cea mixtă, cu carne de pui și de porc, e un *must-eat* în Mallorca. O tigaie de *paella* pentru două persoane costă în jur de 17 euro. Iar prânzul n-ar fi complet fără un pahar de *sangria* cu fructe și multă gheață. Un litru costă 9-12 euro.

În Playa de Palma, toate terasele se închid la 12:00 fix. Distracția se mută în cluburi și discoteci, cele mai multe dintre acestea sunt subterane (la propriu, construite sub pământ). Se intră ca la metrou, după ce stai la o coadă disciplinată, cu o cartelă care-ți punctează timpul și băuturile consumate. Plătești la intrare 3-5 euro, iar când pleci, restul consumației. Halba de 1 litru e înlocuită cu pahare de plastic, dar paiele de 1 metru sunt nelipsite din decor.

text și foto: Ciprian Enea

Cele mai bune oferte:

SARDINIA

Agencia *Cocktail Holidays*; www.cocktailholidays.com, 021/319.77.94

● Hotel *Cala di Falco* 4* – de la 620 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

Agencia *Prestige Tours*; www.prestige.ro, 021/319.77.94

● Hotel *Dune Village* 4* – de la 754 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

TENERIFE

Agencia *Prestige Tours*; www.prestige.ro, 021/319.77.94

● Hotel *Sol Tenerife* 4* – de la 525 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 6 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

Agencia *Cocktail Holidays*; www.cocktailholidays.com, 021/319.77.94

● Hotel *Tropical Playa* 3* – de la 602 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 6 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

Vară cu cărți

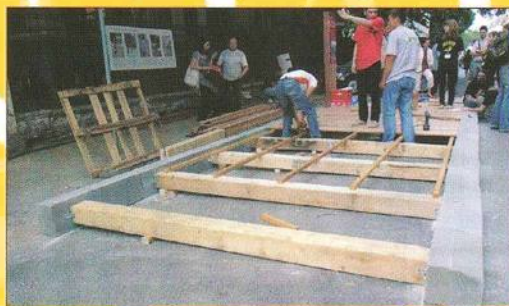
O vară care a debutat fierbinte a cuprins trei evenimente speciale în iunie. Primul, festivalul de la Neptun. La care a venit și Orhan Pamuk, laureatul Premiului Nobel în 2006, care are, deja, o serie de autor în curs de apariție la Editura Curtea Veche.

● **FESTIVALUL DE LA NEPTUN-2008.** Festivalul a început în forță, cu comunicări pline de dezinvoltură și recitaluri. În rest, nu a ieșit din rigoarea obișnuită. Remarcabilă comunicarea susținută de Mircea Iorgulescu. Între comunicările moderate de Nicolae Manolescu, a mai fost bine prizată și cea a poetei Irina Denejkina, poetă răsplătită și ea cu un premiu. Cu toate că, la fel de mult (dacă nu cumva, mai întâi!), Lidija Dimkovska merita o distincție specială. Ultimul, dar nu cel din urmă recital de poezie, cel al lui Mircea Dinescu, a readus, pe buze, gustul mării poeziei. O surpriză a fost și prezența ministrului Adrian Iorgulescu, ca... poet! ● **TÂRGUL DE CARTE.** Târgul de carte a avut drept caracteristică o spațializare mai relaxată, standuri mai aerisite – și câteva noi edituri, temerare, *new entries* ale jargonului nostru recent & livresc. Printre cele noi și viaie, ar fi de semnalat Editura ART. ● **PREMIILE UNIUNII SCRITORILOR.** Pentru prima dată, premiile au fost decernate la târg – și înaintea plecării la Neptun. Printre premiați, Șerban Foartă, care merita, de multă vreme, și cu asupra de măsură, un premiu U.S., dar, din nefericire nu îl luase, dar și Mircea Cărtărescu, ale cărui pagini de cărți s-a zvonit că ar fi fost arse la Iași. Neîndoielnic că un asemenea tratament aplicat operei lui Cărtărescu este inadmisibil, deși i s-a și dat o ampoare nejustificată, el fiind, la rădăcina lucrurilor, o dezinformare și o neghiobie. Care ar putea concura la titlul de „gugumănia anului“.

Votați podul de lemn

Grupul de firme de arhitectură POINT4 și revista *Arhitectura* vă invită să participați la realizarea unui proiect urban: un trotuar din lemn care reface, în mod simbolic, Podul Mogoșoaiei. Puteți testa acest trotuar din lemn și decide dacă doriți realizarea lui la o scară mai mare, pe Calea Victoriei. „Actuala piață a Revoluției rămâne, după 15 ani de proiecte

grandioase, același hău neprietenos, pe care îl poți traversa navigând printre mașini și bannere. Până la realizarea marilor viziuni, vă propunem un proiect mic, ușor și ieftin, un pod din lemn care vă ajută să traversați în mod firesc zona”, susține arhitectul

Justin Boroncea, unul dintre autorii proiectului. Podul, amplasat în fața librăriei *Cărturești*, va rămâne expus votului public până pe data de 14 octombrie. Puteți vota pe site-ul www.arhitectura1906.ro sau la fața locului, prin intermediul unei urne mobile.

O nouă televiziune online

Piața online se va îmbogăți, în curând, cu un nou produs: SENSOTV.RO, o televiziune online diferită de cele deja existente în România. WWW.SENSOTV.RO va conține cinci canale: SENSOTV HEALTH CHANNEL, SENSOTV LIFESTYLE CHANNEL, SENSOTV URBAN ART CHANNEL, SENSOTV EXTREM SPORTS CHANNEL și SENSOTV MUSIC CHANNEL. Pentru mai multe detalii, puteți accesa pagina <http://www.sensotv.ro>.

Martin Heidegger,

Ontologie, Hermeneutică Facticității. Humanitas Clasic. Am spus/scriș, Heidegger e unul dintre preferații mei, nu degeaba am scris o carte care îi e consacrată (*A FI LAOLALTĂ*). Și pentru că din el se trag protagoniști importanți ai filosofiei contemporane: Emanuel Levinas, Ponty ș.a. Din seria de autor dedicată lui Heidegger.

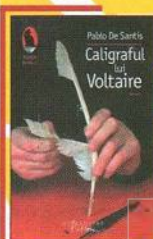
Novalis,

Între veghe și vis, Fragmente romantice. Humanitas Clasic. Poți să spui/să crezi că Novalis e retro, dar nu caduc. Uimirea mea a fost îndreptată spre cât de „proaspătă” este observația fină, riguroasă, lucidă, a acestui mare spirit peste care s-au așezat trei surte de ani, dar nu praful...

Cristopher Reich,

Clubul patrioților. Humanitas Fiction, Thriller & Mystery. Răpire, urmărituri cu sufletul la gură, viața la limită, acuzație de crimă, povești de succes, acțiuni: toate într-un cocktail trepidant. O carte pentru vacanță – și nu numai. De la istorie la America din contemporaneitatea imediată, la Wall Street, la alte mituri & miraje în care încă (mai) credem...

Pablo De Santis,

Caligraful lui Voltaire. Numai personalitatea lui Voltaire, singură – și ar fi în stare să ademenească o liotă de cititori în carte. Ficțiune altoită pe istorie. Protagonist: Dalessius, „caligraful lui Voltaire”, cel care explorează Lumea Nouă.

Marius Oprea,

Adevărata călătorie a lui Zahel. Humanitas Clasic. Cu subtitlul V. Voiculescu și taina Rugului Aprins. Marius Oprea este una dintre valorile indiscutabile ale leatului meu. Și prin faptul că și-a susținut credința prin suferință. Dar și prin *Solo de tamburină*, prima sa carte, sau *Pauză de respirație*, antologie colectivă.

Andre Scrima,

Comentariul integral la Evanghelia după Ioan. Humanitas Clasic. Scrima nu e un simplu comentator, nici un simplu membru al „Rugului Aprins”. Este un exemplu de „viața ca operă, opera ca viață”. După Steiner (și după câți alți mulți comentatori), o asemenea exegeză reprezintă o piatră temeinică de încercare.

J. M. Coetzee,

Maestrul din Petersburg. Humanitas Fiction, Raftul Denisei. Laureatul Premiului Nobel (în detrimentul altor mari scriitori concurenți!) este premer de această faimă ca de o aură. O miză uriașă, în acest volum, care gravează în jurul lui Dostoievski. De fapt, mai mult decât un omagiu necanonic.

Gregor von Rezzori,

Memoriile unui antisemit. Humanitas Fiction, Raftul Denisei. Ca să devină o suferință credibilă, antisemitismul trebuie trăit pe viu. Și, prin consecință, astfel argumentat. Cartea lui von Rezzori te învață să îți accepți altfel familia, strămoșii, obârșia, în ultimă instanță viața, existența ta personală.

JOCURILE MINTII

Partea I – CUVINTELE ÎNCRUCIȘATE

Conform *Wikipedia*, cuvintele încrucișate reprezintă una dintre cele mai răspândite variante de exerciții mentale din lume. Dacă adaugi plăcerea jocului, satisfacția confirmării propriei inteligențe și culturi generale și bucuria de a învăța lucruri noi, ai rețeta perfectă a unui exercițiu al minții care creează ușor dependență. Începuturile jocurilor de cuvinte coincid cu primele scrieri secrete antice, ulterior cristalizate în diferite specii rebusiste. Dar regele acestora rămâne careul de cuvinte încrucișate, cunoscut de noi, românii, sub denumirea de *rebus*, ca formă spontană de omagiu adus publicației care, de 77 de ani, a fost și rămâne revista de suflet a peste 700.000 de dezlegători în fiecare lună, Revista *Rebus*, editată de grupul editorial *Publicațiile Flacăra*.

apare prima problemă de cuvinte încrucișate din Europa, în ziarul londonez *Morning Post*, iar după numai doi ani numărul de exemplare vândute din volumele de *cross words* în S.U.A. și în Anglia depășește 10 milioane.

În Franța, revista pariziană *Dimanche Illustre* găzduiește, la 23 noiembrie 1924, primul careu de *mots en croix*, exemplu urmat imediat de un mare număr de ziare franceze. Francezii au pretins însă că, deși

cuvintele încrucișate au venit din S.U.A., ele sunt totuși de origine franceză, având la origine cuvintele în pătrat, în triunghi, în romb, în stea, care erau publicate, în jurul anului

1850, în presa franceză, la rubrica *Jeux d'esprit*; dar acest gen de probleme, rezervat, cum spunea Balzac, edipilor de la *Café du Commerce*, a

Entuziasmat de avântul pe care l-au luat aceste jocuri în țările occidentale, de faptul că în unele orașe din America fuseseră adoptate în mod oficial pentru predarea materiilor prea aride, Pamfil

Seicaru hotărâște în 1938 să înființeze și în coloanele ziarului *Curentul* rubrica jocului de

cuvinte încrucișate, ce va apărea regulat de două ori pe săptămână, în fiecare joi și duminică. În plus, convins de utilitatea unei reviste închinată exclusiv acestor jocuri, accepta să patroneze apariția *Revistei jocurilor – REBUS* în editura ziarului *Curentul*.

E lesne de înțeles atracția pe care acest joc al literelor a exercitat-o asupra scriitorilor, ei înșiși magicieni ai cuvântului; fie dezlegători și compunători de marcă sau doar aspiranți, și-au legat numele de definiția rebusistă Camil Petrescu, Ion Minulescu, Mihail Sadoveanu, Cezar Petrescu, Mihai Dragomir, Tudor Mușatescu, Hortensia Papadat-Bengescu și, nu în ultimul rând, Tudor Arghezi, care publică în 1934 *Cuvinte potrivite și... încrucișate*, carte prin care a condus mulți îndrăgostiți de poezie către cuvintele încrucișate și mulți „crucișologi” către poezie.

Rebus – iulie 2008

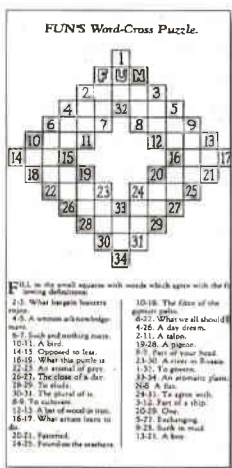

Cel mai prolific compunător de cuvinte încrucișate este britanicul Roger Squire cu 66.666 de careuri, cuprinzând două milioane de definiții, record înregistrat în Cartea Recordurilor Guinness în 2007.

„Definiția mă interesează din punct de vedere literar. Și totodată este și distractiv să le faci, pentru că-ți poți permite nostime extravagante fanteziste, cu condiția ca ele să corespundă cuvântului căutat” – Ion Minulescu

Istoria cuvintelor încrucișate

Unul dintre inventatorii cuvintelor încrucișate este considerat Arthur Wynne, un jurnalist din Liverpool, care publică în 1913 un *word-cross puzzle* în ziarul american *New York World*. Abia după zece ani însă se declanșează „invazia” cuvintelor încrucișate, odată cu

apariția, în februarie 1924, în același ziar, a primei probleme de *cross words puzzles*, din cadrul unui concurs dotat cu premii excepțional de mari. Succesul a fost urias și numeroase alte ziare din S.U.A. au introdus în coloanele lor careuri de cuvinte încrucișate.

Șapte luni mai târziu, un editor din New York publică primul volum de probleme de cuvinte încrucișate și tot în S.U.A. se pune în vânzare, în același an, un aparat cu cadrane mobile care permitea, cunoscând unele litere ale cuvântului căutat, găsirea cuvântului întreg.

Moda trece Oceanul și, în noiembrie 1924,

Primul Rebus – iunie 1931

dispărut cu timpul din Franța, fiind adoptat de S.U.A., unde s-a transformat mai târziu în careul de cuvinte încrucișate. *Se non e vero...*

„Mi-am inaugurat un temperament. Mă pomenesc, pe stradă, că nu mai număr pașii ca altădată, ci pietrele pătrate și fac definiții. Sunt împădușiat. Viața de până azi mi se pare pierdută, pentru că n-am pus-o în definiții. Nu mă mai las...” – Tudor Arghezi

Rebus de România

În România, primele careuri de cuvinte încrucișate au fost publicate în *Gazeta de Duminică* și *Rampa*, încă din anul

1925. 1931 este însă momentul crucial pentru dezlegătorii români, când un grup de entuziaști, conduși de N.Gh. Popescu (rămas în istoria publicațiilor de divertisment ca N.Gh. Popescu-Rebus), înființează revista *REBUS*, bilunar de jocuri ale minții.

ButanGas...

„Căldura de acasă”

Pe 25 mai, la Palma de Mallorca, la castelul *Son Vida*, Grupul *ButanGas* a sărbătorit, în prezența a peste 250 de colaboratori, două importante aniversări: cei 60 de ani ai *ButanGas* și cei 40 de ani ai *Fundației Europene Drăgan*.

George Arion în dialog cu doamna Veronica Gușă de Drăgan, Președinte Executiv al Grupului *ButanGas*

– Care au fost începuturile Grupului *ButanGas*?

– Începuturile grupului sunt strâns legate de persoana fondatorului său, Josif Constantin Drăgan, și de viziunea sa de a găsi în Gazul Petrolier Lichefiat (GPL) o sursă de energie relativ nouă pentru perioada anilor '40 cu un potențial de creștere ridicat datorat mai ales costurilor sale reduse și ușurinței sale în folosire. Succesul obținut în Italia începând cu anul 1948 l-a convins pe Josif Constantin Drăgan să facă investiții și în alte țări din Europa și nu numai. Astfel au luat naștere diverse societăți, mai întâi în Grecia și Maroc (1953), apoi în Germania (1955), societăți care au constituit primul nucleu al celui ce urma să devină, mai târziu, Grupul *ButanGas* – Drăgan.

– Ce reprezintă astăzi *ButanGas* în piața în care activează?

– Astăzi, Grupul *ButanGas* – Drăgan este unul dintre liderii europeni în domeniul distribuției GPL-ului. Grupul *ButanGas* reprezintă un răspuns concret la noile provocări energetice și ecologice cărora trebuie să le facă față toată lumea. Filosofia grupului *ButanGas* se bazează pe necesitatea de a furniza energie curată, nepoluantă, ușor de utilizat, total sigură, la prețuri accesibile care respectă în totalitate mediul înconjurător.

– Cum ați preluat conducerea Grupului *ButanGas*?

– În urmă cu șase ani Președintele Fondator, Josif Constantin Drăgan, mi-a încredințat conducerea executivă a Grupului *ButanGas*. Cei paisprezece ani de când îmi este mentor și profesor îmi dau forța de a continua această misiune.

– Ce vă propuneți pentru anii următori?

– Experiența acumulată în decursul a 60 de ani de existență face ca *ButanGas* să își propună să devină, până în anul 2010, cel mai eficient și mai ecologic distribuitor de GPL din Europa și un investitor important în surse de energie alternativă.

– Ce alte domenii de activitate acoperă Grupul Drăgan?

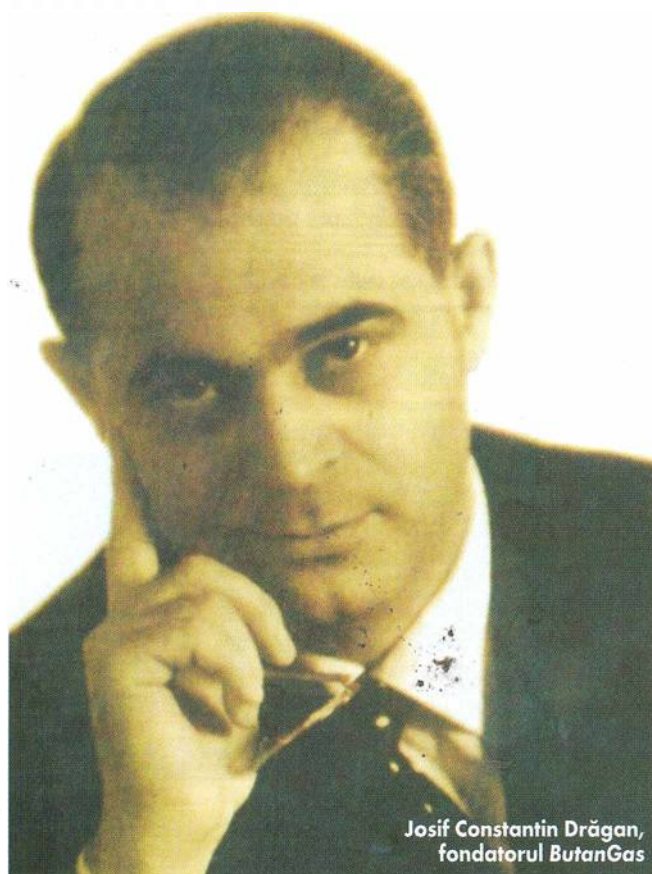

ButanGas – 60 de ani
Fundația Europeană Drăgan – 40 de ani

– În anul acesta se împlinesc patruzeci de ani de când a luat ființă Fundația Europeană Drăgan, fundație culturală care sprijină prin activitatea sa ideea profesorului Josif Constantin Drăgan de unitate europeană, idee susținută continuu prin publicația *Buletin european* începând cu anul 1950. Latura umanitară a Fundației Europene Drăgan este una foarte importantă, aceasta derulând o serie de programe de sponsorizare atât medicale cât și de burse de studii sau ajutor social. Dintre proiectele majore ale Fundației Europene Drăgan aș vrea să menționez realizarea pe malul Dunării, lângă Orșova, a monumentului sculptat în stâncă înfățișând chipul regelui dac Decebal, un monument unic în lume. Stânca, având o înălțime de 128 de metri, se află în zona cataractelor de la Cazanele Mici, acolo unde Dunărea are cea mai mare adâncime, și a fost aleasă de către Josif Constantin Drăgan, în anul 1985. Lucrările au început în anul 1995 și au fost finalizate în 2003. Un alt proiect care ființează la Lugoj de șaisprezece ani este Universitatea Europeană Drăgan. De asemenea, Grupul Drăgan deține la Timișoara cotidianul *Renașterea bănățeană*, la Lugoj săptămânalul *Redeșteptarea*, televiziunea *TEN TV* și postul de radio *Nova FM*, iar la București deține clinica *Veroniki Life*, galleria de artă *Veroniki Art* și tipografia *Fed Print*, care în acest moment este cea mai mare tipografie de ziar din România.

Motto: „Vision to see, faith to believe, courage to do.” - Profesor J.C.Drăgan

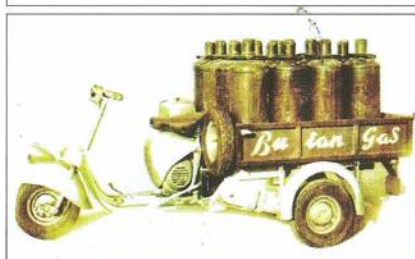

Josif Constantin Drăgan,
fondatorul ButanGas

Radiografia unei povești de succes

De mai bine de o
jumătate de secol,
simbolurile
heraldice – SCUTUL
și DRAGONUL –
sunt elementele
care îi conferă
mărcii ButanGas
valorile
determinante:
**DISTINCȚIE,
PRESTIGIU,
CONTINUITATE.**

- ButanGas a devenit, în 60 de ani de existență, un grup multinațional ce își desfășoară activitatea în 10 țări, în domeniul transportului, depozitării și distribuției de GPL (gaz petrolier lichefiat). Dintre cele 10 țări, 9 sunt state europene: Italia, Grecia, Germania, Austria, România, Polonia, Albania, Bulgaria și Serbia. Cea de-a zecea companie a grupului se află în Maroc, Africa.
- Prima companie din Grup, ButanGas Spa, ia ființă în Italia, în 1948, grație spiritului întreprinzător al Fondatorului, Profesorul Josif Constantin Drăgan. A fost cel care, în perioada de grea încercare a unei țări abia ieșită din cel de-al Doilea Război Mondial, a prevăzut potențialul GPL-ului ca energie economică și ecologică pentru uzul casnic.
- Perioada, în care a luat ființă ButanGas, se regăsește în anii de pionierat ai pieței de

GPL, marcați de încercările de scăpare de urmele lăsate de război. În acea perioadă, gazul era importat în Italia în butelii și vândut operatorilor din domeniu. Cu intrarea companiei ButanGas Spa pe piața italiană s-a inițiat o etapă de dezvoltare a pieței, pe care compania a știut să o fructifice, devenind unul dintre principalii operatori din domeniu.

- Succesul avut de ButanGas în Italia a determinat extinderea și dezvoltarea în mai multe țări europene, formând astfel nucleul a ceea ce ulterior a devenit Grupul ButanGas.
- Dezvoltarea economică rapidă a Europei Occidentale, începută în anii '50 și continua creștere a cererii de energie atât în domeniul industrial, cât și în cel casnic, au favorizat dezvoltarea companiilor din Grup, care au știut să se impună în piețele în care activau și

să câștige cote de piață tot mai mari.

- Grupul ButanGas a demonstrat capacitatea de a se adapta repede la schimbările pieței și de a-și fructifica evoluția. Astfel, simțind nevoile pieței, a început să comercializeze propan, printr-un sistem de distribuție cunoscut sub numele de „mic-vrac”, reușind să depășească criza energetică de la începutul anilor '70.
- Dezvoltarea permanentă, cu cele mai eficiente instrumente, a făcut ca Grupul ButanGas să fie unul dintre liderii europeni în distribuția de GPL atât pentru uz industrial, cât și pentru uz casnic, pe cele trei canale de distribuție: propan mic-vrac, butelii aragaz și GPL auto.
- Începând cu anii '90, după căderea regimurilor din Est, a apărut un nou scenariu de dezvoltare în Europa. Această situație a determinat Grupul ButanGas să înceapă o etapă de investiții și în această regiune, având convingerea că piața locală de GPL are un potențial foarte mare. Din această convingere, a luat ființă ButanGas România în 1996.
- Dorind să intre puternic pe piața românească, conducerea ButanGas a hotărât să realizeze investiții importante: retehnologizarea stației de îmbuteliere de la București (preluată de la Competrol), înființarea stației de îmbuteliere de la Lugoj și construirea terminalului maritim de la Constanța (pe Marea Neagră), care asigură cel mai mare stocaj de gaz lichefiat importat.
- ButanGas România și-a creat o eficientă rețea de distribuție la nivel național, deschizându-și 5 sucursale în puncte strategice (București – sediul central, Constanța, Lugoj, Onești și Oradea), 4 centre de îmbuteliere și distribuție (București, Lugoj, Craiova și Botoșani) și 6 depozite intermediare (Vaslui, Roman, Târgu Mureș, Baia Mare și Buzău).
- La bază, în competiția cu importanții jucători din piață, stau certificările care autentifică și validează o companie. ButanGas România este certificat din punct de vedere al calității, mediului și al securității în muncă conform standardelor Uniunii Europene: ISO 9001, ISO 14001 și OHSAS 18001.

Cultura de corporație

VIZIUNE

Strategia ButanGas România este de a crește susținut, prin performanță, pe piața de GPL din România, urmând să devină lider și, ulterior, să-și mențină această poziție.

MISIUNE

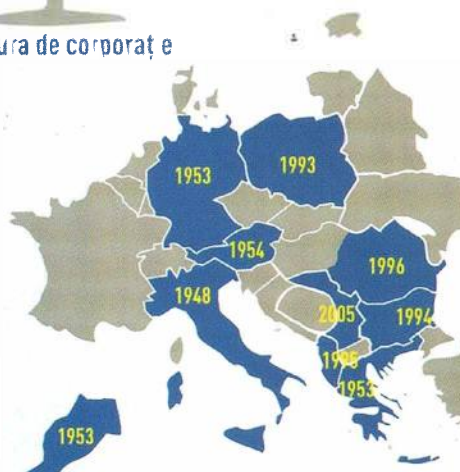

ButanGas România este un furnizor de energie care garantează clienților săi un serviciu prompt, la cele mai înalte standarde calitative, cu prețuri competitive, utilizând tehnologie avansată, cu deosebit respect pentru mediu.

VALORI

- Client exclusiv fidelizat printr-un serviciu de excepție
- Angajat de înalt profesionalism, devotat, cu un grad ridicat de satisfacție
- Profit susținut, reinvestit în dezvoltare
- Mediu înconjurător sănătos
- Siguranță de funcționare pentru angajați, clienți și terți
- Tradiție, cultură corporatistă, inovație

Grupul ButanGas

- 1948: Italia
- 1953: Grecia
- 1953: Germania
- 1953: Maroc
- 1954: Austria
- 1993: Polonia
- 1994: Bulgaria
- 1995: Albania
- 1996: România
- 2005: Serbia

Radiografia unui brand de succes

Motto: „Eu am încercat să trăiesc prin ideile mele.” – Profesor J.C.Drăgan

Repere ButanGas România:

- este unul dintre cei mai importanți furnizori de GPL din România, fiind lider de piață pe segmentul de propan;
- a introdus în România, pentru prima dată, recipientii stabili de stocare a propanului;
- deține cea mai mare flotă de autocisterne, care alimentează rezervoarele consumatorilor din întreaga țară;
- stocajele de GPL sunt amplasate strategic pe întreg teritoriul țării, fapt care permite livrarea promptă a combustibilului;
- este pionierul extinderii rețelei GPL auto în Europa, fiind promotorul omologării acestui serviciu.

Portofoliul de produse ButanGas România

Canalul de distribuție propan

Canalul de distribuție butelii aragaz

Canalul de distribuție autogas

60 de ani ButanGas!

- Anul acesta, ButanGas a împlinit 60 ani de la înființare. La baza activității, în cei 60 ani presărați de numeroase succese, se află **Echipa ButanGas**, care și-a canalizat întreaga atenție către **Client**, furnizându-i garanția celui mai eficient serviciu.
- Faptul că ButanGas a pătruns „cu fruntea sus” în piața internațională, în urmă cu 60 de ani, ne-a ajutat și ne-a oferit credit și la nivel național, dar asta nu a fost suficient. A mai presupus încă un ingredient de succes: a fost nevoie să construim produse care să respecte valorile din „inima” fiecărei piețe, produse pe care să le susținem pe termen lung, care să „vorbească” publicului, din fiecare țară în parte, într-un limbaj universal.
- Chiar și într-un mediu de afaceri imprevizibil și încă neechilibrat, precum cel din România, respectând principii concrete de business (profesionalism, calitate, responsabilități asumate atât față de consumator, cât și față de bugetul statului), produsele ButanGas au ajuns cunoscute și apreciate de consumatori.
- Toate produsele ButanGas stau sub semnul CALITĂȚII: sunt create și lansate pe piață cu destinația satisfacerii nevoilor fiecărui grup de consumatori. Toate acestea, împreună cu o susținută comunicare și legătură cu consumatorii noștri, sunt factorii esențiali care au determinat succesul mărcilor ButanGas.

→ Succesul produselor ButanGas în România vine ca o încununare firească a unei strategii proiectate acum 60 de ani. Fiecare produs a fost construit respectând valorile fiecărei piețe în parte.

→ De asemenea, succesul produselor ButanGas este dat de seriozitatea și angajamentul cu care angajații își tratează afacerea și, implicit, consumatorul.

→ Având la bază o cultură organizațională internațională solidă, cei 60 de ani de istorie în domeniul gazului petrolier lichefiat (GPL) au adus companiei ButanGas o experiență bogată și excelență în branșă.

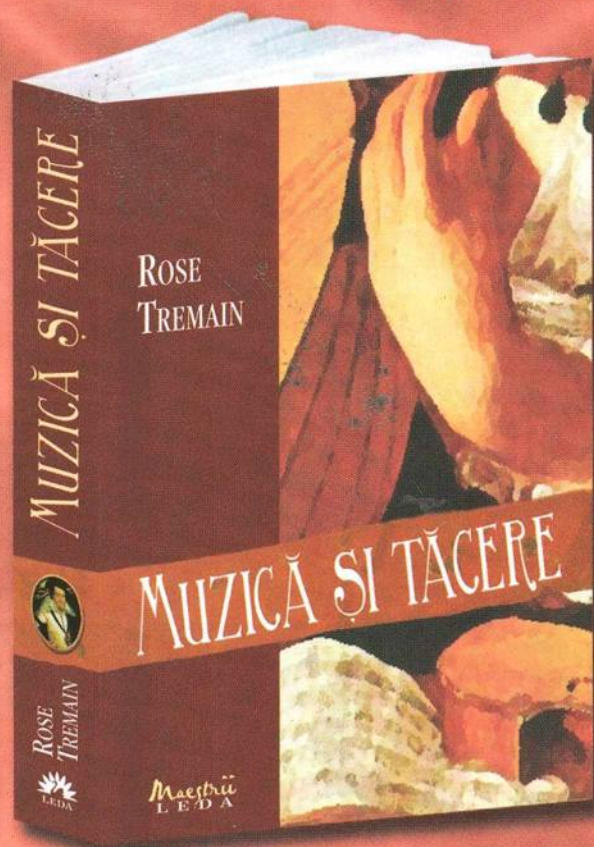
Pentru milioane de consumatori, ButanGas e sinonim cu siguranța, căldura și confortul unui cămin primitiv

Laureata ORANGE PRIZE 2008

ROSE TREMAIN

acum la Editura LEDA

MUZICĂ ȘI TĂCERE

Volum câștigător al
WHITBREAD NOVEL AWARD în 1999

„Reușita lui Tremain în *Muzică și tăcere* este extraordinară... O povestire pe cât de amuzantă, pe atât de captivantă.”

Daily Telegraph

„Intriga este ingenioasă... o tapiserie de neuitat a erosului și a artelor.”

Evening Standard

Preț: 45,00 lei; 560 pagini

În curând:

THE ROAD HOME

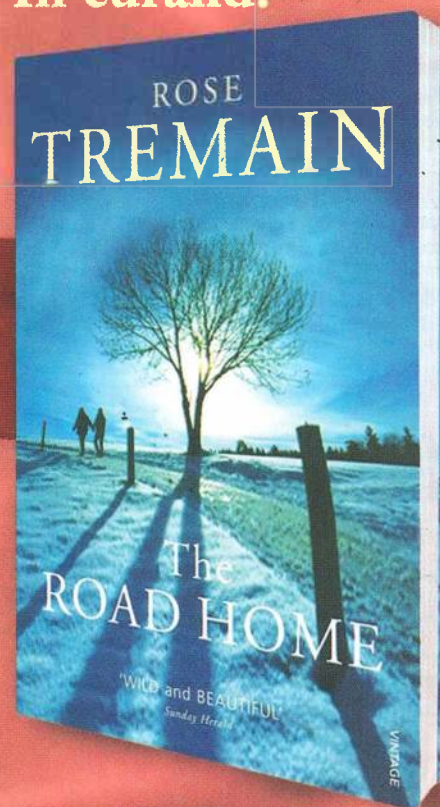
Câștigător al
ORANGE PRIZE 2008

Roman aflat pe lista finaliștilor pentru
Costa Novel Award

Va fi adaptat pentru televiziune în 2009

În curs de apariție:

THE COLOUR roman apărut în 2003, câștigător al
James Tait Black Memorial Prize și al Prix Femina Étranger.

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro

T!NAR

Rochie
Preț 149 lei

Sarafan
Preț 109 lei

Rochie
100%
bumbac
Preț 139
lei

Maieu 100%
bumbac
Preț 119 lei

Cămașă cu
guler rotund
Preț 59 lei

Geantă imitație
piele Preț 149 lei

Pantofi lac,
imitație piele
Preț 99 lei

Geantă
imitație
piele
Preț 189 lei

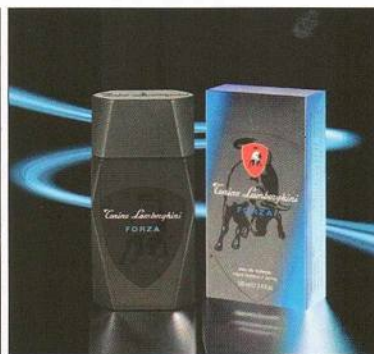
Poșetă
piele
naturală
Preț 529 lei

COTY

Parfumiurile Tonino Lamborghini
– The power in you –
Trei parfumuri,
trei mărturii masculine excepționale:
Mitico – Proaspăt-Oriental, creat
de Béatrice Piquet & Jean-Charles Niel
de la IFF,
Forza – Aromatic – Moscat, creat de
Guillaume Flavigny de la Givaudan,
Feroce – Fructat – Lemnos, creat
de Vincent Schaller de la Firmenich.

Eau de Toilette, 100 ml **Preț 40 lei**
After Shave, 100 ml **Preț 25 lei**
Body Spray, 150 ml **Preț 12 lei**

Căștigătorii
concurșurilor
din Flacăra
nr. 6/2008:

Europa Travel
Sandu Georgeta
– Conștient jud. Dolj

Editoria
Prestige

Ciobanu Livia
Ștefania
Baciu Isabela
– Botoșani
Mioș Angelica-
Marinela
– Tulcea jud. Timiș
Trandafir Eliza
– Buzău
Losonczy Livia
– Iași, Mureș, jud. Mureș
Ivan Valentina
– București
Panainte Rodica
– Iași

Laropharm

Șoica Viorica
– Timișoara, jud. Timiș
Iordache Dumitru
– București

NEVEY ECO

Cazacu Mihaela-
Liliana
– București
Mihalache Mariana
– Galați
Kedveș Angela
– Brașov

La Berbecu'
Ruda Mihaela-Maria
– București

Astor

Orice femeie cunoaște primele semne ale îmbătrânirii tenului: ridurile de expresie de pe frunte, din jurul gurii, ridurile de pe gât și cele din jurul ochilor. Acum, **Astor Anti Stress & Lift cu LIF-TOX** îți dezvăluie secretele fondului de ten care acționează asupra acestor patru zone cu probleme precum o pereche de jeanși skinny, creând un efect de lifting. Rezultatul? Ridurile fine sunt atenuate și nivelate **instantaneu**, iar tenul tău va deveni cu 70% mai tonifiat și mai neted. Inclusiv în cele patru zone care te alarmează cel mai mult! În plus, **Astor Anti Stress & Lift cu**

LIFTOX te ajută să păstrezi strălucirea tenului tânăr datorită ingredientilor săi speciali. **Vitamina E** îți energizează pielea și o netezește, pentru un efect cât mai natural. **Pigmenții de lumină PowerLight** se omogenizează perfect în acest fond de ten și oferă pielii tale un aspect proaspăt, tineresc.

Poți beneficia de unul dintre cele trei fonduri de ten Astor Anti-Stress & Lift oferite în concurs trimițând talonul de concurs și răspunzând la întrebarea:

Care sunt ingredientii speciali din fondul de ten **Astor Anti-Stress & Lift**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.07.2008

Premiul constă într-un fond de ten Astor Anti-Stress & Lift

Concurs
Astor

oriflame

natural swedish cosmetics

Când căldura este în toi, răcorește-te cu ceai de mentă! Cercetătorii Oriflame au creat o gamă de produse destinate îngrijirii tenului, pe bază de extracte naturale din mentă și ceai verde, cultivate organic. Acestea se adresează persoanelor al căror ten tinde să devină mai gras vara, dar care doresc să își păstreze prospețimea. Textura acestor produse este foarte ușoară, care înmprospătează, hidratează și energizează tenul.

Produsele din gama Mint Tea, testate dermatologic, sunt perfecte pentru îngrijirea completă a tenului în timpul verii, deoarece vizează toți cei trei pași esențiali: curățarea, asigurată prin spumant, hidratarea, asigurată de spray-ul hidratant, și protecția solară+hidratare, prin hidratantul cu FPS 6, cu formulă ușoară, non grasă și intensiv hidratantă.

Mint Tea Fresh Energising Face Wash

Spumant pentru spălarea tenului

Începe ziua cu o explozie de prospețime! Acest spumant este îmbogățit cu extracte din mentă și ceai verde cultivate organic. Acesta curăță delicat, înmprospătează și energizează tenul. Nu conține săpun. Testat dermatologic. 150 ml

Mint Tea Fresh Energising Face Mist

Spray energizant pentru față

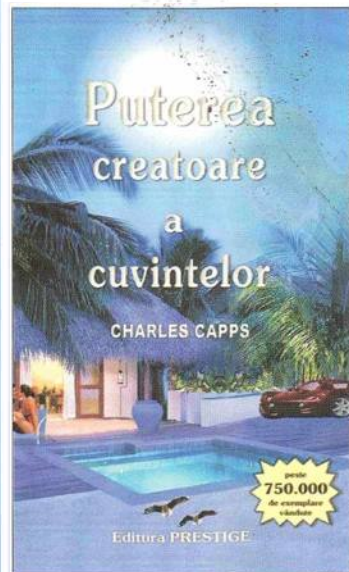
Bucură-te de hidratare imediată, oriunde, oricând! Acest spray este îmbogățit cu extracte din mentă și ceai verde, cultivate organic, care răcoresc, hidratează și energizează tenul. Se pulverizează pe față ori de câte ori este necesar. Se refrigerează, pentru un efect răcoritor mai mare. Testat dermatologic. 150 ml

Mint Tea Fresh Energising Face Cream SPF6

Cremă energizantă pentru față, cu FPS 6

Cremă hidratantă pentru față, cu textură ușoară, non-grasă, și FPS 6. Extractul din mentă cultivată organic răcorește, în timp ce extractul din ceai verde energizează tenul. Special concepută pentru vară. 75 ml

Cuvintele sunt cea mai mare Forță din Univers! Mulți oameni au rămas captivi în propriile cuvinte sau acestea i-au ajutat să-și creeze legături puternice. Editura Prestige vă propune luna aceasta să citiți o carte despre *Puterea creatoare a cuvintelor*, semnată Charles Capps. C. Capps este un preot, fost fermier, care călătorește prin Statele Unite, împărțind adevărul Cuvântului Domnului. Absența Cuvântului Lui Dumnezeu din viața dumneavoastră vă va lipsi de credință. Primiți tot ce e mai bun de la El dacă vorbiți Cuvintele Lui. Puterea creatoare a Lui Dumnezeu este la fel ca la începuturi când El a spus: *Să fie lumină*, și a fost lumină. Omul a fost creat după asemănarea Lui. Învățați să vorbiți Cuvintele Lui pline de credință și veți vedea cum viața dv. se va transforma.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în iulie?

Editura Prestige pune la dispoziție șapte premii constând în câte un exemplar din *Puterea creatoare a cuvintelor*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701,
sector 1, București
până la data de 30.07.2008

M Missoni

Rochie
mătase
naturală
Preț
2.369 lei

Top Tank
(maieu)
76%
văscoză,
17%
bumbac
7% nailon
Preț
1.449 lei

Bluză
mătase
natu-
rală
Preț
2.139
lei

Rochie
neagră
tricotată
51% bumbac,
43% văscoză,
6% nailon

Preț
1.949 lei

Fustă 68%
bumbac,
32%
văscoză

Preț
849 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii iulie

Prezența planetei Marte în zodia Fecioarei va accentua interesul pentru activitățile de rutină, dar și pentru sănătate. Proiectele de divertisment se vor bucura de succes mai ales în a doua jumătate a lunii.

Berbec (21.03. - 20.04.)

Dacă sunteți plecat la drum situația va începe să vă favorizeze într-o bună măsură. Din punct de vedere socio-profesional este posibil să aveți parte de o reușită mai ales în primele zile ale lunii. Evitați să dați curs impulsivității de moment.

Taur (21.04. - 20.05.)

În plan sentimental lucrurile evoluează cât se poate de bine. Activitățile de divertisment vă vor da ocazia să vă simțiți excelent în compania ființei iubite. Eforturile pe care le veți face acum vor avea rezultate care vă vor satisface mai ales că nici nu vă vor pune răbdarea la încercare.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

La începutul lunii veți fi agitat dar încetul cu încetul veți reuși să vă mai relaxați. Nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite deoarece nu veți reuși mare lucru. Una dintre rudele dv. apropiate va avea o reușită de care se va bucura întreaga familie. Întâlnirea cu prietenii vă va face plăcere.

Rac (22.06. - 22.07.)

Este posibil să primiți o ofertă de colaborare dar nu trebuie să vă faceți planuri prea mari. Conjunctura astrală nu vă defavorizează, cu condiția să fiți prudent și să nu vă implicați în mai multe activități deodată. Activitățile intelectuale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare inspirația și intuiția.

Leu (23.07. - 23.08.)

Veți avea parte de unele câștiguri care vă vor da ocazia să vă satisfaceți un moft. Veți munci destul de mult dar veți reuși să vă găsiți timp și pentru odihnă și relaxare. Situația dv. sentimentală se va îmbunătăți încetul cu încetul. Nu încercați cu nici un chip să forțați nota căci ați putea avea surprize.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Sunteți complet epuizat de eforturile pe care le-ați făcut în ultimul timp. Tot ceea ce ați demarat până acum are șansă să se finalizeze chiar mai repede decât v-ați așteptat. În cercul dv. de prieteni vor exista unele animozități pe care nu este cazul să încercați să le ameliorați. Ele se vor rezolva de la sine.

Balantă (23.09. - 23.10.)

Ritmul alert nu vă poate face în nici un caz bine. Încercați să mergeți înainte cu pași mărunți căci această strategie va da mai degrabă rezultate. Evitați reacțiile impulsive mai ales în a doua jumătate a lunii deoarece acestea v-ar putea conduce pe căi greșite. În cămin se întrevede o bucurie.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Comunicarea cu cei din jur vă ajută să vă relaxați. Ați putea face câteva drumuri în afara localității, ocazie cu care veți cunoaște o persoană ce v-ar putea da sfaturi importante. Interesul pentru relația cu rudele mai îndepărtate va crește simțitor spre sfârșitul anului. Ați putea afla o veste interesantă.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Nu este cazul să vă implicați în activități riscante, mai ales în prima jumătate a lunii, în schimb, după aceasta, dorința dv. de aventură va putea fi satisfăcută. Veți cheltui destul de mulți bani, dar nu are ce să vă deranjeze. Aveți un sfârșit de lună cel puțin mulțumitor.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Dacă la începutul lunii veți dori să plecați într-o călătorie ar fi de preferat să o amânați. N-ar strica să vă ocupați ceva mai mult de propria persoană. În acest caz rezultatele nu vor întârzia să apară și vor fi dintre cele mai plăcute. Nu faceți schimbări de anvergură în această lună pe nici o direcție.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Este posibil să vă implicați într-o relație sentimentală clandestină ceea ce vă va face să trăiți intens prima jumătate a lunii. Dacă aveți de gând să plecați într-o călătorie, mare atenție căci mijlocul de transport v-ar putea crea unele neplăceri. Evitați alimentele grele și consumul excesiv de alcool, cafea și tutun.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Agitația în care ați fost în ultima vreme v-a cam obosit, așa că n-ar fi rău să vă păstrați ceva mai mult timp pentru odihnă. Relația cu prietenii evoluează excelent ceea ce vă face mai optimist, dar vă și dă ocazia să obțineți sprijinul lor în afacerile în care sunteți implicat. Posibile succese în colaborări.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

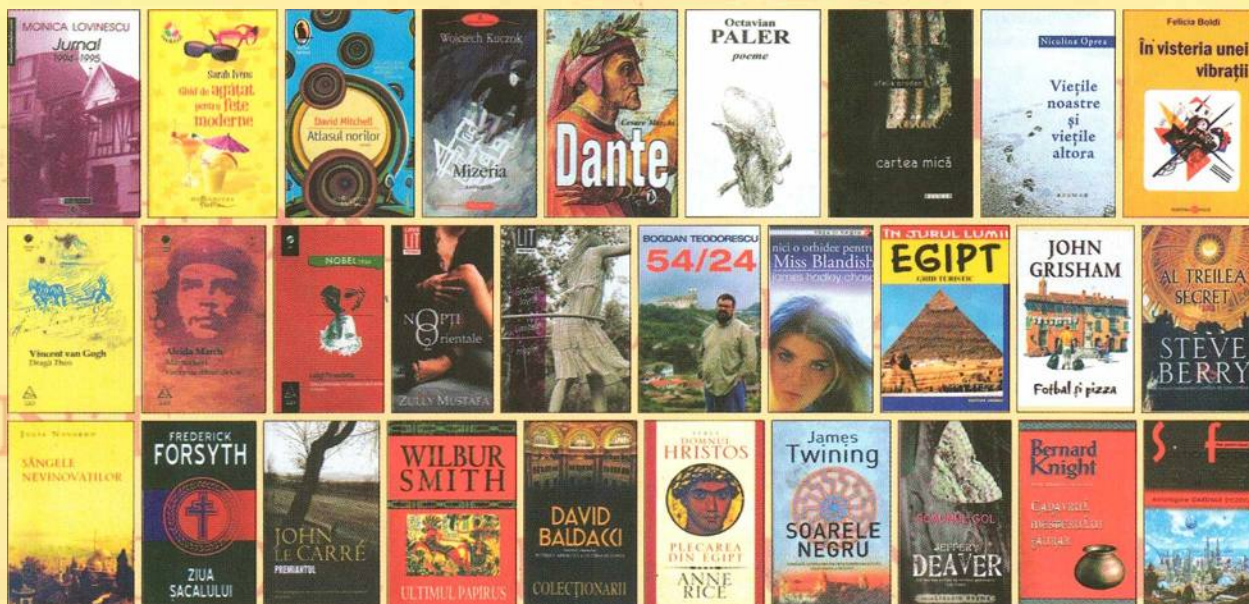
Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Oglinda cărților

HUMANITAS: Monica Lovinescu, *Jurnal* și *La apa Vavilonului*. 2 vol. Am citit cu sufletul la gură memoriile și jurnalele Monicăi cu sentimentul că, de multă vreme, nu am citit ceva mai bun, mai riguros. Sarah Ivens, *Ghid de agățat pentru femei moderne*, Humanitas Fiction, Colecția Cocktail. Deși nu sunt femeie, găsesc că e interesant să vezi cum se poate spiona în terenul „advers”. Marfă de primă mână și pentru un psiholog. David Mitchell, *Atlasul norilor*, Humanitas Fiction, *Raftul Denisei*. Romanul trasează o hartă la scară mare a pasiunilor omeniești, survolate într-un periplu halucinant, care pornește din Pacificul de Sud, aflat sub spectrul colonizării în secolul al XIX-lea, și ajunge în viitorul postapocaliptic. POLIROM. Wojciech Kuczkowski, *Mizeria*, autobiografie. Poate că autobiografia fiecărei scriitor e o incursiune în „mizeria” personală, din toate punctele de vedere. Periplul unui model: cel al casei, al familiei, în epoca modernă. ARTEMIS: Cesare Marchi, *Dante*. O carte extraordinară, despre Alighierul Divin: viață & deopotrivă operă. Mostly, operă. *Istoria Spaniei*: O lucrare cu adevărat monumentală. Octavian Paler, *Poeme*. E, neîndoios, o febră pe care o trăim, ca după moartea oricărui scriitor român foarte important pentru contemporaneitate. BRUMAR: Ofelia Prodan, *Cartea Mică*. Ofelia Prodan este la a treia carte și, deja, ținuta literară pe care o are cere cu necesitate un salt la *next level* al jocului. Îi ținem pumnii ca acest lucru să se întâmple. Niculina Oprea, *Viețile noastre și viețile altora*. Preferata, favorita mea din totdeauna. Am fost mereu și rămân un partizan al „poeziei calme” pe care o practică Niculina (ce nume răpitor, nu?). EDITURA NOUĂ: Felicia Boldi, *În visteria unei vibrații*. O carte scrisă cu multă cochetărie feminină, de care autoarea nici nu duce lipsă. ART: Vincent Van Gogh, *Draga Theo*. O carte care strânge, între paginile ei, scrisorile familiei lui Van Gogh. Ele sunt cu adevărat literatură – și se valorizează, mai ales, prin preocupările pentru artă ale „personajelor”. Le-am citit, cândva, cu foarte mare plăcere, împărtășită de multă lume din generația mea. Și nu numai. Aleida March, *Mărturisiri, Viața mea alături de Che*. Nu v-ați întrebat niciodată cum ar fi fost viața alături de Che Guevara, mai ales dacă revoluționarul ar fi reușit să treacă de borna 40 a existenței sale. Soția lui ne spune. Cum a fost. Luigi Pirandello, *Șase personaje în căutarea unui autor*. În colecția Laur. Cu parfum de NOBEL 1934. TRITONIC: Zully Mustafa, *Noapți orientale (2)*. Nu am citit, încă, noapțile orientale în primă variantă, dar am avut acces la o altă „felie”, cea a volumului doi. Și vă spunem că sunt savuroase. Zully a intrat pe un culoar bun, pe care au performat și alte edituri mai înainte, cu colecții speciale la temă. Graham Joyce, *Limitele magiei*. Colecția LIT. Până la urmă, orice carte e o magie. Iar magia acestei cărți este să reînvie atmosfera anilor '60 din Anglia. Bogdan Teodorescu, *54/24*. Se vede că, încă la începuturile sale, pe când se preumbla prin taberele de creație și ne întâlneau pe la Izvorul

Mureșului, Bogdan era scriitor. Și acum știe să scrie foarte bine, semn că lucrul acesta nu s-a pierdut. VREMEA: James Hadley Chase, *Nici o orhidee pentru Miss Blandish*. În colecția ROȘU ȘI NEGRU. Un clasic al literaturii polițiste. Ce poate fi mai delectant decât un clasic al literaturii de tip *policier*? Probabil, doi. Da, dar ei chiar așa apar la editura Vremea. În serie. Nu crime, cărți. *Ghid turistic, Egipt*. În Colecția ÎN JURUL LUMII. RAO: John Grisham, *Fotbal și pizza*. Desigur, Grisham poate să semneze și o pizza, cu siguranță va fi un bestseller. Ce mai, știe cu mingea, în domeniul lui. Steve Berry, *Al treilea secret*. Am auzit, prima dată, de Berry, cu ocazia cărții sale, *Camera de chihlimbar*. Deși cartea nu a ajuns la mine, referințele despre el au fost strălucite. Extraordinară, întâi, alegerea subiectului. Julia Navarro, *Sângele nevinovaților*. Julia Navarro a fost invitată la târgul de carte de luna trecută, de la ROMEXPO. Impresia pe care mi-a produs-o a fost una excelentă. Cartea anunță o scriitoare de mare calibrul, fără îndoială. Frederick Forsyth, *Ziua Șacalului*. O „operă clasică” pentru *intelligence*, spionaj etc. Și, nu în cele din urmă, Șacalul rămâne un super-personaj al epocii noastre, care multora, timp de trei decenii, a făcut să li se încrețească părul pe ceafă... John Le Carré, *Premiantul*. Le Carré e deja printre numele bune. În carul de ași ai suspansului. Dacă ai nevoie de *some action*, poți să contezi pe bunul și bătrânul Le Carré. Wilbur Smith, *Ultimul papyrus*. Tot în zona de *thriller* istoric, o zonă care a cunoscut, post Codul Da Vinci, o dezvoltare fără seamăn, numele cele mai bune aparând în acest areal. David Baldacci, *Colecționarii*. Romanele lui Baldacci sunt despre putere. Despre puterea absolută. Și despre cum corupe ea. Anne Rice, *Plecarea din Egipt. Seria Domnul Hristos*. Nu știu dacă știți (prea) multe despre Anne Rice. Dar, cu un deceniu în urmă, filmul după cartea ei, *Interviu cu un vampir*, făcea furori prin US. James T. Cooney, *Soarele negru*. Titlul amintește de un concept ezoteric: „soarele de la miezul nopții”. Jeffery Deaver, *Scaunul gol. Seria Lincoln Ryme*. Despre care *THE TIMES* afirmă că este „cel mai bun scriitor de thrillere psihologice”. Bernard Knight, *Cadavrul meșterului făurar, Seria MISTERE MEDIEVALE*. Coronelul John=personaj referențial, care străbate cele douăsprezece thrillere de care am eu cunoștință din această serie. NEMIRA: Science Fiction, *The Year's Best, vol. 3, Antologiile Gardner-Dozois*. Nu cred că am să contesc vreodată cu elogiile, binemeritate, de altfel, pentru antologiile Dozois. (M.G.)

Bulgaria 2008

Albena

Laguna Garden 4* All Inclusive

- incepand de la **32** euro/pers/noapte in camera dubla

Laguna Beach 4* Demipensiune

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Ralitsa Superior 4* All Inclusive

- incepand de la **33** euro/pers/noapte in camera dubla

Arabella Beach 4* All Inclusive

- incepand de la **34** euro/pers/noapte in camera dubla

Complex Orhidea 3* All Inclusive

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

Riu Helena Park 4* Demipensiune

- incepand de la **74** euro/noapte/camera dubla

Victoria Palace 4*+ Demipensiune

- incepand de la **31** euro/pers/noapte in camera dubla

Chaika 4*+ Demipensiune

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

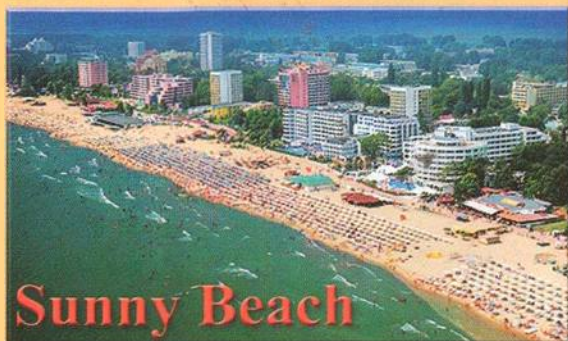
Riu Helios 4* All inclusive

- incepand de la **33** euro/pers/noapte in camera dubla

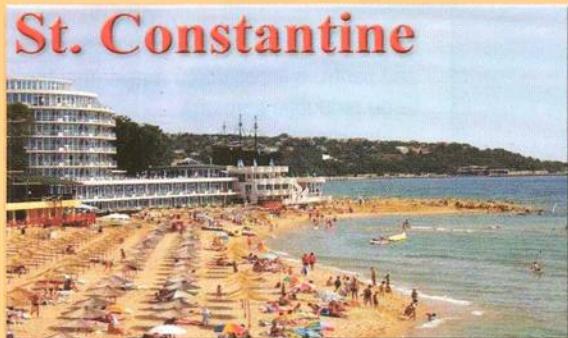
Planeta 4* Mic dejun

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

Sunny Beach

St. Constantine

Apart. Hotel Splendid 4*+

- incepand de la **72** euro/nopate/apt cu un dormitor

Gloria 3* Mic dejun

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Bor 3* Mic dejun

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Rositsa 3* Mic dejun

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Panorama 3* Mic dejun

- incepand de la **14** euro/pers/noapte in camera dubla

Sol Nessebar Palace 5* Demipensiune

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Sol Nessebar Mare&Bay* All inclusive

- incepand de la **34** euro/pers/noapte in camera dubla

Biliana Beach 4* Mic dejun

- incepand de la **29** euro/pers/noapte in camera dubla

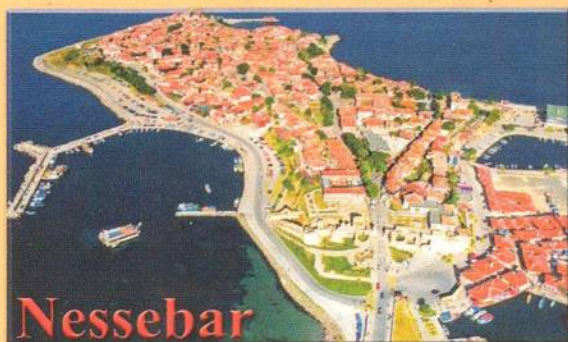
Marina 4* Mic dejun

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

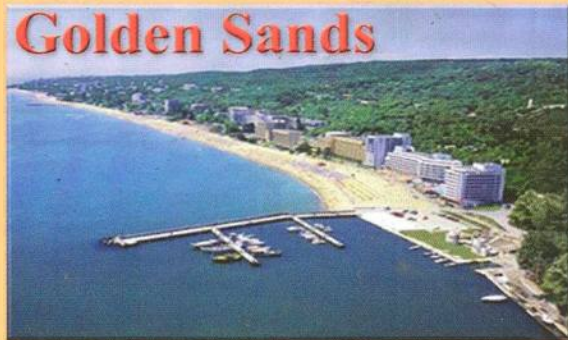
Evridika 3* Mic dejun

- incepand de la **13** euro/pers/noapte in camera dubla

Nessebar

Golden Sands

Melia Grand Hermitage 5* All Inclusive

- incepand de la **49** euro/pers/noapte in camera dubla

Helios 5* Mic dejun

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

Admiral 5* Mic dejun

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Mimoza 4* All Inclusive

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

Primasol Sunligh Sunlight/Excelsior 3*+ All Inclusive

- incepand de la **22** euro/pers/noapte in camera dubla

FAROS-MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104,sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti Tel.: 021 326 62 48; Fax: 021 327 61 22

E-mail: travel@faros.ro; <http://www.faros.ro>

Ambiție franceză

În luna iunie, Flacăra a avut la dispoziție două mașini pregătite de Renault Sport și le-a pus la încercare cei 430 CP pentru a vedea ce au învățat francezii din competiția de Formula 1.

Blamat de unii, ridicat în slăvi de alții, privit cu neîncredere sau cu admirație, Renault este un constructor auto cu o bogată experiență în sporturile cu motor. De la raliuri și campionate monomarcă și până la Formula 1 francezii nu s-au dat niciodată în lături de la o provocare. Și dacă au știut ceva foarte bine, atunci acest lucru a fost să pună motoare puternice în mașini mici.

Prima generație de Clio a făcut furori cu modelul Clio Williams care era dotat cu un motor de 150 CP și era special preparat de către divizia Renault Sport. Mașina a fost considerată unul dintre cele mai bune hot-hatch-uri produse vreodată.

Tot divizia RS a șocat lumea auto atunci când a dezvăluit în cadrul celei de-a doua generații, modelul Clio V6 dotat cu un motor de 3 litri în șase cilindri.

Prâslea

A treia generație Clio aduce un alt produs absolut special. Clio RS beneficiază de aportul unui motor atmosferic de 2 l care produce 200 CP și un cuplu de 215 Nm fără ajutorul unei turbine sau al unui compresor, doar din turație.

Pentru un ochi atent, Clio RS oferă câteva detalii de design care îl diferențiază ușor de modelul original: aripi față și spate evazate, prize laterale și un difuzor de aer în spate inspirat din Formula 1 care accentuează caracterul aerodinamic.

La interior, diferențele sunt aduse de existența unor elemente sport cheie: pedale din aluminiu, volan îmbrăcat în piele perforată și scaune sport care asigură confort și o susținere laterală foarte bună.

Urcat la volan, te simți protejat de aceste scaune și mai ales în contact direct cu mașina. Ești conștient că ai la dispoziție o putere mare pentru greutatea de doar 1,2 tone și cu toate

acestea Clio nu-ți transmite decât încredere.

Se lipește de șosea și nu deviază absolut deloc de la traiectoria imprimată. Chiar și la o viteză apropiată de limita de 215 km/h senzația este aceeași: contact perfect cu solul.

Dar viteza mare nu este motivul pentru care această mașină a fost construită sau pentru care este laudată de presa de specialitate. Ținuta sa în curbe și mai ales pe serpentine este cea care îți aduce cea mai mare satisfacție. Asemeni unui cart, Clio RS răspunde prompt la comenzi și ținut la o turație ridicată te îmbată cu forța și sunetul produs.

De altfel, după un timp, realizezi că turația este cea care te încântă cel mai tare în dauna vitezei și te gândești rușinat la experiența diesel foarte la modă. Un diesel n-ar putea niciodată să fie condus între 4.500 și 7.500 ture/minut.

Iar mașina te îndeamnă la un astfel de șofat. Cutia manuală cu șase rapoarte scurte privilegiază o conduită sportivă și permite exploatarea puterii în orice regim. Indiferent de treapta de viteză micul RS se simte turat și accelerează fără probleme folosindu-se de cuplul mare și greutatea

sa mică. Aici intervine chiar o problemă de obișnuință. Ți trebuie ceva timp să cunoști mașina și să identifice treapta de viteză. Altfel s-ar putea să-ți pui întrebări de începător de genul: sunt în treapta a 6-a sau a 4-a? Și totul pentru că automobilul pur și simplu nu se relaxează. Este ca un adolescent hiperactiv, gata oricând pentru distracție

sau pentru o întrecere cu mașini mai titrate de producție germană...

Iar când vine vorba de apăsat pedala, Clio RS se manifestă cu entuziasm și nu se sfiește să te ducă până la 100 km/h în doar 6,9 secunde.

Se poate afirma cu ușurință că aceasta este o mașină pentru copilul din tine, gata de distracție, zgomotoasă și totodată sigură și de încredere. Iar la un preț cu toate taxele de 19.540 de euro, la care se

poate adăuga reducerea din programul rabla (găsiți voi una), reprezintă o ofertă foarte atrăgătoare.

Fratele cel mare

În clasa imediat superioară, Renault se laudă cu Megane F1 Team. Prezentat în premieră la Salonul Auto de la Paris 2006 și în România la SIAB-ul de anul trecut, Megane F1 Team 2.0 turbo 230 CP este cea mai sportivă mașină din familia Megane Renault Sport care mai cuprinde un model pe benzină de 225 CP și un diesel de 175 CP.

Pe numele său complet, Megane F1 Team R26 a fost construit de Renault Sport Technologies cu scopul de a celebra al doilea titlu mondial cucerit de Renault în campionatul de Formula 1. Tocmai în acest spirit, mașina marchează atât la interior cât și la exterior câteva elemente care denotă sportivitatea și competiția: grafica aplicată pe spoilere și plafon, frânele

Brembo vopsite în roșu sau pedalierul din aluminiu și scaunele Recaro într-o combinație de piele și alcantara.

Pentru a întregi imaginea sportivă, automobilul este dotat cu jante din aluminiu de 18 inch cu aceeași culoare antracit ca și oglinzile laterale și cu o evacuare cu două țevi de eșapament cromate.

Vopsit în galben „Sirius”, culoare specifică echipei de *Formula 1*, *Mégane*-ul arată gata de competiție și singurul regret după efectuarea acestui test este lipsa unei piste pe care să-i fi încercat limitele.

Spre deosebire de fratele mai mic, *R26* a fost dotat cu un motor 2.0 turbo care produce 230 CP și 310 Nm. Iar efectul turbinei se simte în felul cum se conduce această mașină.

Inginerii *Renault Sport* au tot respectul nostru pentru că au reușit să realizeze două mașini cu puternic caracter sportiv, dar complet diferite. În afară de componentele comune sau asemănătoare normale în cadrul aceluiași grup, cele două automobile nu au în comun decât viteza și accelerațiile fulminante. Astfel, vorbim despre un *Mégane R26* cu o anumită maturitate, cu un confort sporit, cu un nivel de zgomot mai redus și cu o ținută de drum foarte bună, dar totuși altfel... *Clio RS* era lipit de șosea asemeni unui cart, *Mégane*-ul se folosește de șasiul sport Cup, de arcurile mai rigide și de amortizoarele mai tari pentru a rămâne la fel de impasibil, dar este imposibil să nu sesizezi o diferență născută poate din greutatea mai mare a acestui model.

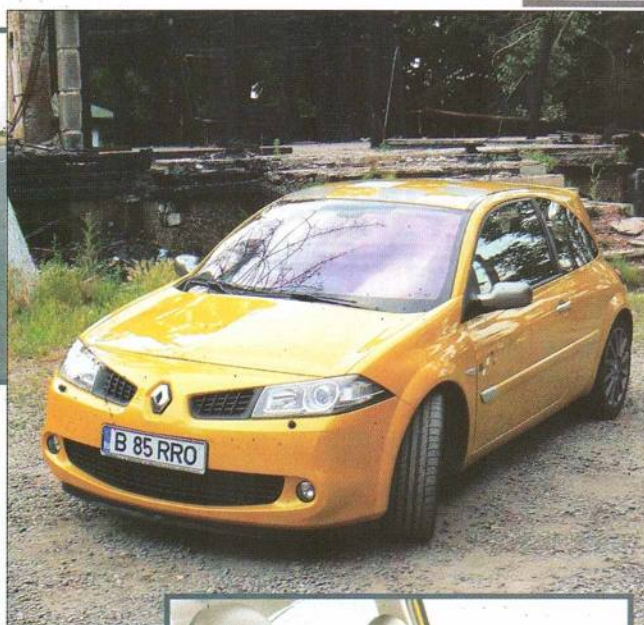
Forța nu mai este de această dată atât de dependentă de turaj, iar cuplul maxim de 300 Nm se obține la doar 3.000 de ture. Rezultatul este o mașină civilizată și la fel de ușor de condus precum un banal model din clasa compactă. Oare asta este faimosul *Renault Mégane R26* pe care toată presa de specialitate îl consideră numărul 1?

Da. Tot calmul durează până la momentul în

care neglijent afunzi piciorul în accelerație și trezești turbina admirată. 0-100 km/h în 6,5 secunde și 1 km cu startul de pe loc parcurs în 26,6 secunde. Iar cifrele nu înseamnă nimic, dacă nu ești la volan, agățat cu ambele mâini și fixat în scaunele sport.

Transformarea este șocantă și cu atât mai plăcută. Dintr-o dată ai lăsat pe toată lumea în urmă și accelerezi incredibil spre 200 km/h. Mașina se turează cu repeziciune, treptele de viteză se schimbă cu ușurință și precizie, iar șoseaua se îngustează. Este extraordinar. Te oprești după câteva secunde trezit din beția adrenalinei și revii la limita legală. Acum știi cu cine ai de-a face. Dacă nu ești atent, mașina asta te poate pedepsi. Forța se simte în volan și poate influența direcția – un păcat al tuturor mașinilor cu prea multă forță pe puntea față. Efectul nu este supărător, dar este bine să ții cont de el.

Renault Sport a dotat *R26* cu un pachet de frâne Brembo pe măsura forței oferite iar acestea sunt bine asistate de anvelopele *Michelin Pilot Sport*. Un diferențial cu alunecare limitată aduce mai multă forță pe suprafețele cu aderență scăzută, iar ESP-ul și sistemul antipatinaj (decuplabil) lucrează cu discreție pentru mai multă siguranță.

Mégane R26 poate fi cumpărat pentru 22.300 de euro cu toate taxele, dar dacă îl doriți galben o să vă mai coste încă aproape 1.500 de euro.

text și foto: Mugurel Mărgărit

Artileria germană

de 150 CP. Accelerația de la 0 la 100 km pe oră se face în 8,2 secunde.

Opel le pune la dispoziție iubitorilor de senzații tari modelele sale *OPC: Astra și Corsa*.

Pentru cei care nu se împacă la gândul unei mașini franțuzești, *VW* are la rândul său un cuplu de poveste. *Golf GTI 30 Edition* reprezintă un model lansat cu ocazia împlinirii a 30 de ani de la primul *Golf GTI*. Dispune de 230 CP, prinde 100 km/h în 6,8 secunde și costă aproximativ 26.000 de euro.

Fratele său mai mic, *Polo GTI* are un preț de aproximativ 18.700 de euro și dispune

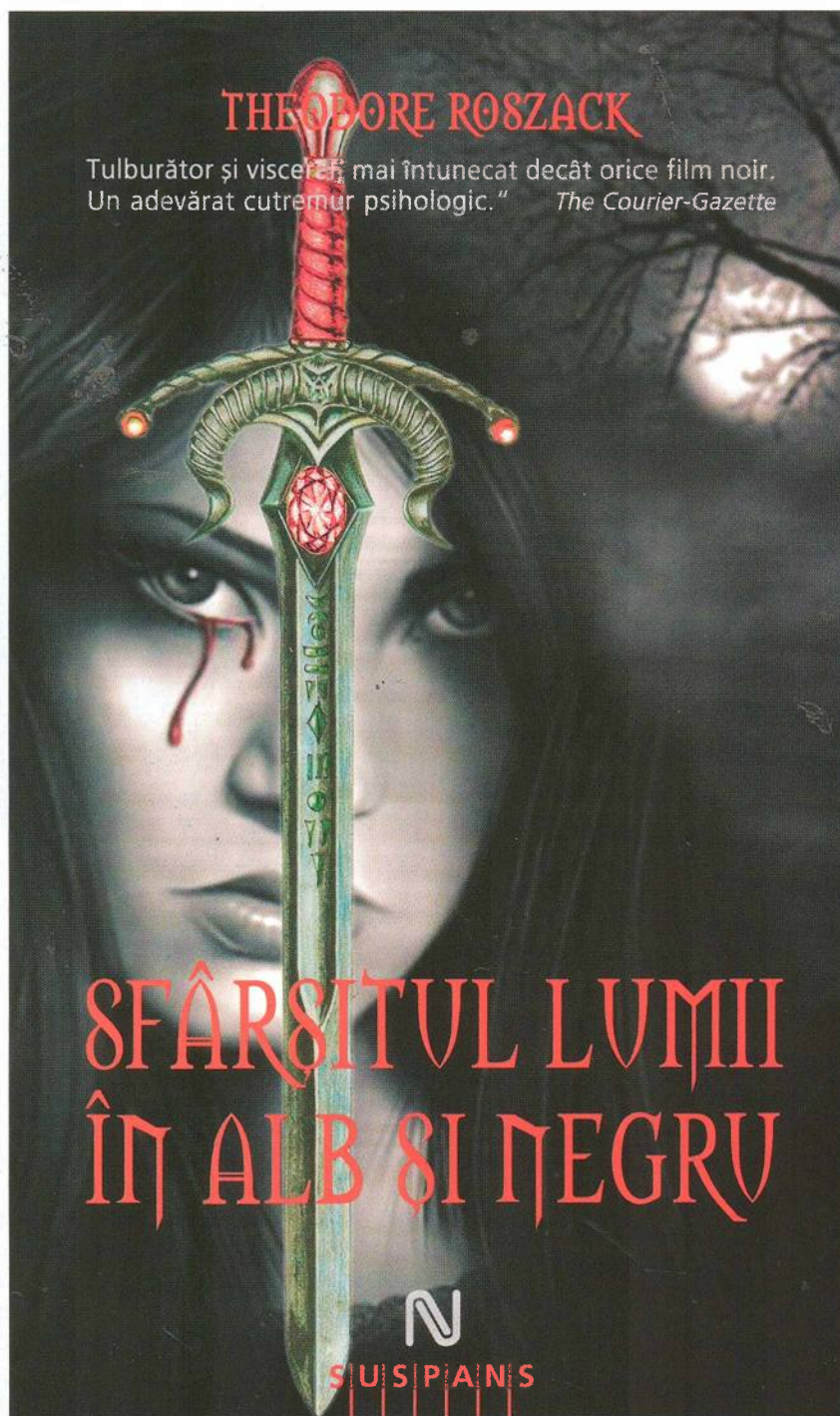
Astra OPC beneficiază de 240 CP obținuți de la un motor turbo de 2 litri. Este capabilă să ajungă la prima sută de kilometri în doar 6,4 secunde și costă 26.950 de euro. *Corsa OPC* dispune de un motor turbo de 1,6 litri și 192 CP, accelerează de la 0 la 100 km/h în 7,2 secunde și are un preț de 20.000 de euro.

Sfârșitul lumii în alb și negru

o carte semnată de Theodore Roszak, în traducerea lui Mircea Pricăjan, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Suspans**

Theodore Roszak este profesor de istorie la California State University-Hayward și autor a peste opt-sprezece volume, printre care și bestsellerul internațional *The Making of a Counter Culture*. A fost de două ori nominalizat la National Book Award, iar articolele sale au apărut în *The New York Times*, *The Nation*, *The Atlantic Monthly* și *Harper's*.

Tulburător și visceră, mai întunecat decât orice film noir.
Un adevărat cutremur psihologic." *The Courier-Gazette*

pentru a elucida misterul care înconjoară viața și opera acestui maestru al iluziilor și aduce la lumină un complot uimitor din istoria secretă a industriei cinematografice.

Extrem de bine scris, erudit, amplu și complex, acest thriller istoric și metafizic este înainte de toate o reflecție asupra semnificației și puterii imaginii, este un elogiu adus pionierilor cinematografiei, dar și o ironică relatare a cincizeci de ani din istoria contraculturii americane.

Romanul *Sfârșitul lumii în alb și negru* transgresează toate genurile, devenind rapid cel mai surprinzător roman al momentului.

„Am văzut primul film de Max Castle într-un subsol solos din vestul Los Angelesului. În zilele de astăzi, nimeni nu s-ar gândi să folosească o văgăună ca aia în chip de cinema. Dar la vremea aceea – mijlocul anilor cincizeci – era umilul cămin al celei mai bune cinematoci de la vest de Paris.

Mai vechii pasionați de filme încă-ți amintesc de The Classic, un mic templu legendar al artelor, înghesuit între Moise's Strictly Kosher Deli și Best Buy Discount Yard Goods. Acum, după mai bine de douăzeci de ani, îmi dau seama cât de potrivit a fost ca prima mea întâlnire cu marele Castle să aibă loc în ceea ce ar fi putut trece drept o criptă. A fost puțin ca și când l-aș fi descoperit pe Christos în catacombe cu mult înainte ca semnul crucii și evanghelia să devină lumina călăuzitoare a lumii. Am intrat ca un neofit năuc, rătăcind în pântecul întunecat al unei credințe neformate, și am găsit... ce? Nu un semn al împărăției și al gloriei ce va să vie.

Doar o înfundată rumoare de miracole, un ritual străin, o emblemă enigmatică săpată pe un zid năruit. Totuși, în adâncul ființei sale, căutătorul simte freamătul convingerii. El sesizează marele mister hrăpăreț care stă la pândă și-l așteaptă printre molozuri și excremente de șobolan. Stă și simte gustul împărțășaniei. Transformat, se întoarce în lumea de afară, aducând cu el un cuvânt apocaliptic.“

Theodore Roszak, *Sfârșitul lumii în alb și negru* (fragment)

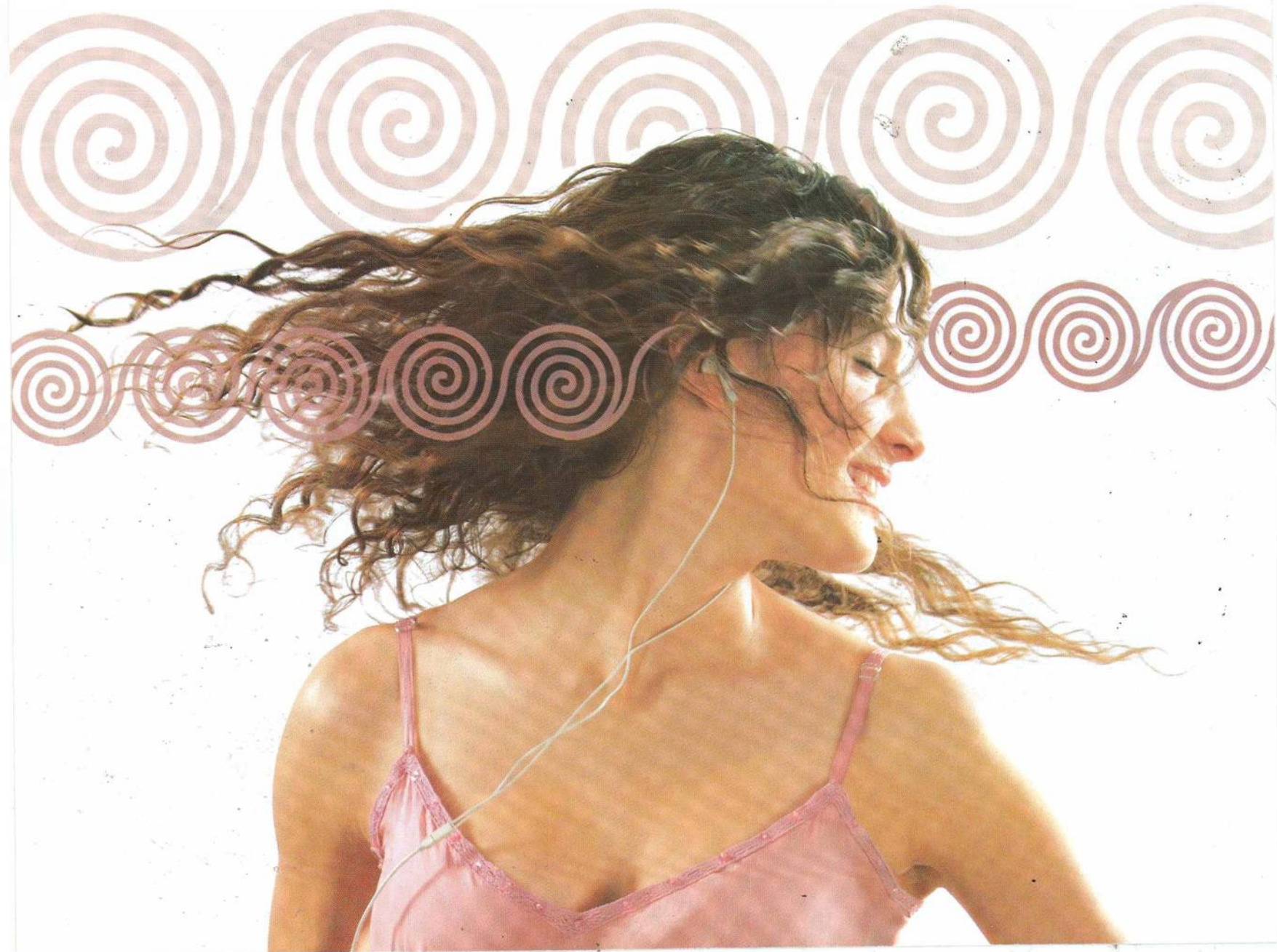
În anii '50 în Los Angeles, într-un cinematograful întunecat și izolat ca o carceră gotică, Jonathan Gates descoperă opera „decadentă și psihotică” a regizorului expresionist german Max Castle, dispărut în apogeul carierei sale. Interesul lui Gates se transformă repede în fascinație, apoi în obsesie când descoperă mesajele subliminale, șocante, incitante și repulsive din filmele lui Castle. Devenit profesor și critic de film, Gates începe o anchetă

un radio care te descoperă

muzică mai bună

107.3

www.smartfm.ro

Cocktail-uri cu un

Vară, căldură, mare, soare, piscină, exotism, dulceață, răcoare, plăcere, acestea ar fi cuvintele care ne vin în minte când ne pregătim să bem un cocktail. Gheață, alcool, frig, la asta ne gândim când bem vodcă. Poate că visul multora este de a bea un pahar de vodcă într-un *ice hotel*. Ei bine, cele două noțiuni se pot combina chiar dacă afară termometrul arată peste 30 de grade. Nu trebuie să mergeți în Finlanda sau Suedia pentru a savura așa ceva, îi puteți comanda chiar și barmanului de la Mamaia o astfel de băutură. Veți vedea care este efectul acestui ingredient special.

Cocktail-urile cu vodcă pot fi la fel de răcoritoare ca și celelalte și aici e cazul ca imaginația dumneavoastră să își dea frâu liber. Pot fi savurate pe marginea piscinei, dar în același timp sunt excelente la începutul unei petreceri. E vacanță și vă puteți permite orice. Gândiți-vă că mergeți la o petrecere ce se desfășoară pe o terasă în apropierea mării. Ce vă poate stimula mai bine pentru a vă dezlănțui pe ringul de dans decât un cocktail care să arate foarte bine și care să aibă acel *je ne sais quoi* care să vă placă și să vă încite? Alcoolul din vodcă ar putea avea acest efect minunat care să vă binedispună și să vă transforme această ieșire într-una de neuitat. M-am gândit că e bine să știți asta înainte de a pleca în vacanță sau înainte de a mer-

ge la un *party*. Sau dacă nu ați încercat până acum, ați putea să vedeți cum este și dacă vă place. Sigur, nu trebuie omis faptul că, și în acest caz, cel mai important ingredient este gheața, cu cât va fi mai multă, cu atât mai puternică va fi senzația de prospețime și de răcorire. Și femeile au dezlănat la astfel de băuturi chiar dacă în zilele noastre ne-am obișnuit cu imaginea urmaselor Evei care beau vin alb, șampanie sau liqueur. Să nu credeți că doar Mărțișorul, ziua aniversară sau Ziua femeii sunt momente potrivite pentru a încerca ceva mai îndrăzneț. Chiar și vara, într-o zi fierbinte, este potrivit să faceți o astfel de alegere.

De la Bloody Mary la cocktail-urile ce păstrează silueta

În oricare alt sezon, menirea cocktail-ului este foarte simplă: să placă. Însă vara sarcina acestuia este ceva mai grea: el trebuie să și răcorească. Este un lucru luat în serios de toți barmanii care își folosesc toate abilitățile pentru a crea băuturi pe placul clienților.

Revista americană *Forbes* a făcut un *top ten* al cocktail-urilor de vară din care nu lipsesc cele ce conțin vodcă. Recomandarea jurnaliștilor americani a fost *La Chique Martinique*, care are în combinație acest ingredient la care se adaugă rom, zahăr brun și suc de lămâie verde. Ziariștii de la *Newsweek* s-au preocupat de cocktail-urile care îngrașă cel mai mult. Vestea cea bună este că nici unul dintre cele pe bază de vodcă nu este pe această listă. Din contră, nutriționiștii vă recomandă chiar un *vodka mojito* tocmai pentru că are puține calorii.

Dacă doriți să beți un cocktail bun, cel mai bine este să

ingredient special

Începeți cu o vodcă de calitate. Cel mai cunoscut este *Bloody Mary* făcut din vodcă, suc de roșii, suc de lămâie, piper negru, sos *Tobasco*, sos *Worcestershire* și sare. Acesta a fost inventat de un barman american, Fernand Petiot, în 1920, la *Harry's New Bar* din Paris. Rețeta originală prevedea amestecul unor cantități egale de băutură și suc de roșii, însă tot Petiot a adăugat în 1934 celelalte ingrediente cu scopul de a-l face mai condimentat. Astăzi, *Bloody Mary* este unul dintre cele mai cunoscute cocktail-uri de pe mapamond. Imaginația fără limite a barmanilor a creat și alte cocktail-uri pe bază de vodcă, cu nume la fel de ingenioase.

Exquisite, un atribut Wyborowa

„Cele mai fantastice trei lucruri din ultima jumătate de secol sunt blues-ul, cubismul și vodca poloneză”, spunea Pablo Picasso. Și se pare că avea perfectă dreptate, mai ales în ceea ce privește *Wyborowa*. Vodca a fost produsă pentru prima dată în Europa de Est și tot aici în 1823 Hartwig Kantorowicz a înființat o distilerie nouă la Poznań. În același an, un ziar polonez a dat startul unei competiții pentru găsirea celui mai bun sortiment de vodcă poloneză. Când Hartwig și-a prezentat produsul, pre-

ședintele juriului a exclamat: *Exquisite!* Unicitatea produsului este dată de folosirea secarei, de cele mai moderne metode de distilare și de experiența așa-numitului *Master Distiller*. În 1927, *Wyborowa* a fost primul brand de vodcă înregistrat internațional. A continuat să fie o marcă apreciată atât în țara sa de origine, cât și în străinătate, și se poate mândri cu 22 de medalii de aur și mai multe trofee obținute la competiții de specialitate. Așadar, adăugați acest ingredient *exquisite* în cocktailuri și stingeți-vă setea în zilele de vară!

Text: Raluca Șeinoiu

Baltic Breeze

- 50 ml *Wyborowa Lemon*
- 100 ml suc de mere
- 100 ml suc de merișoare

Amestecați totul și ornați paharul cu coajă de lămâie și frunze de mentă.

Cosmopolitan

- 50 ml *Wyborowa Lemon*
- 12.5 ml *Cointreau*
- 12.5 ml suc de lămâie verde
- 23 ml suc de merișoare

După ce ați amestecat totul în shaker, puneți să puneti deasupra un pic de sare de lămâie pe care să o flambați.

Berry me under roses

- 40 ml *Wyborowa*
- 5 ml *Wyborowa Rose*
- 5 ml suc proaspăt de lămâie
- o căpșună, 2 mure, 2 zmeure, 5 frunze de mentă, o frunză de ghimbir, o linguriță de zahăr

Amestecați căpșuna, murele, zmeura și ghimbirul separat. În pahar turnați *Wyborowa*, *Wyborowa Rose* și suc de lămâie peste care puneți zahărul și gheața. Pe deasupra puneți amestecul de fructe.

Strawberry Caipiroska

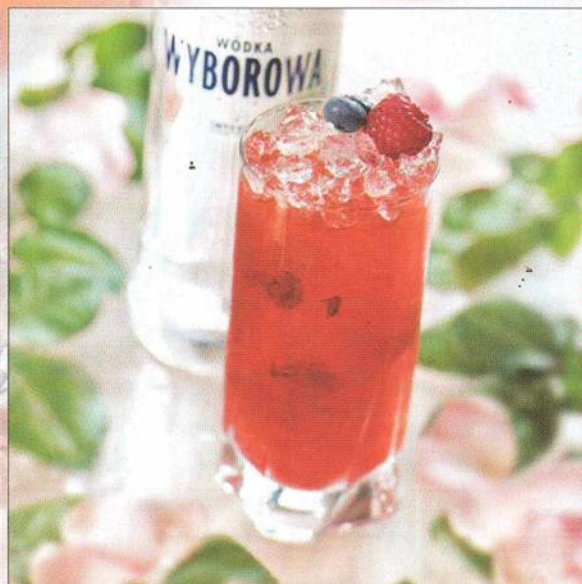
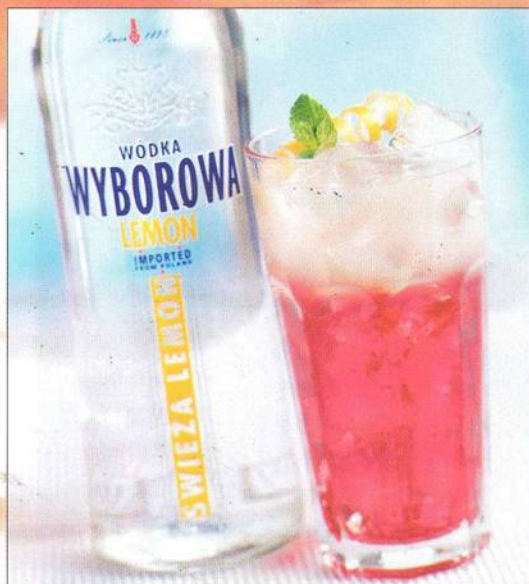
- 40 ml *Wyborowa*, 6 căpșuni și suc de la 7 lămâi

Puneți în pahar căpșunile, suc de lămâie și un pic de zahăr, amestecați, apoi turnați *Wyborowa*.

Montmorency

- 50 ml *Wyborowa Exquisite*
- 25 ml suc proaspăt de lămâie
- 10 ml *Cherry Heering*
- 15 ml sirop

Puneți primele trei ingrediente în *shaker* și amestecați cu bucăți de gheață. Puneți în pahar și adăugați pe deasupra liqueur de cireșe, puneți orna cu bucăți de lămâie.

Campionatul de limbă portugheză

Cu amintirea unei ediții de campionat intern comprimat în vederea participării la Euro 2008, de la an la an parcă mai zbuciumat și controversat, cu gustul sălcii lăsat de evoluția „tricolorilor” la turneul final doar din Elveția pentru noi, nu și din Austria, cu gândul la Olimpiada de la Beijing, ia startul pe 26 iulie și Liga I.

Climatul este de pe acum exploziv, luptele mutându-se la vârf, Dumitru Dragomir declanșând un atac virulent împotriva „federalilor” Ionuț Lupescu și Florin Prunea. Patronul stelist, semicentenarul Gigi Becali nu a avut parte de o vacanță liniștită, după ratarea titlului de campioană fiind nevoit să suporte efectele prelungite ale cazului Valiza. Nici suporterii nu stau prea liniștiți în perspectiva nebulosă a transmisiilor tv. În orice caz, sperăm să nu mai asistăm la meciuri desfășurate fără spectatori din cauza sancțiunilor primite de cluburile respective, meciuri în care, de exemplu, jucătorii rapidiști au salutat tribunele goale, culmea, în urma unor victorii cu 5-1 și 3-0. Ca la orice început de sezon, dorim ca arbitrajele să nu mai influențeze rezultatul din teren, iar clasamentul să nu mai fie stabilit în urma unor decizii la masa verde. De asemenea, să nu mai avem parte nici de ieșiri nesportive gen jucătorul Ionel Ganea sau antrenorul Ștefan Stoica.

Fază din „eternalul”
și adevăratul derby
Dinamo – Steaua
disputat în
campionatul trecut

Înainte de a prezenta unele remanieri în loturile principalelor candidate la locurile fruntașe, să reamintim intenția președintelui FIFA, Sepp Blatter, ca din

sezonul viitor să se limiteze numărul de jucători străini folosiți de orice echipă de club. În același timp, să sperăm și că previziunea lui Victor Pițurcă nu se va adevăra întru totul: „Nici o echipă din România nu se poate bate de la egal cu echipe puternice precum Liverpool, Chelsea sau Manchester United. Șansele de performanță sunt nule.” (subl. ns.)

Campioana, CFR Cluj, a investit și în vara aceasta peste 5 milioane de euro în transferuri și alte 18 milioane de euro pentru modernizarea stadionului din Gruia și mărirea capacității la 25.000 de locuri. Ioan Andone are un nou secund, pe Maurizio Trombetta, și a plecat cu elevii săi în Alpii tirolezi pentru prima etapă a pregătirilor. Se pare că ardelenii au stabilit un nou record, plătind pentru un fundaș stânga, de la Argentinios, uruguayanul Alvaro Pereira, 2,5 milioane de euro. Iar dacă Fabbiani este indecis în a continua la ceferiști, a fost adus un atacant argentinian de 23 de ani, Gustavo Oberman. Acum (sau din iarnă) va veni și nigerianul Youssouf Kone, de la Rosenborg.

Steaua l-a cedat, la Catania, pe Nicolae Dică, Bogdan Stancu (Unirea

Urziceni) sau Claudiu Ionescu (Gloria Buzău) fiind pregătiți să-și asume rolul acestuia. Se observă din nou o creștere a mediei de înălțime prin aducerea atacantului brazilian Arthuro Henrique Bernhardt (1,90 m) de la Alaves, ca și a mijlocașului portughez Tiago Gomes (1,87 m), împrumutat de la Estrela Amadora. 1,5 milioane de euro a costat și gălățeanul Janos Szekely. Primele pregătiri tot în Austria.

Rapid se prezintă cu un nou antrenor, Jose Peseiro, portughez ca și antrenorul secund Eduardo Goncalves și preparatorul fizic Pedro Caixinha, și o infuzie de străini: mijlocașul brazilian Juliano Goncalves Spadacio, fundașul central portughez Ricardo Manuel Fernandes (ambii de la Nacional Madeira), mijlocașul brazilian Julio Caesar da Silva e Souza (AEK Atena), portughezul Joao Paulo Andrade (FC Porto) ș.a. Neclar este statutul lui Dani Coman, fiind pe cale să se reediteze episodul cu alt portar de echipă națională, Emanuel Dolha. Pentru Ovidiu Herea s-au mai achitat 500.000 de euro clubului Progresul, iar Ranko Despotovici a plecat la Murcia pentru 1,7 milioane de euro. Pregătiri în Elveția, dar fără exclușii Buga, Burdujan, E. Dică, Șt. Grigorie, I. Stancu și Vasco Matos.

La Dinamo a revenit antrenorul Mircea Rednic, s-a finalizat transferul definitiv la Lazio al lui Radu Ștefan (5,4 mil. euro în total), au venit Dolha (Lech Poznań), Andrei Cristea (pe ruta Timișoara-Iasi), mijlocașul brazilian Alberto Thiago (Sheriff Tiraspol), în schimb Cătălin Munteanu a mers la nou-promovata FC Brașov, iar Daniel Oprea și-a reziliat contractul. Pregătirile în Germania au inclus și trei jocuri de verificare, rezultatele nefiind concludente.

La Poli Timișoara, antrenorul ceh Dusan Uhrin jr. (care a refuzat să preia naționala Cehiei) i-a adus pe conaționalul Magera și pe Dorin Goga (U Cluj).

La FC Brașov, Răzvan Lucescu îi va avea ca elevi noi pe Bogdan Stelea, Cătălin Munteanu, Dorin Zaharia și Alexandru Bălțoi.

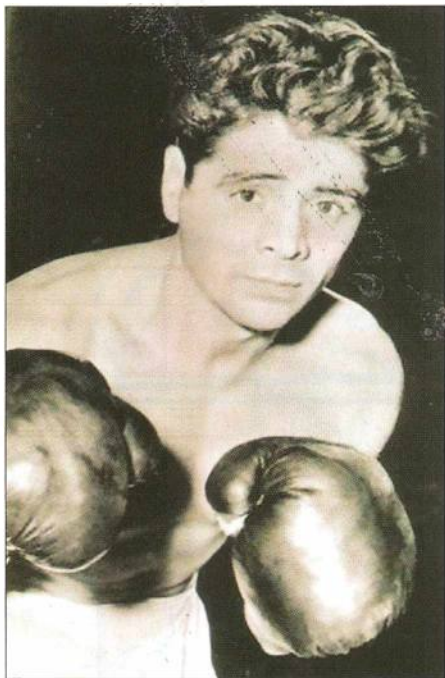
Vești bune de la Gloria Bistrița care va dispune de nocturnă, iar gazonul va fi prevăzut cu sistem de încălzire.

„Balul” va fi deschis de FC Vaslui pe 19/20 și 26/27 iulie în Cupa Intertoto, iar pe 12/13 și 26/27 august Steaua va juca în turul 3 preliminar al Ligii Campionilor.

BOX

Ziua de 28 noiembrie 1956, la Melbourne, gazda Jocurilor Olimpice, a consemnat cel mai mare succes din istoria până în zilele noastre a sportului cu mănuși. Atunci, **Nicolae Linca** a cucerit prima (și, din păcate, rămasă singura) medalie olimpică de aur a boxului românesc. Născut la 2 ianuarie 1929, în comuna Cergău, județul Alba, fostul ucenic la

Uzinele *Malaxa* din București l-a întâlnit în finală (categoria semimijlocie – 67 kg) pe irlandezul Fred Tiedt (supranumit *The Tiger*), luptând – încă din primul meci! – cu degetul mare fracturat și mâna dreaptă ruptă din încheietură. (De menționat că, la ediția precedentă a J.O., Linca a fost oprit de medic să boxeze din cauza rănirii arcadei, chiar în primul tur adversarul lovindu-l cu capul.) În cele 306 meciuri

din întreaga carieră, Linca a pierdut doar 25, iar în 1953 și 1955 a obținut medaliile de bronz la Campionatele Europene. După o lungă și grea suferință, s-a stins din viață în seara zilei de 27 iunie a.c. A fost ultima bătaie pe care a pierdut-o.

JOCURILE OLIMPICE

Și dacă „europenele” de fotbal au trecut, iată-ne la aproximativ o lună de zile până la deschiderea Olimpiadei chineze de pe data de 08.08.2008 orele 8 seara, al cărei slogan este *One World, One Dream* (O singură lume, un singur vis). Repetiția lui opt nu este întâmplătoare, în tradiția chinezească această cifră fiind considerată aducătoare de noroc, bucurii și bunăstare. Vom vedea câte speranțe se vor împlini ale celor 105 sportivi români care vor concura la 15 discipline. Desigur, după cum spunea și președintele COSR, Octavian Morariu, „*Ne bazăm în continuare pe sporturile noastre tradiționale – gimnastică, atletism, caiac-canoe, canotaj, judo, lupte, scrimă*”. Am adăuga noi, înotul sau handbalul feminin. În timp ce englezii dau ca premiu o liră și foarte multă glorie, pe reprezentanții noștri care vor aduce o medalie de aur în concursul individual îi așteaptă suma de o sută de mii de euro plus autoturismele oferite de diferite firme. Dacă previziunile vor fi îndeplinite, România ar putea obține la Beijing 13–16 medalii, față de 18 câte au

fost cucerite la Atena, în 2004. Ce ați zice dacă, printre cei care vor urca pe podium, am întâlni nume (într-o ordine absolut aleatorie) precum Marian Drăgulescu, Steliana Nistor, Sandra Izbășa, Camelia Potec, Răzvan Florea, Alina Dumitru, Ionela Târlea, Nicoleta Grasu, Elena Iagăr Antoci, Liliana Popescu, Lidia Șimon, Marian Oprea, Ioan Toman, Lucia Mihalache, Marioara Munteanu, cunoscutele de la 8 + 1 sau handbalistele?

TENIS

Cel de-al treilea turneu de *Grand Slam* al anului (Wimbledon) ne-a oferit prezența pe tabloul principal a cinci reprezentanți. Din păcate, Raluca Olaru a fost eliminată încă de la debut, iar ceilalți și-au oprit evoluția pe terenurile cu iarbă de la *All England Club* în turul al doilea: Victor Hănescu, Sorana Cîrstea, Edina Gallovits și Monica Niculescu. În vârstă de 21 de ani, Monica a trecut pe lângă o mare șansă: în meciul cu unguroaica Agnes Szavay, după ce și-a adjudecat primul set cu 7–5 iar în al doilea a avut 5–3, s-a blocat și a cedat cu 5–7, iar în decisiv cu 2–6. Care ar fi fost șansa? În cazul unei victorii, de care a fost atât de aproape, obținea dreptul de a participa la J.O., acolo unde s-au calificat doar Sorana Cîrstea și Victor Hănescu!

text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto: **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Bran. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea **Mama Cozonacilor** din Bran. Pensiunea **Mama Cozonacilor** este situată la șase kilometri distanță de Castelul Bran, într-un cadru natural mirific și dispune de 22 locuri de cazare repartizate în șase camere duble, una single și trei triple. La pensiunea **Mama Cozonacilor** plăcintele cu mere, brânză dulce și melcii cu nucă răsfăț gusturile celor care-i calcă pragul. Veți avea astfel ocazia să faceți drumeții în împrejurimi: Cheile Moieciului, Munții Bucegi și Piatra Craiului etc. În plus puteți face vizite în zonă: Castelul Bran, Prăpăștiile Zărneștilor, Peștera Dâmbovicioara, Cetatea Râșnovului. Sunt tot atâtea locuri frumoase pe care nu le puteți rata dacă mergeți în zonă. De pe netedul șes al Bârsei se zăresc de departe ruinele masive ale cetății Râșnov, construită pe un deal stâncos.

Poți și tu să mergi un week-end la Bran răspunzând corect la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 7/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.07.2008

CONCURS
EUROPA TRAVEL

Elodiada

în tranziție

cap. 67

ALMANAH 2008
FLACĂRA *estival*

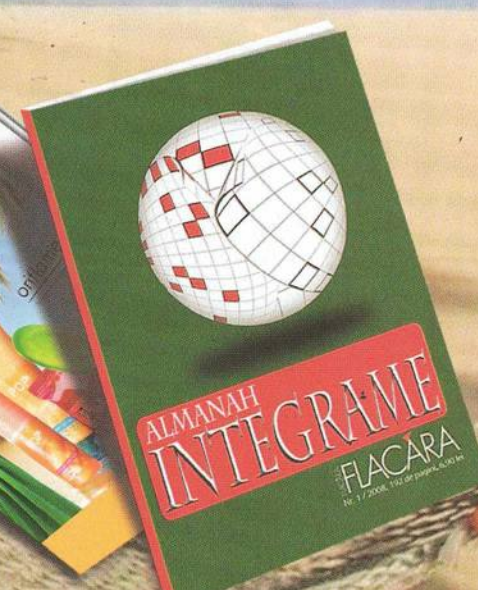
ALMANAH REBUS
ESTIVAL 2008

ALMANAH
INTEGRAME

FLACĂRA

pentru că avem grijă de vacanța ta

CITEȘTI
REZOLVI
TE AMUZI
ÎȚI BUCURI
SUFLETUL
ȘI MINTEA

globe-trotter,
ocolul Pământului
în 132 de pagini

bancuri

epigrame

boemă literară

enigme ale istoriei

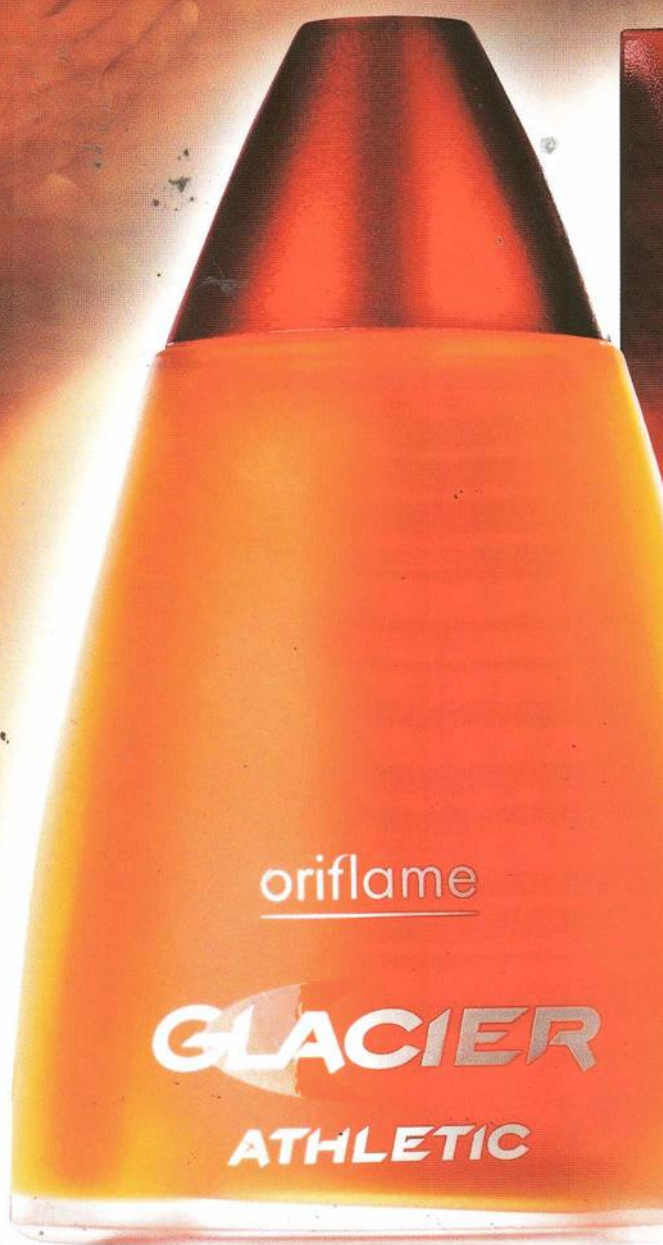
schite umoristice

cultură și civilizații

cuvinte
incrucșate

CALITATE GARANTATĂ DE PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

A tall, conical perfume bottle with a metallic silver cap and a clear body containing an orange liquid. The bottle is set against a warm, orange-toned background featuring a person's arm and hand in a dynamic pose. The lighting is dramatic, with a bright glow emanating from behind the bottle.

oriflame

GLACIER

ATHLETIC

oriflame

natural swedish cosmetics

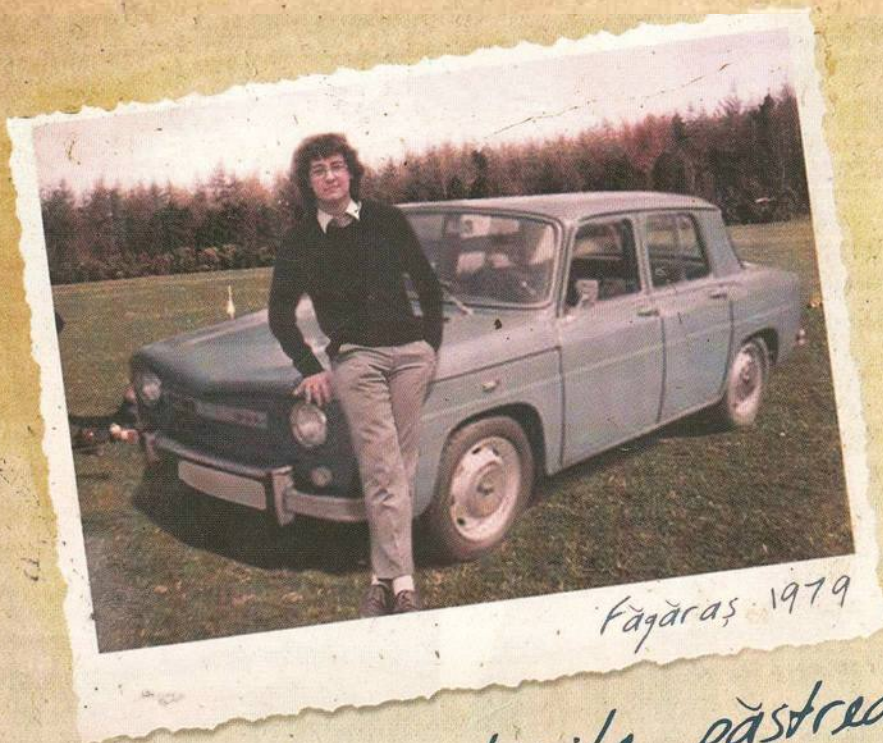
oriflame

GLACIER

ATHLETIC

Eau de Toilette

e 100 ml 3.3 fl.oz.

Făgăraș 1979

*Amintirile păstrează-le
în album, mașina schimb-o
cu o Kia.*

**KIA PARTICIPĂ LA
PROGRAMUL
DE ÎNNOIRE
A PARCULUI AUTO**

Prin participarea Kia la Programul național de înnoire a parcului auto, beneficiezi acum de **3.000 de lei reducere** la orice autoturism din gamă.

Astfel, **Kia Rio** cu dotări de invidiat costă acum doar **9780 euro (TVA inclus)**, iar **Kia Picanto** are un preț atât de mic, încât nu poate fi tipărit.

În plus, primești gratis cardul de asistență rutieră din programul **KIA KAR**. Asta ca să n-ai nicio grijă când pleci afară din țară.

KIA MOTORS

The Power to Surprise™